

Jeff Stone

Năm
vị
tổ
sư

Rắn

Nguyễn Tuệ Đan dịch

BỘ SÁCH VĂN HỌC KỲ ẢO HẤP DẪN

NXB Hội Nhà văn

Rắn

Series Năm Vị Tổ Sư

Jeff Stone

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Cuộc theo đuổi truyền thuyết](#)

[MỞ ĐẦU](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Cuộc theo đuổi truyền thuyết

Kẻ thù bám theo sát gót, ba chú tiểu của chùa Ấn Chân bỏ trốn đến chùa Thiếu Lâm lừng danh tìm nơi ẩn náu. Khi đến đó, chúng kinh hoàng khám phá ra rằng chùa Thiếu Lâm đã bị hủy diệt!

Rồi các chú tiểu nghe tin đồn về một đảng cướp, mà tay chúa đảng lại là một vị khách quen của chùa Ấn Chân. Có lẽ hẳn giữ chiếc chìa khóa nắm định mệnh của chúng như là định mệnh của...

NĂM VỊ TỔ SƯ

MỞ ĐẦU

Nhóc tì Xà, tám tuổi, trườn thân thể cao nghều, mảnh khảnh của nó dọc theo cái xà nhà to đùng trên cao, trên cái bàn tiệc của Ấn Chân, cố gắng hết sức để không làm bụi bay. Cho dù trong một căn phòng tối om như thế này, Đại Sư cũng nhận ra một hạt nhỏ rơi xuống sàn nhà. Đại Sư giỏi như vậy đấy.

Nhưng Xà còn giỏi hơn. Miễn là nó không mất tập trung.

Khi đã yên vị, Xà duỗi người dài ra hết cỡ và nằm ép sát người lên mặt trên của cái rằm gỗ. Nó thở chậm lại. Nhịp tim của nó chậm lại ngang với nhịp tim của một con vật thuộc loại bò sát đang ngủ đông bên dưới một lớp băng. Xà chờ.

Một giờ sau, Đại Sư vào phòng. Mặc dù Đại Sư không nói một lời nào, Xà vẫn biết chính xác đó là ai. Nó cảm nhận được luồng khí - năng lực của đời sống - mãnh liệt phát ra từ thân thể của Đại Sư như nhiệt lượng từ mặt trời.

Xà thở chậm hơn. Nó cần giữ nhịp tim càng chậm càng tốt để khí đang tuôn chảy qua hệ thần kinh của nó sẽ không báo cho Đại Sư biết được sự có mặt của nó. Miễn sao nó giữ được tỉnh lặng thì Đại Sư sẽ không phát hiện ra nó. Các cao thủ môn Long quyền như Đại Sư và ông anh Long của Xà có được một lượng khí rất mãnh liệt, nhưng họ lại không thực giỏi trong việc phát hiện ra khí ở trong những người khác. Tuy nhiên, những kẻ thuộc loại rắn như Xà, lại là cao thủ trong việc phát hiện ra lượng khí nhỏ nhất ở bất cứ sinh vật đang sống nào.

Khi Đại Sư bước vào võ sảnh xa hơn, thì Xà nghe tiếng một người thứ hai dừng chân ở ngưỡng cửa. Xà hít một hơi dài và chậm.

Xà tập trung vào vị khách và nhận thấy có điều gì lạ. Người này có vẻ như không có chút khí nào cả, điều này là bất khả. Tất cả mọi vật đang sống đều có khí. Điều này có một ý nghĩa một duy nhất thôi - vị khách của Đại Sư đang dấu khí của hắn, một việc mà chỉ có các cao thủ môn xà quyền biết cách làm thôi. Và vị cao thủ xà quyền duy nhất cho đến bây giờ đến thăm Đại Sư vào lúc giữa đêm là...

Một góc miệng của Xà trượt xuống gương mặt dài của nó thành một cái cau mặt nghiêng hẳn về một bên. Nó lén nhìn qua cái rui nhà về phía cái ngưỡng cửa sáng ánh trắng và đôi mắt nó xác nhận điều mà lờ mờ thượng vị của nó đã biết rồi. Vị khách của Đại Sư là một kẻ tên là Mãng, một tay thủ lĩnh của bọn cướp địa phương. Mãng có nghĩa là "trăn" trong tiếng Quảng Đông. Xà đã có hơn một cú đụng đầu với tay cao thủ xà quyền khổng lồ này trong nhiều năm và nó không khoái gặp lại hắn chút nào.

Đại Sư quay sang Mãng thì thầm, "Ông có cảm thấy chỉ có mình ở đây thôi không?"

Xà giữ thật yên lặng và quan sát Mãng xem xét căn phòng. Bóng tối phủ kín Xà và nó an vị ở một góc khuất nhìn từ ngưỡng cửa. Nó tin chắc là không ai có thể thấy mình được. Tuy nhiên khi đôi mắt của Mãng do dự khi chúng lướt qua cái xà nhà, thì Xà hiểu rằng nó đã bị phát hiện. Mãng đã cảm nhận khí của nó. Xà sắp rút lui khi Mãng quay qua Đại Sư.

Mãng nói, "Đúng vậy, chỉ có mình ở đây thôi. Ở đây không có gì cả ngoài loài sâu bọ phá hoại

thi thoảng." Mãng bước vào võ sảnh rồi đóng mấy cánh cửa sau lưng lại.

Xà nghiêng răng. Loài sâu bọ phá hoại ư? Nó nghĩ thầm. Xà tự hỏi có phải Mãng đang cố làm cho nó giận để nhịp tim của nó tăng lên và nó lộ tẩy ra. Chẳng có gì mà Xà ghét hơn là bị tóm cổ khi đang ẩn trốn lén lút.

Xà cố hết sức giữ yên lặng. Nó cần phải thật tập trung. Nó ngờ rằng cả Đại Sư và Mãng là bọn lái buôn các bí mật. Họ sẽ trao đổi chúng như bọn người khác trao đổi vàng lấy bạc hay bạc lấy kiếm. Xà muốn những bí mật đó. Nhất là nếu chúng có liên quan đến nó và các anh em của nó - và Xà có một linh cảm là chúng có liên quan.

"Ông mang tin gì tới vậy?" Đại Sư hỏi Mãng, "Và ông yêu cầu điều gì để đổi lấy chúng đây?"

Mãng đáp, "Tôi không có thông tin gì mới. Cuộc ghé thăm này hoàn toàn riêng tư."

Đại Sư gật gù, "Bọn trẻ phát triển rất tốt. Ta tin rằng tất cả bọn chúng sẽ trở thành các cao thủ trong thời gian kỷ lục. Tuy nhiên ta lo về mức độ trưởng thành của một vài đứa. Đặc biệt ta quan tâm đến Hổ và Hàu."

Mãng cười khẽ, "Tôi tưởng tượng Hổ và Hàu có thể là một nhóm lợi hại, nhất là khi chúng hoạt động cùng với nhau. Còn Long thì thế nào?"

Đại Sư đáp, "Rất tốt. Nó khôn ngoan hơn tuổi của mình."

Mãng nói, "Hay lắm. Còn đứa con gái thì thế nào?"

"Hạc cũng đang phát triển rất tốt."

Xà suýt nữa té khỏi cái xà nhà. Hạc? Một đứa con gái ư? Nó hít một hơi dài và chậm. Mãng đang cố phá tan sự tập trung của nó và mấu thông tin cuối cùng đó suýt làm nên chuyện. Nhưng Xà tin chắc là nó có thể giữ được bình tĩnh, cho dù Mãng có nói thêm gì đi nữa.

Nó sai rồi.

"Còn con trai tôi thì thế nào?" Mãng hỏi.

Không..., Xà nghĩ. Không thể nào... Nó nuốt nước bọt khó khăn khi trái tim bắt đầu đập thình thịch trong cổ họng. Nó không thể kìm lại được. Nó liếc nhìn xuống Mãng, lòng băn khoăn có phải đây là một trò bịp không.

Không phải.

Đại Sư ngó lên xà nhà. "Xà cũng phát triển rất tốt. Có lẽ là quá tốt nữa kìa. Ta lo cho nó nhất trong bọn."

Tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc

4344 - Năm Tuất

(1646 sau công nguyên)

Chương 1

Sau những năm sống lẫn lút loanh quanh, chẳng còn mấy chuyện làm nhóc tì Xà mười-hai - tuổi phải ngạc nhiên. Tuy nhiên, cuộc tấn công chùa Ẩn Chân đã làm nó hoàn toàn bất ngờ.

Khi Xà lén qua bụi cây, bỏ xa cảnh đổ nát lại sau lưng, thì nó biết rất rõ điều mà nó cần phải làm: thu thập thêm nhiều thông tin nữa. Trong việc do thám Đại Sư đã dạy nó rằng một người càng có nhiều thông tin thì người đó càng có nhiều ảnh hưởng lên kẻ khác. Và khi có đủ ảnh hưởng, thì một người đơn lẻ có thể thuyết phục nhiều kẻ khác gia nhập vào phe của mình.

Xà biết nó cần trợ giúp. Rất nhiều sự trợ giúp nữa kia.

Ưng sẽ phải trả giá cho chuyện này.

Sau bốn giờ thoát khỏi khuôn viên cháy rừng rực của chùa Ẩn Chân, Xà dừng chân lại ở một vạt rừng thưa sáng ánh trăng. Vạt đất trống không có cây này hình thành sau một trận lở đá long trời, khởi đầu từ một nơi cao hơn tới bề mặt của núi Thiên Sơn, lò mờ hiện ra bên tay phải của nó. Bao lâu nay, người ta đồn rằng núi Thiên Sơn là hang ổ của vô số tổ chức có khuynh hướng hoạt động ngoài lề xã hội và luật pháp. Sự bí ẩn của nó đã là địa điểm lý tưởng cho một ngôi chùa như chùa Ẩn Chân.

Xà nhiều lần nghe lỏm Đại Sư nói rằng vạt rừng thưa này là một nơi hội họp bí mật. Xà băn khoăn liệu mình có gặp ai ở đây không, họ đặt sào huyết ở mặt bên nào của rặng núi bí ẩn đây. Nó buộc chặt dải khăn thắt lưng quanh áo bào màu cam rồi bước ra ngoài khoảng trống. Ngay lập tức bụng dưới của nó bắt đầu cồn nhói lên. Nó cảm nhận được *khí*. *Khí* của con người. Có người ở ngoài đó.

Xà xoay quanh và trườn xuống bên dưới phiến đá to nhô ra khỏi một đồng đá tảng. Nó nằm nghiêng lại, co người thật gọn. Đây không phải là một nơi ẩn trốn hoàn hảo lắm, nhưng đành phải chấp nhận tạm thời vậy.

Xà tựa má lên nền đá lạnh và nín thở. Nó không cảm thấy sự dao động nào nữa. Không có ai di động cả. Ít ra là chưa có ai.

Nó nhấc đầu lên một tí và thở nhẹ... từ từ... thật sâu. Nó quan sát ánh trăng chung quanh và căng đôi tai lên lắng nghe. Không có gì cả. Vẫn còn một lượng *khí* kha khá trong không gian, nhưng Xà không thể xác định được nguồn của nó ở đâu.

Rồi có một cái gì đó rung động trong hàng cây dọc theo vạt rừng thưa. Xà ngó chăm chăm vào vị trí đó. Nó rít lên thật khẽ và nén mọi cơ bắp trên thân thể lại, sẵn sàng tung đòn.

“Ta hi vọng là mi cởi giày ra trước khi bò vào phòng khách của ta”. Một giọng mũi cất lên từ bên kia vạt rừng thưa. “Ta sẽ bức mình nếu mi làm bẩn nó”.

Bên dưới phiến đá, Xà chớp mắt hai lần. Nó không tin nổi điều nó đang nghe hay đang chứng kiến.

Một người dị dạng bước ra khỏi hàng cây vào trong ánh trăng rồi loạng choạng đi thẳng về phía chỗ núp của Xà. Gã đàn ông có chiều cao trung bình, nhưng tứ chi lại ngắn lạ kỳ. Đôi chân vừa ngắn vừa to của gã phải hoạt động gấp đôi mới giúp gã di chuyển bằng với một bước chân bình thường và cái thân mình dài lắc lư theo mỗi bước gã đi. Mặc dù không khí lạnh buốt, gã chỉ mặc một cái áo chèn rách tả tơi và một cái quần lụa xơ xác rách toạc ngang đầu gối. Người gã nhuốm bụi đất thành sọc từ đầu tới chân và mái tóc dài mỏng bện rối bời với vụn cành lá. Một vệt râu mép cũng dài mỏng tương tự rủ xuống hai khóe mép của cái miệng bé xiu, kéo dài gần đến ngực.

Trong khi hồi hả đi tới, gã gãi gãi cái mũi to dùng bằng một cái móng tay bản ời là bản. Cái mũi trông như thể đã bị một cái búa đập cho dẹp lép.

Xà nhăn mặt. Nó chưa hề thấy một kẻ nào xấu xí hay bản thủ cỡ đó. Gã còn bốc mùi thối hoắc nữa chứ.

Gã ở bản đứng lại trước phiến đá. Gã sẫm soi ngó vào các ánh trăng bên dưới rồi cau mày, “Giỡn chơi hả nhóc. Mi không thấy buồn cười sao?”.

Xà không đáp. Nó trợn mắt ngó gã đàn ông gớm guốc.

Gã tiếp, “Khỉ thật, mi là một tên nghiêm nghị nhỉ. Vậy thì ra đây đi. Hãy dẹp những trò vớ vẩn đi và bàn ngay vào chuyện nào. Ta nghĩ rằng mi có thông tin để trao đổi”.

Xà không đáp.

Gã tiếp, “Người ta chỉ tới đây bởi một lý do. Nhất là vào giữa đêm. Mi có thông tin để trao đổi hay không nào?”.

Xà đáp, “Có thể ta có đấy”.

“Có thể mi có”. Gã lặp lại, lắc đầu. Gã quỳ xuống rồi chồm tới Xà, “Cút khỏi đây ngay!”.

Xà nén người lại và lùi vào sâu hơn dưới phiến đá. Nó lèn lưng vào giữa tảng đá nặng và mặt đất.

Gã nói, “Nếu mi muốn có thông tin, thì chúng ta sẽ làm theo cách của ta. Chúng ta sẽ chơi một trò chơi nhỏ. Mi sẽ có một cơ hội tốt hơn nhiều nếu mi bò ra khỏi chỗ đó. Tin ta đi”.

Xà đáp, “Tin mi? Ta chẳng hề biết mi”.

Gã ở bản thở dài đánh sụt một cái và vung tay ra thật nhanh, chụp cổ tay của Xà bằng một bàn tay thép nguội. Xà duỗi người ra và ghì lại thật chặt, nhưng gã mạnh khác thường. Đá và sỏi dăm cào xé Xà trong khi nó bị lôi ra khỏi dưới phiến đá. Nó vùng vẫy cố thoát ra, nhưng gã giữ quá chặt.

Xà gầm gừ càu nhàu khi giấy giụa hai chân, “Không... Đừng làm ta... đập mi”.

Gã ở bản cười rộ lên, “Đập ta à? Ta còn mong nữa là! *Một cú đấm đổi một chuyện!* Đó là tên của trò chơi. Hiểu chưa nào?”.

“Không...”. Xà đáp, rồi vùng vẫy để giật cánh tay ra. “Ta yêu cầu mi thả ta ra ngay. Ta cảnh cáo lần cuối...”.

Gã nói, “Bánh lăm! Đánh lại đi và có lẽ ta sẽ trả lời cho vài câu hỏi của mi. *Một cú đấm đổi một chuyện!* Nếu mi đấm trúng một cú ác liệt, thì ta phải trả lời một câu hỏi. Tương tự như vậy, nếu ta đấm trúng một cú, thì mi phải trả lời ta một câu hỏi. Ta đã chơi trò này với thiên hạ nhiều năm rồi, cho nên đó là lý do mà cái mũi ta giờ như vậy đây. Có kẻ nghĩ rằng ta bị đấm vào đầu quá nhiều lần và có lẽ chúng nói đúng. Nhưng vì lý do nào đó, dường như ta không thể ngưng chơi. Ta khoái nó lắm! Ta thấy rằng đấu tay đôi giao hữu là cách tuyệt vời để trao đổi thông tin với người lạ. Tại sao, chỉ một ngày nọ, ta... *bụp!*”.

Câu nói của gã bị cắt ngang bởi một cú đá thẳng nhanh như chớp giạt trúng vào môi.

Xà thu chân về và áp lực trên cánh tay nó được hóa giải. Nó giăng cổ tay ra và lui lại một bước.

Gã ở hẳn xoa hàm rồi ngó xuống chân Xà. “Cú đá ác liệt lắm!” Gã nói, miệng nở nụ cười đầy máu. “*Một cú đấm đổi một chuyện!* Vì cú đá đẹp như mơ đó, ta sẽ trả lời một câu. Tự nhiên đi, hỏi ta bất cứ chuyện gì”.

Xà ngó gương mặt máu me vui vẻ của gã, “Mi là ai?”.

“Ta tên là Ngô Công”. Gã ở hẳn cúi đầu chào.

Xà hỏi gằn, “Tên mi là... con rết à? Đó là tiếng Quảng Đông”.

Ngô Công đáp, “Đúng vậy. Ta có một cái tên loài vật bằng tiếng Quảng Đông, như mi vậy, Xà”.

Xà tròn mắt, “Làm sao mi biết được tên ta?”.

Ngô Công bật cười, “Chưa đâu, nhóc à. *Một cú đấm đổi một chuyện!*”.

“Nhưng...”.

Ngô Công lao tới và giáng mạnh mu bàn tay vào giữa ngực của Xà. Xà ngã ngửa ra sau, biết chắc là chưa bao giờ mình lại bị đánh mạnh đến như thế. Bàn tay của Ngô Công cứng như đá tảng.

Ngô Công lại bật cười, “Đúng rồi! Một cú cho ta! Tới phiên ta hỏi đây. Xem nào... Vì mi ở đây, ta chỉ có thể hỏi chuyện đã xảy ra ở Ấn Chân thôi. Ừmmm... Có phải có kẻ nào đó tấn công ngôi chùa không?”.

Xà húng hắng ho và lấy tay xoa ngực đau nhói, “Cái gì? Đúng vậy. Tên anh cũ của ta, Ưng, hấn...”.

Ngô Công giơ bàn tay hôi hám của hấn lên, “Luật là luật. Mi chỉ trả lời câu hỏi của ta thôi. Thật ra, hơn một câu rồi. Ta không được quyền biết thêm một thông tin nào nữa. Vậy đó, cho tới khi ta lại đánh trúng mi!” Ngô Công lao vào Xà.

Xà phản ứng mà không cần suy nghĩ. Trong khi Ngô Công đến bên người nó, Xà xoay nhẹ qua một bên và sà thấp xuống đất. Nó duỗi cả bốn ngón của một bàn tay ra rồi nắm chúng chặt lại với nhau, uốn cổ tay chín mươi độ. Nó gập ngón cái sát vào cạnh bàn tay, giương nắm đấm thế

đầu rấn vào gần bên tai, rồi tung mạnh ra trước, thẳng vào bụng của Ngô Công.

Tay của Xà dội khỏi bụng của Ngô Công như một mũi thương dội khỏi một cái đĩa sắt dày. Xà thấy ê ẩm lên tới cùi chỏ. Nó quắc mắt nhìn Ngô Công đang dừng tay và thối lui một bước. Ngô Công ngoác miệng cười khì và mở cái áo khoác.

Xà kinh ngạc nhìn. Dù dưới ánh trăng, nó vẫn thấy được bụng của Ngô Công không giống bất kỳ cái bụng nào mà nó từng thấy. Những bắp thịt bụng của Ngô Công dày như các đai sắt và được cấu tạo thật công phu. Chúng trông giống như lớp giáp được phân ra từng đoạn của loài côn trùng.

Ngô Công chỉ vào một vết đỏ ngay dưới lỗ rốn hào hứng nói, “Nhìn đây này! Cú đấm của mi trúng ngay trên huyết *đan điền* - trung tâm *khí* của ta. Bạn hiền à, mi có cánh tay tuyệt vời đấy. Cú đấm đó hạ gục hầu hết các đối thủ. Tuy nhiên, ta dám nói rằng nó làm mi đau hơn là làm ta đau! Cho dù vậy, ta vẫn tính nó là một cú ác liệt vì sự chính xác lạ thường của mi. Trả lời thắc mắc của mi nhé, ta biết được tên của mi từ Mãng”.

Xà hỏi, “Mãng à? Làm sao...”.

Ngô Công mỉm cười lắc đầu, “ *Một cú đấm đổi một chuyện!* ” Hắn bước tới phía Xà một bước, co một chân và một tay ra sau.

Xà rít lên. Đã tới lúc chấm dứt cái trò này rồi.

Ngô Công tung người ra cực kỳ nhanh, duỗi một cánh tay và một chân. Xà nhảy trên cú đá xoay người của Ngô Công và vừa kịp giơ cẳng tay ra chặn cánh tay tạt đến của Ngô Công.

Cú va chạm giữa cánh tay của Ngô Công và đôi cẳng tay của Xà làm Xà văng nghiêng lên không. Xà chạm đất trên một bờ vai và lăn tròn. Nó bật dậy xoay lại đối diện với Ngô Công.

Ngô Công ngoác miệng cười. Xà không nhếch mép nổi. Cẳng tay nó đau ghê gớm. Cánh tay của Ngô Công cứng như sắt, giống y như bụng hắn. Xà hiểu rằng Ngô Công hẳn phải luyện môn Thiết Giáp Công. Đánh vào bất cứ phần nào ở trên thắt lưng hắn đều là vô hại.

“Giỏi lắm!” Ngô Công nói, bước về phía Xà. “Đó đúng là một cú đỡ đòn của mi. Ta không được thông tin gì cho cú trao đòn đó! Giơ tay lên chuẩn bị đi nào. Ta lại ra đòn nữa này!”.

Ngô Công bắt đầu xoay quanh.

Xà biết là nó không thể chơi kiểu một đấm đổi một đấm với Ngô Công. Rồi nó sẽ bị gãy tay hay tệ hại hơn thôi. Khi Ngô Công tiến đến gần thì nó nảy ra một ý. Nó chồm người tới như thể nó sắp phản công, nhưng ngay khi cánh tay và chân của Ngô Công sắp trúng vào nó thì Xà phóng lên và lộn ngược ra sau. Xà dễ dàng thoát khỏi đòn chân của Ngô Công, nhưng cú đấm của Ngô Công sượt qua cái đầu trọc láng o của Xà, đúng như Xà đã suy diễn. Xà quỵ xuống đất nằm bất động.

Ngô Công dừng xoay người và ngó xuống Xà. Hắn nói, “Hay lắm” bước tới bên Xà dưới ánh trăng. “Khá là ngạc nhiên. Ta nghĩ mi sẽ làm cho ta tổn sức hơn mới phải chứ”.

Ngô Công đá mạnh vào bụng Xà. Xà phải cố nhịn hết sức để thả lỏng các bắp thịt và không gồng lên chống lại cú đá. Xà muốn làm cho Ngô Công tin rằng nó đã ngất đi.

Ngô Công tin thật, hấn thở dài và đứng giạng chân trên người Xà để lôi nó dậy. Ngay khi cảm nhận được Ngô Công đang cúi xuống gần mình thì Xà xuất chiêu.

Xà mở bừng mắt ra và xĩa hai ngón trỏ của cả hai tay thẳng vào yếu huyệt ở mặt trong hai đùi của Ngô Công.

Đôi chân của Ngô Công oằn lại. Khi Ngô Công ngã chúi xuống đất, Xà lăn tròn trên lưng và thu hai gối lên ngực. Rồi nó chuôi hai chân dọc theo hai bên hông của Ngô Công và khóa hai cổ chân lên quanh thân Ngô Công, theo thế gọng kềm.

Siết mạnh hết sức, Xà vặn nghiêng người, kẹp chặt hai cánh tay của Ngô Công lại hai bên hông và ghì lưng hấn xuống đất. Đồng thời Xà chồm về phía đầu của Ngô Công. Xà cong hai ngón tay trở lại và giáng nắm đấm thể nanh rắn trúng vào tĩnh mạch cạnh trên cổ của Ngô Công.

“Ta chán trò chơi của mi rồi”. Xà rít lên, “Trả lời những câu hỏi của ta thì ta sẽ tính xem cho mi sống để chơi thêm một ngày nữa”.

Ngô Công bật cười lớn khi cổ vùng để thở. “Ta, ta, ta... quả là một... chàng trai dễ nể! Chẳng hề gì... mi xí gạt ta... đường hoàng. Lẽ ra... ta... mong đợi... nhiều... ở một con rắn. Hứa danh dự... thả ta ra... thì ta sẽ nói... bất cứ điều gì mà mi muốn biết”.

Xà hỏi gằn, “Bất cứ điều gì?”.

“Đúng vậy...” Ngô Công ghen cười khi há miệng hớp không khí, “...bất cứ điều gì”.

Xà thả lỏng hai cổ chân mở khóa và đạp Ngô Công ra. Ngô Công trời người ngồi dậy và mỉm cười. Dù dưới ánh trăng mờ Xà vẫn thấy được Ngô Công rung rất nhiều răng.

“Ai da!” Ngô Công hít một hơi sâu, “Giờ thì với ta việc nói chuyện không vui chút nào!”.

“Vui quái gì nổi”. Xà ngồi dậy, “Ta suýt bị gãy tay khi đâm vào bụng ông”.

Ngô Công bật cười. “Công phu Thiết Giáp Công đó rất tiện dụng. Vậy, cậu muốn biết điều gì đây?”.

Xà khựng lại một giây. Nó nghĩ về lý do tại sao nó đến vạt rừng thưa. Nó cần thông tin và nó cần trợ giúp. Ngô Công có nhắc tới Mãng. Mặc dù Xà không quá hào hứng về ý tưởng đó, nó biết rằng Mãng có lẽ là một người tốt để bắt đầu.

Xà hỏi, “Nói cho tôi biết về Mãng. Ông biết hấn như thế nào?”.

Ngô Công đáp, “Hấn là một trong những người bạn thân nhất của ta. Chúng ta cùng lớn lên ở chùa Ấn Chân”.

“Ấn Chân ư? Mãng là một dũng sư à?”.

Ngô Công đáp, “Tất nhiên. Cậu nghĩ là hấn có được cái tên thú vật bằng tiếng Quảng Đông từ đâu ra?”.

Xà chớp mắt. Trước đây nó chưa hề nghĩ đến khả năng đó. Nó rất hợp lý, nhất là xét về các kỹ năng võ thuật của Mãng.

Xà hỏi tiếp, “Vậy ông cũng là một dũng sư sao?”.

Ngô Công nắm bàn tay phải lại thành một nắm đấm rồi ấn những khớp tay vào lòng bàn tay trái mở ra. Hắn giơ các đầu ngón tay lên trời và đặt đôi bàn tay ‘được gấp lại’ ngay trước trái tim. Kiểu khoanh tay đặc biệt này là nghi thức mà các nhà sư Ấn Chân dùng để chào nhau. Ngô Công gật đầu.

Xà gật đầu lại. “Ta chưa từng nghe về môn võ rất bao giờ”.

“Chúng ta là một loài hiếm mà”. Ngô Công cười khúc khích đáp. Hắn bỏ tay ra khỏi tư thế khoanh tay.

Xà hỏi, “Làm sao ông phát hiện ra ta trước đây?”.

“Các sư gia về võ rất không sở hữu một lượng *khí* khác thường nào, nhưng chúng ta có thể nhận biết được những kẻ có nó. Như cậu biết đó, rắn và rồng có nhiều *khí* hơn bất cứ ai khác. Đó là vì sao ta lại phát hiện ra cậu đang núp dưới phiến đá và đó cũng là lý do ta biết cậu là một con rắn. Không có ý làm cậu phật lòng, nhưng một con rồng thì sẽ không bao giờ núp cả. Con rồng sẽ đứng đối diện đương đầu với ta”.

Xà cau mặt.

Ngô Công nói, “Nhân tiện nói về rồng, cậu nói rằng Ưng tấn công Ấn Chân. Ta không thể tin hẳn ngu xuẩn như vậy. Các cậu nện hẳn te tua tới cỡ nào?”.

Xà hỏi, “Nện hẳn à?”.

Ngô Công đáp, “Đúng vậy. Cái nhóm mà hôm qua hẳn dẫn đi qua đây trông thật thảm hại”.

“Ông *thấy* hẳn đến à?” Xà đứng dậy, “Tại sao ông không báo chúng tôi?”.

Ngô Công nhướn đôi lông mày bắn lên, “Ta đã báo rồi. Nhóm của Ưng trông không ghê gớm gì lắm, tuy nhiên ta cũng nói với Đại Sư của cậu. Chuyện gì xảy ra vậy?”

Xà đáp, “Chuyện gì xảy ra à? Ưng đã hủy diệt Ấn Chân!”.

Ngô Công tròn xoe mắt, “Sao lại thế? Ưng chỉ có chừng một trăm tên lính với hẳn thôi mà”.

Xà nghiêng răng, “Ưng có nhiều thủ hạ hơn số đó và nhiều đứa mang *súng* nữa”.

“*Súng* à? *Cái đó* là cái ở trong chiếc xe đẩy lớn mà lính của hẳn kéo theo. Nó được canh gác kỹ lắm, ta không mò vào ngó trộm được. Ta rất tiếc, Xà à. Có bao nhiêu người sống sót?”.

Xà nhìn xuống, “Ta nghĩ chỉ có năm người thoát được. May ra Đại Sư vẫn còn sống, nhưng ta ngờ điều đó. Ông ấy trông đuối lả khi ta thấy ông lần cuối và ông sắp đánh nhau với Ưng. Ưng trông sẵn sàng hạ thủ ông”.

Ngô Công nói, “Ưng đã chuẩn bị đánh với Đại Sư từ khi hẳn rời bỏ chùa một năm về trước. Hẳn còn trẻ, nhưng có lẽ hẳn là cao thủ giỏi nhất xuất thân từ Ấn Chân. Ta phải tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Cậu phải tìm Mãng và kể cho hẳn những chuyện đang xảy ra. Cũng cần có ai đó cảnh báo cho các vị sư ở chùa Thiếu Lâm nữa. Có thể có chuyện gì đó lớn hơn đang diễn ra”.

Xà hỏi, “Thiếu Lâm à?”.

“Đúng vậy”. Ngô Công đáp, tay xoa hai đùi. Ta rất tiếc, nhưng ta không có thì giờ để giải thích nhiều hơn nữa. Hãy tìm Mãng và hấn sẽ giúp cậu theo dõi mọi chuyện nếu hấn nghĩ cậu cần biết các chi tiết”.

“Nhưng...”.

“Mình không thể phí thời gian nữa, Xà à. Nguy lắm rồi. Tin tôi đi. May thay, Mãng mới vừa hoàn thành một công việc ở gần đây và hấn đang trên đường trở về sào huyệt của chúng. Nếu nhanh chân thì cậu có thể bắt kịp hấn. Sào huyệt cách đây chỉ chưa đến một ngày đường. Cậu sẽ có nhiều cơ hội gặp hấn trên đường hơn là vào trong căn cứ”.

Ngô Công rên lên rồi đứng dậy trên đôi chân run lẩy bẩy. “Ôiii, quả đấm rắn đôi ấy quả là lợi hại. Ta sẽ phải nhớ điều đó”. Hấn cười rồi khập khiễng đi về phía hàng cây. “Hãy chờ ở đây một lát”.

Ngô Công trở lại với một cái túi bấn ơ là bấn và ném nó cho Xà, “Tặng cậu đó”.

Xà mở túi lấy ra một chiếc áo màu xanh may bằng lụa tốt. Nó còn thấy một cái quần lụa xanh và một cái mũ lụa cũng xanh đồng bộ, cùng với một đôi giày vải màu đen.

Ngô Công nói, “Tới lúc vất bỏ chiếc áo cam của cậu rồi. Hãy cho nó vào trong chiếc túi và giấu nó dưới phiến đá. Ta sẽ hủy nó. Ưng sẽ phái người tìm các cậu ở khắp nơi. Trong khi mặc bộ áo quần sang trọng đó thì hãy cố hành xử như một nhà quý tộc. Ta nghe biết rằng chuyện đó cũng không quá khó khăn đâu”.

Xà hỏi, “Điều đó có nghĩa là gì?”.

“Chẳng có gì cả. Quên nó đi”.

Xà vuốt mấy ngón tay lên bộ đồ đẹp, “Ông có chắc là ông muốn ta lấy bộ đồ này không? Chúng hấn đắt tiền lắm”.

Ngô Công đáp, “Đúng vậy. Nhưng vàng bạc không có ý nghĩa gì đối với ta. Ta chỉ giữ những món đồ phòng khi ta cần giả vờ thành một thứ gì đó mà không phải là ta. Nói thật với cậu chứ, ta mừng vì cậu lấy chúng đi khỏi tay ta”. Ngô Công chỉ vào đám cây, “Hãy đi về hướng đông chừng nửa dặm rồi cậu sẽ thấy một con đường lớn chạy từ bắc qua nam. Hãy theo về hướng bắc dọc theo chân núi. Ta đề nghị cậu nhanh chân lên. Mãng và đồng bọn thường ngủ say vào giờ này, nhưng chúng sẽ nhổ trại sớm sau khi bình minh”.

“Ta sẽ đi nhanh”. Xà đáp, vẫn vuốt ve bộ đồ đẹp, “Cám ơn ông”.

Ngô Công cúi chào, “Đi bình an, bạn hiền. Kể với Mãng mọi chuyện mà cậu kể với ta và cho hấn biết ta gặp....” Ngô Công ngừng lời và ngó Xà một thoáng, rồi lắc đầu, “Kể với Mãng rằng ta thấy Đường Lang đang đi với Ưng”.

Xà hỏi, “Con bọ ngựa à?”.

“Đúng vậy. Con bọ ngựa”.

“Hấn là ai vậy?”.

Ngô Công đáp, “Hãy hỏi Mãng về chuyện đó”. Hắn xoay người bỏ đi.

“Khoan đã. Tại sao ông lại nói ta chăm chăm vậy khi nhắc tới Đường Lang chứ?”

Ngô Công ngoái nhìn và vuốt hàng ria mỏng và dài bằng bàn tay bẩn. “Ta chỉ nhận thấy cậu giống Đường Lang lắm. Hai cậu có thể được xem là anh em đấy”.

Chương 2

Đường Lang nói lỏng dây cương, đi dọc theo cạnh một cái hố to trong khu đất nhiều đá tảng rồi xuống ngựa. Mồ hôi chảy thành dòng lờ mờ xuống cái cổ vạm vỡ đen tuyền của con ngựa, lấp lánh trong ánh nắng mai. Con ngựa đã chạy vất vả suốt đêm và bắt đầu run rẩy, mặc dù không phải do mệt quá hay lạnh.

Đường Lang nhét bím tóc dài vào dải khăn thắt lưng buộc quanh chiếc áo bào xanh. Hắn quỳ xuống, ngó vào cái lỗ. Bên trong, một cái hốc do đá sắp thành hàng mở toang vào một khoảng trống ngăm bên dưới đủ rộng để chứa nhiều người lớn. Nhưng giờ thì không một người có tâm trí bình thường nào lại muốn xuống đó. Một con rắn khổng lồ, dài bằng chiều cao của ba người, đang nằm cuộn mình khơi khơi dưới đó.

Đường Lang cảm thấy một nụ cười hiểm hoi không dung nỏ trên gương mặt mình. Con rắn đã lớn lên một cách đáng kể, kể từ lần cuối hắn thấy nó. Hắn đứng lại mở một cái túi vải to ra khỏi yên ngựa, giữ nó theo chiều dài của cánh tay. Khi hắn đặt nó xuống đất, một giọt chất lỏng màu nâu ngả sang đỏ rơi ra từ đáy túi bắn màu xuống cái hố. Con rắn bắt đầu cựa mình. Nó ngồng cái đầu to chổng lên và thè cái lưỡi chẻ ra, thu lấy cái mùi của con mồi mới giết ở bên trên và cả kẻ xâm nhập vào lãnh thổ của mình.

“Xin chào, người khách lạ”. Một giọng nói dịu dàng khẽ vang lên từ sau lưng Đường Lang. “Tôi thấy anh mang quà đến”.

Đường Lang quay lại thấy một dáng người nhỏ nhắn, trùn đầu đứng lên từ sau một đồng đá. Hắn mỉm cười. “Tất nhiên. Tới thăm mà đi tay không thì thật là khiếm nhã. Tôi không muốn làm bạn hay bạn của bạn bị thất vọng”. Đường Lang hất đầu về phía cái hố.

Bóng người tiến tới. “Tôi chưa hề thấy bạn làm tôi hay bạn của tôi buồn lòng bao giờ. Bạn luôn luôn hào phóng quá. Tôi đã không mong rằng bạn sẽ đến trong vài ngày nữa. Mọi việc thế nào?”.

Đường Lang đáp, “Mọi việc thật tốt đẹp”.

“Vậy là chúng ta giữ kịp thời gian biểu chứ?”.

“Thật ra là đi trước thời gian biểu”. Đường Lang đáp, “Và tôi thích giữ nó như vậy. Bạn biết là tôi ghét phí mất thời gian lắm”.

“Tôi cũng ghét lắm. Về mặt này bạn giống cha mình lắm”.

Đường Lang cau mày.

Bóng người khựng lại, “Tôi xin lỗi vì lỡ nhắc tới điều đó. Sao bạn không trao quà cho tôi đi

nào? Lần này bạn mang gì đến vậy?”.

“Một món quà nho nhỏ có ý nghĩa với hoàng thượng, nhưng tôi sẽ cảm thấy vui hơn rất nhiều nếu nó trong tay của bạn”. Đường Lang ra dấu về phía cái bao. “Nào, hãy mở ra đi”.

Bóng người quỳ xuống và vươn một bàn tay bé xíu vào trong bao, mò quanh. “Nó có phải là món mà tôi nghĩ đến không?”.

Đường Lang gật đầu.

“Quả là món quà chu đáo! Thật tình bạn không cần phải làm vậy đâu. Món này sẽ làm bạn trả giá đắt lắm đó, bạn biết mà”.

Đường Lang nhún vai, “Bạn là người xứng đáng nhận nó”.

Bóng người trùn đầu cúi chào, “Cám ơn bạn rất nhiều. Tôi biết mình phải làm gì với nó rồi”.

Bóng người lôi cái đầu đầm đìa máu me của Đại Sư ra khỏi cái bao rồi thả nó xuống hố.

Chương 3

Mặt trời vừa nhô lên ở đường chân trời thì Xà dừng chân ở ngã rẽ rộng trên con đường mà Ngô Công bảo nó đi theo. Suốt đêm Xà không ngủ, nó trải qua rất nhiều tâm trạng căng thẳng từ sau cuộc tấn công. Những mối liên hệ vững mạnh với thế giới chung quanh đang trở nên càng lúc càng rối mù. Nó phải thật thận trọng. Xà tập trung chú ý bên ngoài ngã rẽ và bao tử nó bắt đầu cồn cào khó chịu. Có rất nhiều người đang huyên náo ở phía trước.

Xà quyết định tìm hiểu xem họ là ai trước khi xuất hiện. Nó bước ra khỏi con đường núp vào một đám cây thông dày và ngó xuống chiếc áo bào lụa xanh ngọc mới của nó. Tại sao chiếc áo không là màu xanh lá cây chứ?

Nó kéo chiếc mũ của thương gia cà ngơ trùm lên đầu và lén qua đám cây về phía đối diện của ngã rẽ. Xà đi từng bước chậm và êm theo một tấm thảm lá kim ẩm ướt của các cây thông. Nó nhẩn nha, giữ nhịp tim thật chậm và giấu kỹ *khí* của mình. Sau cùng, nó nghe một giọng nói. Rõ ràng đây là một bọn cướp.

“Đó không phải là cách bọn mi làm, lũ thộn ạ. Xem ta này. Chúng ta không trải qua khó nhọc cướp lấy mớ vàng này chỉ để bọn mi vung vãi ra khắp nơi trên đường. Đây là cách bọn mi cột chặt một tên...”.

Xà định xuất hiện thì nó nhận ra rằng chỉ vì gã đàn ông kia là một tên cướp thì không có nghĩa gã là một tên trong đảng cướp của *Mãng*. Xà cần phải biết chắc điều đó. Nó thận trọng bước tới một bước và chiếc mũ vướng lại trên một cành cây thấp, rơi khỏi cái đầu trọc của nó. Nó đã quên mất rằng có chiếc mũ trên đầu.

Tên cướp hỏi, “Này, bọn mi có nghe tiếng gì không?”.

Xà không chờ nghe chúng trả lời. Nó nhặt chiếc mũ lên rồi lặng lẽ chạy ngược trở lại lối đã đi. Nó sẽ chờ và cố tiếp cận đám cướp từ một hướng khác. Nó gần đến được con đường thì bỗng một cánh tay to dùng bọc trong lụa đỏ bay ra từ phía sau một cái cây.

Cánh tay tóm lấy trúng ngay ngực Xà, nó phải chụp cánh tay to dùng đó cho khỏi ngã xuống đất.

Xà ngỡ cánh tay đó sẽ phải trĩu xuống dưới trọng lượng của nó, nhưng không phải thế. Cánh tay giữ rất vững, song song với mặt đất và Xà thấy mình đeo lên đó như một con rắn đang đưa tòng teng trên một cây sồi đồ sộ.

“Con nên trông trước trông sau xem mình đi đâu chứ”. Mãng nói khi ông bước từ sau cái cây ra. “Con làm sao biết được mình sẽ húc đầu vào cái gì”. Mãng lắc cánh tay to dùng làm Xà tuột tay ra rơi xuống đất. Nó hạ người xuống trên hai đầu gối.

“Ra ngoài kia phải cẩn thận đấy”. Mãng nói khi ông chỉnh lại chiếc áo bào màu đỏ rộng thùng thình. Những bắp thịt cổ và vai nổi cuồn cuộn bên dưới áo. “Nghề của bọn ta là rất nguy hiểm. Nếu lúc này là một lưỡi kiếm thay vì là cánh tay của ta thì mình đã không trò chuyện như vậy nữa rồi. Con hiểu chưa nào?”.

Xà gật đầu. Lẽ ra nó phải thưởng cho mình một đá ra trò vì tội bị Mãng tóm cổ, không thể nhẹ hơn được.

Mãng nói, “Tốt rồi. Giờ thì con đang làm gì ở đây vậy?”.

Xà cảm thấy mặt mình đỏ rần lên, “Ưng trở lại Ấn Chân. Mang theo *súng*. Ngôi chùa đã bị hủy diệt”.

“Ta biết”. Mãng nói. Ông nhìn Xà từ trên xuống dưới. “Ta nhận ra bộ đồ vía đó là của Ngô Công. Có phải nhờ đó mà con tìm ra bọn ta không?”.

Xà gật đầu.

Mãng nói, “Ngô Công không dễ dàng tiết lộ các bí mật của hắn đâu. Và ta chưa bao giờ biết là hắn chịu bỏ áo quần của hắn. Ta ngạc nhiên đó”.

Xà nhún vai.

Mãng hăng giọng, “Thật là may mà con thoát được, Xà à và con đi tìm ta. Đại Sư có chạy thoát được không?”.

Xà đáp, “Con không biết”.

“Ta hiểu được vì sao Ngô Công cho con biết ta ở đâu. Nếu Đại Sư chết, thì thật là quá tệ. Đại Sư là chất keo giữ những mảnh vỡ của vùng này lại với nhau”. Mãng lắc cái đầu trọc to tướng, “Có đứa nào trong đám anh em con thoát chết không? Ý ta muốn hỏi là đứa trẻ nhất trong bọn con”.

Xà đáp, “Đại Sư cứu tất cả bọn con. Ông giấu được con, Hồ, Hầu, Hạc và Long. Tại sao ông ấy làm vậy chứ?”.

Mãng đáp, “Ta tin chắc là Đại Sư có lý do riêng của ông. Ta sẽ không nghiên cứu mục đích của ông làm gì”.

Xà nghiêng chặt răng, “Con nhớ có lần cha đến thăm và hỏi Đại Sư xem các anh em con đã ‘sẵn sàng’ chưa. Sẵn sàng cho cái gì vậy?”.

Mãng khựng lại, “Đối với Đại Sư thì Ấn Chân là tất cả. Ông biết mình đang già đi và ông biết Ấn Chân đang bị nguy hiểm vì những chính sách thay đổi trong vùng này và trên khắp cả Trung Quốc. Ông muốn bảo đảm sự tồn tại của Ấn Chân. Để thực hiện điều đó, ông cần có một người kế vị. Lý tưởng là, nhiều kẻ kế vị sẽ bổ túc cho nhau và giữ cho Ấn Chân là một nơi năng động. Năm đứa bọn con phải là tương lai của Ấn Chân”.

Xà hỏi, “Nhưng... tại sao lại là chúng con?”.

“Tất cả các con đều là con đẻ của những dũng sư võ công cao cường và định mệnh đã bỏ rơi năm đứa con trên ngưỡng cửa đường như cùng lúc. Đại Sư xem đó là một cái điềm. Con là con

trai của ta và thừa hưởng nhiều kỹ năng giống như của ta. Hồ là con trai của một cao thủ hồ quyền tài giỏi tên là Sơn Hồ. Danh sách cứ thế mà tiếp tục”.

“ *Sơn Hồ* trong tiếng Quảng Đông là ‘Cọp Núi’”. Xà nói, “Có phải cha của Hồ là một vị sư Ấn Chân - *như cha* không?”.

Cái trán nhọt nhọt của Mãng nhăn lại, “Ta thấy con lấy được từ Ngô Công nhiều thông tin hơn không chỉ là việc ta đang ở đâu. Thật tốt cho con. Đúng vậy, Sơn Hồ là một dũng sư của Ấn Chân... giống như ta”.

Xà hỏi tiếp, “Vậy, Đường Lang là ai?”.

Mãng đáp, “Đường Lang là một trong những đầu lĩnh giỏi nhất của hoàng đế. Nhưng hẳn không liên quan gì với Ấn Chân. Ta không biết vì sao hẳn lại có một cái tên còn trùng bằng tiếng Quảng Đông. Vì sao con hỏi?”.

“Ngô Công bảo con nói với cha rằng ngày hôm qua ông ấy thấy Đường Lang đi với Ưng”.

“Cái gì?” Mãng hỏi, hai cánh tay khổng lồ khoanh lại, “Con có hỏi Ngô Công là hẳn có kể với ai không?”.

Xà gật đầu, “Ông ấy bảo ông có kể với Đại Sư”.

“ *Trước* cuộc tấn công?”.

“Đúng vậy”.

Mãng hỏi tiếp, “Ngô Công có nói điều gì nữa không?”.

“Ông ấy đề nghị cần có ai đó cảnh báo cho các vị sư ở chùa Thiếu Lâm”.

Mãng ngó Xà chăm chăm, “Đó là một ý kiến rất hay. Có *ai* đó nên cảnh giác họ”.

Xà hỏi, “Con à?”.

Mãng đáp, “Ta không thể nghĩ ra ai khác tốt hơn”. Ông thả hai tay ra và đặt một bàn tay lên vai của Xà, “Ta cần mọi người trong đám thủ hạ của ta giúp vận chuyển chuyển hàng trở về căn cứ. Con trẻ trung, nhanh nhẹn và êm lặng. Con còn thông minh và rất tháo vát nữa. Con có thể đến đó mà Ưng không phát hiện được”.

Xà nhìn Mãng chăm chú, không biết phải trả lời thế nào. Mãng vừa cho nó nhiều lời ngợi khen trong vài câu nói hơn nó đã khen ông trong suốt cuộc đời của mình.

Mãng vỗ lên lưng Xà, “Ta sẽ chỉ cho con phương hướng đến Thiếu Lâm. Sẽ mất chừng mười ngày nếu con chỉ đi vào ban đêm, ta đề nghị đi như vậy. Ở lại một hay hai ngày ở Thiếu Lâm. Các vị sư ở đó là người tốt. Sau đó, hãy nhập với chúng ta ở sào huyệt”.

Xà gật đầu. Nó không chắc mình cảm nhận như thế nào về việc gia nhập một đảng cướp, nhưng ít ra việc đó có nghĩa rằng nó có thể làm cho bọn cướp giúp mình.

Mãng nói, “Con trông có vẻ cần nghỉ ngơi chút ít. Hôm nay hãy ở lại với chúng ta, ngủ trên nóc một chiếc xe. Chúng ta ăn bữa chính ngay trước khi hoàng hôn. Sau đó con có thể đi. Nhớ nhắc ta chỉ cho con phương hướng đến sào huyệt luôn thể, để còn có thể tìm chúng ta về sau.

Tuy nhiên, ta vẫn cảnh giác với con rằng, như con đã làm với Ngô Công vậy, có thể con phải đánh nhau với bọn thủ hạ của ta để gặp được ta”.

Xà đáp, “Con không ngán chuyện đó đâu”.

Mãng mỉm cười, “Hay lắm. Vậy mình đi thôi. Tại sao mình không...”.

Mãng đột nhiên thẳng người lên rồi nghiêng đầu về hướng con đường.

Xà cũng nhận ra. Bụng dưới của nó bắt đầu cuộn lên. Ban đầu còn ít, rồi càng lúc càng mãnh liệt cho tới khi như là cả ngàn con kiến đang bò bên dưới rốn của nó. Nó đã trải qua cùng cái cảm giác này ở một lần khác, lúc trốn trong cái chum nước suốt cuộc tấn công ở Ấn Chân.

Xà thì thào, “Quân lính đang tiến tới”.

Mãng chỉnh lại, “Không phải quân lính đâu, mà bọn khỉ đó”.

Chương 4

“Mình sẽ chẳng bao giờ hiểu nổi bọn khỉ”. Xà lẩm bẩm một mình khi dẫn bước đi vào bóng đêm.

Đã hơn mười hai giờ kể từ khi bày khỉ tấn công và Xà vẫn không tin nổi rằng Hầu lại cùng bọn với bày khỉ. Các hành động của Hầu để cứu bọn khỉ khỏi kiếm và thương của bọn cướp là điên rồ, nhưng thật xuất sắc. Kỳ diệu hơn nữa là trận đấu của Hầu với Hùng, tay cao thủ hùng quyền to khổng lồ, là thủ hạ thân tín của Mãng. Hầu nhỏ con thôi, nhưng nó rất chiến. Ít hơn một giờ trước, Xà đã theo dấu Hầu và Hầu đã bỏ đi khỏi trận đấu với Hùng mà không bị một vết trầy nào.

Xà xoa cái đầu lồm chồm tóc ẩm mồ hôi trong lúc nghĩ về cái thông tin mới mà Hầu cho nó biết. Đại Sư đã chết, Hồ bằng cách nào đó đoạt được mấy quyển bí kíp rồng mà Ưng khao khát theo đuổi, còn Hạc đang ở Ấn Chân dò thám Ưng và có lẽ cả Đường Lang nữa.

Hầu sẽ đến gặp Hạc vào ngày mai và nó có mời Xà gia nhập với chúng. Xà có rất nhiều lý do để nhận lời, nhưng nó đã quyết định tốt nhất là nên đi thẳng đến chùa Thiếu Lâm. Xà hiểu rằng nếu thuyết phục được bọn cướp trợ giúp nó và các anh em nó thì thật là tốt, nhưng các vị sư của chùa Thiếu Lâm là những đồng minh còn tốt hơn nữa. Họ mạnh mẽ hơn và đáng trân trọng hơn bất kỳ một đảng cướp nào từ xưa đến nay.

Vậy đó, có lẽ nó nên cố thuyết phục bọn cướp và các vị sư Thiếu Lâm cùng trợ giúp chẳng?

Thôi đủ rồi! Xà tự cầu nhàu mình. Tới lúc để cho đầu óc được thanh thoi một chút. Nó giảm tốc độ lại thành những bước đi nhanh và bắt đầu đẩy những ý nghĩ ra khỏi đầu, từng ý một. Đây là bài tập thiền định trong khi đi bộ mà nó học được ở Ấn Chân. Càng đẩy ra thì nó càng đi chậm bước lại. Và khi mặt trời bắt đầu mọc lên trong ngày thứ hai của chuyến đi, thì Xà đã ngủ say với cái đầu trống rỗng trong một khu rừng nhỏ mọc đầy dương xỉ.

Xà ngủ gục suốt cả ngày và chỉ thức giấc trước lúc hoàng hôn vài giờ. Mặc dù rất đói, nó ngồi thiền thêm một lúc bên dòng suối nhỏ trong ánh nắng chiều còn sót lại. Sự kết nối của nó với thế giới này đã bị những sự kiện gần đây làm cho căng thẳng. Nó cần thiết lập lại sự hài hòa mà nó cảm nhận với thế giới quanh mình lâu nay. Không chỉ là sự hài hòa với những người khác, mà là hài hòa với tất cả mọi sinh vật trên đời.

Xà ngồi nhắm nghiền mắt trên một doi cát nhỏ bên dòng suối, để cho những gợn sóng âm thanh vô tận rửa sạch mọi ý nghĩ trong đầu. Hơi thở nó nhẹ êm... được kiểm soát. Từ từ nó cảm thấy sinh động trở lại. Một lần nữa, nó cảm nhận được sinh lực của đời sống quanh mình, tuôn chảy tự do từ sinh thể này qua sinh thể khác. Và Xà là một phần của nó. *Khí* tuần hoàn qua thân thể nó, qua những con chim trên cây và chính những cái cây nữa.

Một mình, Xà nhập vào làm một với vũ trụ. Nhưng khi có người khác chung quanh, thì nó bị phân tâm. Kẻ duy nhất mà Xà có thể kề cận mà vẫn giữ được một sự kết nối thật tốt là Hạc. Và nhiều lúc khi có hai đứa với nhau thôi, thì Xà còn cảm nhận được kết nối nhiều hơn nữa.

Khi Hạc len vào trong tâm trí Xà, nó mở mắt ra. Không phải ngạc nhiên, nó thấy một con sếu đang đứng trên bờ ở cuối dòng.

Xà chăm chú quan sát nó. Con sếu đang sẵn bắt cá. Thật là kỳ lạ, con sếu không tập trung chú ý trên mặt nước, mà lại chú ý trên đất. Đôi mắt nó đang chăm chăm nhìn vào một con rắn.

Từ chỗ đang ngồi, Xà nhìn được đó là một con rắn non thật đẹp, dài khoảng bằng cánh tay của nó. Những con rắn đẹp không có độc. Chúng có ba mẫu màu sắc rực rỡ riêng biệt rõ rệt trên thân, điều đó thường làm cho chúng trông có vẻ như là ba con rắn hoàn toàn khác nhau được ghép bện lại với nhau. Con này cũng vậy. Hầu hết nửa phần trên là một màu xanh lá cây sáng và nửa phần dưới là đen tuyền. Một sọc màu vàng bắt đầu từ sau đầu nó chạy xuôi suốt xương sống cho đến chóp đuôi. Lạ lùng hơn vẫn là ở đầu con rắn. Toàn thể là màu xanh sáng - gần như cùng màu với chiếc áo bào lụa của Xà - và có một sọc đen dày ngang qua mỗi con mắt.

Xà chưa từng thấy một con rắn nào lạ lùng hay đẹp như vậy. Nó định đến nhìn kỹ hơn thì con sếu tấn công.

Cái đầu màu trắng của con sếu phóng tới với một tốc độ cực nhanh. Với sự ngạc nhiên - và nhẹ nhõm - của Xà, con rắn phóng ra một gợn sóng mạnh mẽ xuyên suốt thân mình rắn chắc của nó, trượt ra khỏi tầm cái mỏ khốc liệt của con sếu.

Con rắn trườn nhanh về phía khu rừng. Con sếu lại bổ mỏ vào con rắn và con rắn lại phóng ra một đợt xung sóng dọc theo xương sống của nó.

Xà cười khì, nhưng chỉ một thoáng, khi con sếu nhảy tới sà xuống trên con rắn. Một cái vuốt sắc lẹm của con sếu đã cắm sâu vào cái sọc màu vàng của con rắn đẹp. Cùng lúc đó, con rắn ngồng đầu ngoái lên, mổ trúng vào một bắp đùi của con sếu.

Con sếu kêu lên quang quác và Xà bật dậy lao về phía trận đấu. Nó thấy con sếu thả con rắn ra và nhảy thối lui. Nó phùng ức lên và vỗ cánh dữ dội khi con rắn ngóc dậy sẵn sàng tấn công nữa.

“Cút đi!” Xà la con sếu.

Con sếu ngó Xà và bay lên. Xà thấy một đường màu đỏ chảy dọc xuống cái đùi phủ lông tơ của con sếu.

Con rắn nằm lả ra, máu đỏ tươi nhỏ ra giữa những cái vảy màu xanh vàng và đen.

Xà thận trọng sờ tay xuống chạm nó. Con rắn vẫn nằm rũ ra yếu ớt khi Xà vuốt nhẹ nhẹ lưng nó.

Thật nhanh, Xà cởi mũ và xé cái viền lụa bên trong ra. Nó buộc các vết thương của con rắn lại bằng cái viền lụa và đặt con rắn vào trong mũ. Con rắn có vẻ hơi nhận biết hơn, đó là một dấu hiệu tốt. Tuy nhiên nó không tìm đường thoát, thậm chí sau khi Xà rửa tay, nhặt cái mũ lên, rồi đi vào rừng về hướng Thiếu Lâm.

Trong nhiều ngày, Xà giữ nguyên như vậy: đi suốt đêm, ngủ suốt ngày và dùng thời gian ở giữa để tìm thức ăn, ngồi thiền và săn sóc con rắn. Vài đêm mưa lớn tầm tã, những đêm khác thì trời trong đẹp. Với Xà thì không quan trọng. Nó chấp nhận bất cứ chuyện gì xảy đến.

Mãng chỉ cho nó một con đường mòn đi vượt qua vô số ngọn núi nhỏ và dốc thay vì đi vòng quanh chúng. Một chuyến đi thật là vất vả, nhưng Xà vui đón cuộc rèn luyện thân thể kiểu này.

Thời gian trôi qua, Xà nhận thấy có hai sự thay đổi quan trọng. Đầu tiên là tình trạng con rắn tiến triển kỳ diệu. Nó bắt đầu ở mãi trên cánh tay trái của Xà. Có vẻ như con rắn thích gồi đầu lên mạch máu ấm áp của cổ tay Xà, phần còn lại của thân nó thì cuốn quanh cánh tay bên dưới tay áo lụa dài.

Xà cố thả con rắn đi nhiều lần sau khi nó lột dải băng bó ra, nhưng mỗi lần đặt xuống, thì con rắn lại lập tức bò lên chân nó, quanh cái hông và ngực thanh mảnh của nó, quanh qua vai, rồi xuống cánh tay. Vì con rắn thích làm việc này *bên dưới* áo quần của nó, nên chẳng bao lâu sau Xà không thả nó đi nữa và để nó theo mình. Xà nghĩ, khi đói rồi thì con rắn sẽ bỏ đi thôi.

Sự thay đổi thứ hai đến từ chính bên trong con người của Xà. Hay đúng hơn, ở bên ngoài. Đó là tóc của nó.

Kể từ lúc Xà còn có thể nhớ được, thì tóc của nó luôn mọc nhanh hơn tóc của mọi người khác. Hầu hết các vị sư Ấn Chân cạo đầu mỗi bốn hay năm ngày một lần, nhưng Xà phải cạo hằng ngày. Nếu để lâu hơn, thì tóc nó sẽ mọc lại thật nhanh và lởm chởm, làm cho đầu nó trông méo đi. Mọi người thường trêu nó, ngoại trừ Hạc, cô cạo đầu cũng thường xuyên như nó để làm cho nó thấy dễ chịu hơn.

Giờ thì tóc của Xà dài hơn bao giờ và dày tới nỗi mũi của nó không còn vừa nữa, cho dù không có đường viền. Một buổi sáng nọ, Xà đang tìm chỗ vứt cái mũ đi thì nó ngửi thấy một cái mùi kỳ lạ và thoang thoảng khói. Nó ngược nhìn lên các ngọn núi thấp bao quanh và nhận ra chắc hẳn đó là chùa Thiếu Lâm. Xà đi theo sự hướng dẫn của mũi nó.

Khi mặt trời mọc trên các ngọn cây, Xà đi đến rìa của một vạt rừng thưa kỳ lạ. Có hơn hai trăm cái đài kỷ niệm làm bằng đá nhiều hình dạng và kích cỡ khác nhau vươn lên bầu trời cao. Nó bật cười. Nó đang đứng ở rìa của Khu Rừng Tháp nổi tiếng của Thiếu Lâm. Khuôn viên chùa Thiếu Lâm hẳn là gần đây rồi.

Xà bắt đầu len lỏi qua những ngọn tháp, nhưng sau một vài bước, nó đứng sựng lại. Có điều gì đó không ổn rồi. Nó vận dụng mọi giác quan để cảm nhận chung quanh mình và ghi nhận... chẳng có gì cả. Vùng đất này có cảm giác chết chóc. Thậm chí nó không cảm nhận được thú vật chim muông hoang dã gì cả.

Nó nghĩ có lẽ là nó đang đứng ở giữa một cái gì giống như là một nghĩa trang, nhưng rồi nó giương mắt ngó về phía mút xa của những tượng đài. Trong ánh nắng ban mai mờ mờ, nó thấy khói. Nhiều khói quá.

Xà bắt đầu chạy. Gió trên mặt nó mang đến mùi gỗ đang cháy âm ỉ và mùi thịt ôi rửa càng lúc càng nồng. Nó chạy đến các cánh cổng chính của khuôn viên chùa Thiếu Lâm rồi dừng chân lại trên đường.

Những xác người trương phình lên được chất cao năm cái một, thành những hàng ngay ngắn gần những cánh cổng đang mở của ngôi chùa. Các nhà sư ngực thũng lỗ nằm thành đồng dọc bên xác quân lính mang giáp trụ với các ngọn thương và kiếm gãy lòi ra từ cổ và nách của chúng. Những lòng sông cạn ngầu đỏ chảy đan trên mặt đất về đủ mọi hướng. Xà cố cưỡng lại cơn buồn ói khi bầu không khí mù khói, thối rữa luân chuyển qua phổi nó và những đàn ruồi bay vùn vụt quanh đầu.

Xà không biết phải làm gì đây. Đó là những dũng sư Thiếu Lâm - những dũng sĩ giỏi nhất ở Trung Quốc. Cái gì đã dẫn đến sự tàn phá này? Ai chịu trách nhiệm đây? Đó không thể là Ưng. Cuộc tấn công này xảy ra ít nhất đã một vài ngày rồi. Ưng không thể nào đi hết quãng đường xa này với binh lính mà nhanh như vậy. Xà ngó qua các bức tường khuôn viên. Gần những cái cổng, những khu vực lớn đang sụp đổ. Trông như thể một con rồng giận dữ đã đập nát chúng bằng cái đuôi to tướng của nó. Nó ngó quanh thấy một hàng những vật trông như những *khẩu súng* khổng lồ. Cái đầu mút rỗng của mỗi khẩu thật to - gần như to bằng đầu của nó. Xà hiểu được hẳn chúng đã gây ra sự hư hại này. Những vũ khí đó làm cho chủ của chúng mạnh mẽ vô song. Kẻ nào sở hữu chúng chắc chắn sẽ không bỏ chúng lại ở đây. Hẳn sẽ quay lại lấy chúng. Xà quyết định nó phải trốn.

Nó hít một hơi thật sâu, cố không để ngạt thở vì mùi hôi thối, rồi quàng quả trở lại lối đi mà nó đã qua. Nó nhanh chóng định vị được một cây sồi to gần rìa của Khu Rừng Tháp rồi nhảy lên cây. Trên cao khỏi mặt đất, không khí dường như trong sạch hơn. Xà liên tục hít thở thật sâu, cho tới khi nó cảm nhận được sinh khí của đời sống luân chuyển qua nó một lần nữa. Nó ở lại đó cho đến tối, thi thoảng chồm ra với những giác quan tìm xem có dấu hiệu nào của đời sống ngoài con rắn quấn quanh cổ tay. Khi bóng đêm phủ xuống, nó sẽ nhắm hướng sào huyết của bọn cướp để báo cáo cái tin kinh dị này. Cho đến lúc đó thì nó sẽ chờ thôi.

Đến xế chiều thì bụng dưới của nó bắt đầu cuộn lên. Thật là kỳ lạ, con rắn quanh cánh tay nó cũng run rẩy lên ngay cùng một lúc. Cả hai cùng cảm nhận được sự hiện diện của một kẻ xâm nhập. Hay, chính xác hơn là, hai kẻ xâm nhập. Nếu Xà chưa biết rõ hơn thì nó sẽ nghĩ đó là một con khỉ và một con cọp. Nhưng nó biết khỉ và cọp không bao giờ đi chung với nhau. Nó lắng nghe kỹ hơn và chẳng mấy chốc nhận ra các giọng nói quen thuộc đang cãi nhau. Đó là Hầu và Hổ.

Xà tập trung thần khí lắng nghe khắp mọi hướng. Nó hi vọng nghe được giọng nói lặng lẽ của Hạc hay cảm nhận được sự hiện diện dịu dàng, bình thản của cô, nhưng không nghe hay cảm thấy điều gì êm ả mơ màng cả.

Xà thở dài và tuột xuống cây. Ít ra thì Hầu và Hổ có thể có vài thông tin dành cho nó. Và, cho dù chúng đáng bực như đôi khi, thì gặp lại chúng cũng là điều hay.

Khi Xà đi tới gần, nó nghe Hổ nói rằng nó đang đi tới ngôi chùa. Xà nhìn theo khi Hổ bỏ đi và định đi theo, nhưng lại có một chuyện khiến nó dừng lại. Nó cảm nhận được một lượng lớn *khí* rất âm hiểm ủa đến từ hướng của Hổ. Ngay cả con rắn cũng cảm nhận được và rùng mình.

Nếu Hổ đang phát ra *khí* nhiều như vậy, thì chắc chắn nó đang nổi quạu lắm. Xà quyết định để mặc kệ nó.

Lẽ ra Xà nên quan tâm kỹ hơn tới nội tạng của mình - và tới con rắn. Nếu nó tập trung nhiều

hơn, có lẽ nó đã nhận ra rằng nguồn *khí* thêm vào thật ra đến từ một cao thủ âm hiểm thứ hai đang rình rập. Thậm chí có lẽ nó đã cảm nhận được con rồng sắp lao vào như một con chim ưng hay con ngựa trời đang nhắm nài quan sát mọi người và mọi chuyện.

Chương 5

“Ông có nghe tôi không, Ưng tướng quân?” Đường Lang hỏi, “Ông có sao không?”

Ưng khó mà nhận biết được những lời Đường Lang nói. Ưng chỉ vừa tỉnh lại, nằm ngửa giữa đám cây kế bên Khu Rừng Tháp của Thiếu Lâm. Những đường hằn trên mặt hắc bị bụi đất và mồ hôi làm cho đóng bánh lại và chiếc áo bào bị xé toang ngang ngực. Hai mí mắt xám xanh của hắc khép hờ.

“Nghe cho kỹ này nhé”. Đường Lang nói, quỳ xuống bên Ưng, “Sự tướng quân, tay cao thủ báo quyền phản đồ của Thiếu Lâm, đã làm cho ông bất tỉnh bằng một cú siết ngọt tở tà đạo. Từ khi đó tôi đã khuất phục hắc. Giờ thì bọn nhóc lấy mấy quyển bí kíp rỗng và...”

Ưng thấy mình lại trôi dạt đi. Cố thức tỉnh, hắc tập trung vào vật đầu tiên mà hắc thấy được - thanh trường kiếm của Đường Lang. Lưỡi kiếm dài, tuyệt đẹp lấp lánh trong ánh nắng chiều và tâm trí của Ưng bắt đầu nghĩ ngợi lan man. Cái ngăn bị quên lãng ở phía sau tâm trí của hắc mở ra. Trong đó là những bí mật từ quá khứ của hắc. Những bí mật tập trung vào một thanh kiếm khác - thanh long kiếm của Đại Sư.

Thanh trường kiếm của Đại Sư là rất xưa, qua nhiều thế hệ và đã gây ra cả ngàn cái chết. Nó gần như cũng nổi tiếng như chính bản thân Đại Sư vậy. Giờ thì Đại Sư đã chết và rốt cuộc ông sẽ bị quên lãng. Nhưng thanh kiếm... nó cũng phải bị phá hủy đi, như năm đứa nhóc cung được chọn để cầm ngọn đuốc của Ấn Chân.

Đầu óc hắc vẫn bập bênh phiêu dạt, Ưng lại nghĩ về lần đầu tiên hắc gặp Đại Sư - và thanh long kiếm.

Một thằng bé ba tuổi đang chơi với một sợi thừng dài trong trung tâm của một khu trại ở vùng núi non chập chùng. Gần đến giờ ăn trưa và một người đàn bà gọi lớn, “Sa Long, sự c phạm! Về ăn cơm nào!”.

Sa Long lập tức nghe theo lời mẹ. Nó đói rồi. Nó chạy ù về chiếc lều được dựng rất công phu của gia đình, không quên cởi dép ra trước khi bước lên những tấm da thú dày trải trên nền đất bên trong.

Mẹ nó nói, “Bỏ cái roi ở ngoài, Sa Long. Con biết luật mà; chỉ có cha con có quyền mang vũ khí vào nhà mình thôi”.

Sa Long mỉm cười. Nó biết roi của nó chỉ là một đoạn thừng thôi, nhưng nó thấy vui vì mẹ nó xem sợi thừng này ngang với cây roi xích bằng thép của cha nó.

Khi Sa Long bỏ sợi thừng xuống rồi bước vào trong, thì nó nghe một tiếng thét to đau đớn. Sa Long thấy một người lạ cách nơi nó đã chơi chỉ vài bước chân. Đó là một ông già cỡ tuổi của

ông nó, tay cầm một thanh trường kiếm. Lưỡi kiếm được vẽ lên những con rồng đang quấn vào nhau. Mũi kiếm nhỏ giọt thứ chất lỏng màu đỏ tươi.

Sa Long nhìn ra phía sau người khách lạ thấy Hán, ông thợ rèn, đang quấn quai trên mặt đất. Hán đang cố gắng nhét bộ lòng của mình vào một vết cắt lớn ngang bụng một cách tuyệt vọng. Sa Long run rẩy nhưng vẫn chăm chăm nhìn tiếp.

“Chu Long - *Rồng Dởm!*” Lão già lạ gọi to bằng tiếng Quảng Đông, “Ra đây mà đối diện với định mệnh của mi này!”.

Sa Long tròn xoe mắt. Chu Long là tên của cha nó! Người khách lạ muốn gì với cha nó đây?

“Sa Long!” mẹ nó kêu nhỏ thật nhanh, “Chạy khỏi cửa mau!”.

Sa Long đáp, “Không, con muốn xem mà”.

“Ôi! Đúng là cha nào con nấy. Thì xem đi, rồi học theo những cách thế của tổ tiên nhé”.

Mẹ của Sa Long bắt đầu nhét đồ đạc vào một cái bao trong lúc nó ngó người khách lạ không rời mắt. Trong thoáng chốc, dường như mọi người trong khu trại bao quanh lão già. Hai mươi người đàn ông cầm thương và kiếm đồng loạt xông vào tấn công lão.

Trận chiến gần như kết thúc ngay khi nó bắt đầu. Sa Long thấy người khách lạ chỉ hoa thanh kiếm vài đường thôi nhưng gần như tất cả bọn đàn ông đều gục ngã dưới nó. Ba người còn sống sót cuống cuồng bỏ chạy.

Sa Long không thể tin nổi vào mắt mình. Nó từng thấy người ta đánh nhau, nhưng người ta chỉ dùng nắm đấm thôi và các trận đánh chẳng bao giờ kết thúc như thế này. Những người nằm trên mặt đất đều dường như đã... chết. Như con thỏ hay heo trước khi nấu.

“Giỏi lắm, lão già”. Một giọng nói trầm trầm vang lên từ xa. “Ta nghĩ rằng giờ thì mi đã nóng người rồi”.

Sa Long bồn chồn lo lắng. Đó là giọng của cha nó. Từ rìa của khu trại cha nó tiến đến, tay dắt theo một con ngựa.

Chu Long nói với người khách lạ, “Ta thấy con quái thú này cột ngoài trại. Ta nhận ra nó là của mi. Ta rất có ấn tượng vì con lừa già này vẫn còn hữu dụng đấy”.

“Một số thứ càng già càng giỏi”. Lão già đáp.

Chu Long bật cười to, “Chúng ta sẽ chứng kiến điều đó”. Ông rút từ thắt lưng ra cây roi xích bằng thép và vung lên. “Ta không phải dễ chơi như đám thủ hạ của ta đâu”.

Người khách lạ không đáp.

Chu Long hỏi, “Mi muốn trần trối gì không?”.

Người khách lạ vẫn im lặng.

Chu Long rút lên như một con rồng rồi nhổ nước bọt xuống đất. “Ta đã chờ suốt đời mình cho giây phút này, lão già ạ. Nếu mi không muốn phân giải điều gì thì hãy kết thúc cho xong việc”.

Nói xong, Chu Long ra tay tấn công. Ông và người khách lạ quần thảo nhau thật nhanh, Sa

Long không thể nhìn theo kịp mọi diễn biến. Tuy nhiên, điều mà nó thấy rõ là ngọn roi xích của cha nó quẩn quanh thanh kiếm của người khách lạ. Khi cha nó nắm chặt ngọn roi bằng cả hai tay và giật mạnh thanh kiếm rời khỏi tay người khách lạ, thì người khách lạ phóng ra một cú đâm rỗng.

Cú đâm trúng ngay mặt Chu Long và ông đổ quỵ xuống đất. Người ông giật nảy lên hai lần, rồi nằm bất động.

“KHÔNG!” Sa Long gào lên.

Người khách lạ nhìn Sa Long vô cảm, rồi quay lại với Chu Long.

“Sa Long!” mẹ nó thì thầm, “Quay lại đi!”.

Nhưng Sa Long không buồn nhúc nhích. Nó nhìn người khách lạ cúi xuống lấy bốn quyển bí kíp ra khỏi túi chiếc áo bào màu đỏ sang trọng của Chu Long.

Mẹ Sa Long nắm lấy vai nó và xoay người nó lại. Bà đang cầm một cái túi nhỏ. Bà nhìn sâu vào mắt nó. “Mình phải CHẠY!”.

Mẹ của Sa Long lao ra khỏi cái lều. Sa Long gắng sức chạy theo thật nhanh trên đôi chân bé xíu. “Mẹ ơi!” Sa Long khóc òa lên, chạy ù theo mẹ. Nước mắt chảy rùng rùng trên mặt nó. Nó chạy được hơn chục bước thì có người chụp phía sau chiếc áo của nó, giằng nó dừng lại.

Sa Long quay đầu lại thấy lão khách lạ.

“Mi phải đi với ta, thằng nhóc”. Lão nói với giọng chắc nịch.

“Không!” Sa Long gào lên. Nó nhìn vào đám cây thấy mẹ nó dừng lại. Bà ngó nó, rồi ngó lão khách lạ. Lão khách lạ giơ thanh long kiếm lên rồi lắc đầu.

“KHÔNG!” Sa Long lại hét lên.

Mẹ Sa Long nhìn lại nó. Nó thấy nước mắt bà chảy dài. “Đừng bao giờ quên mẹ”. Bà nói với giọng run run, “Và đừng bao giờ quên tên của con nhé”.

Rồi bà biến mất.

Sa Long buông ra một tiếng hét đầy căm hận và giật mạnh khỏi tay lão già. Nó bỏ chạy đến lều nhà mình và chụp sợi roi thừng của nó, rồi chạy ngược lại còn nhanh hơn nữa để đối diện với lão khách lạ. Sa Long quất túi bụi vào chân, tay, mặt của lão khách lạ nhưng lão cứ đứng im lìm nhận những ngọn roi đó. Khi cánh tay phải của Sa Long mỏi, thì nó đổi roi sang tay trái. Khi tay trái mỏi thì nó bắt đầu đá. Và sau cùng khi đôi chân nó chịu thua, lão già nhấc bổng nó lên rồi vác nó đến bên con ngựa. Lão khách lạ lên ngựa rồi phóng đi.

Trong khi xuống núi, Sa Long cứ liên tục nói thầm với mình, *Đừng bao giờ quên mẹ mình, đừng bao giờ quên tên mình...*

Sa Long - *Con Rồng Báo Thù*. Thằng bé ba tuổi không biết *báo thù* nghĩa là gì, nhưng nó sẽ học.

Chương 6

Xà nhận ra mình đang chạy băng qua rừng thêm lần nữa. Lần này nó không đi một mình.

“Chậm lại nào, Xà”. Hầu nói từ trên ngọn cây, “Cho Hồ cơ hội bắt kịp mình với”.

Xà chậm lại rồi dừng hẳn, ngó lên Hầu in bóng trong nắng chiều. Chúng đã chạy khỏi Thiếu Lâm và trận đấu giữa Ưng và tay cao thủ báo quyền của hoàng đế, Sư tướng quân, trong gần một giờ rồi.

“Đừng bảo với ta là Hồ bị rơi lại phía sau rồi nhé”. Xà nói, “Nó đâu rồi?”.

Hầu đáp, “Làm sao tôi biết được?” Nó chụp một dây leo to rồi từ từ leo xuống. “Anh là kẻ có khả năng cảm nhận người khác rất giỏi. Tôi chỉ nhận ra rằng Hồ không còn phía sau mình nữa vì không nghe hẳn cầu nhàu một lúc lâu rồi”.

Xà cau mặt. Trong khi chờ Hầu, nó thò tay vào túi áo bào. Ba quyển bí kíp rồng mà nó giật được từ Sư vẫn còn đó. Con rắn trên cổ tay nó đã bò lên cao hơn tay áo, ngoài tầm mắt.

“Mình có nên quay lại tìm Mèo Ướt không?” Hầu hỏi trong lúc buông sợi dây leo trên cao. Nó lộn nhào một cú tuyệt đẹp rồi đáp xuống trước mặt của Xà, miệng vẫn nói, “Hay anh nghĩ là Hồ sẽ phát hiện ra chúng ta?”.

“Chắc chắn Hồ sẽ tìm ra chúng ta”. Xà đáp, nhần mũi lại, “Lần cuối cùng mi rửa chân là khi nào? Chúng thúi quá!”

Hầu ngó xuống và ngo ngoe những ngón chân sạm da. Nó cười khúc khích.

Xà lắc đầu, “Trèo lại lên kia đi và trông chừng tìm Hồ. Trông chừng Ưng luôn thể”.

Hầu hỏi, “Ưng à? Hẳn sẽ không làm phiền mình trong thời gian tới đâu. Anh có thấy cái cách mà thằng cha Sư hạ hẳn không? Tôi chưa bao giờ thấy một thể khóa như vậy”.

Xà nói, “Ừ, ta thấy chứ Hầu. Giờ thì làm ơn leo lên đó đi”.

“Ồ, không đâu”. Hầu nói, khoanh tay lại. “Tôi không đi đâu cả cho tới khi anh chịu trả lời vài thắc mắc”.

Xà nói, “Chúng ta không có thì giờ để đánh đố nhau đâu”.

Hầu nói, “Đây không phải là đánh đố. Tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra”.

Xà ngó quanh, “Ta không hiểu mi đang nói chuyện gì”.

Hầu nói, “Thôi đi, Xà. Sư nói về chuyện Hạc là một đứa con gái. Hồ và tôi không biết tí gì cả, nhưng anh thì biết. Anh biết bao lâu rồi?”.

Xà đáp, “Đủ lâu”.

“Tại sao anh không hề nói với chúng tôi?”.

Xà nhún vai, “Chuyện này không liên quan gì tới mi”.

Hầu nói, “Không liên quan gì tới chúng tôi? Hạc là anh của chúng tôi! Tôi muốn nói là... chị. Làm sao anh có thể giữ bí mật chuyện đó?”.

“Nếu Hạc muốn bọn mi biết cô là con gái thì cô ấy đã nói với bọn mi rồi. Ta tình cờ phát hiện ra thôi”.

Hầu hỏi, “Tình cờ như thế nào? Các bí mật khác mà anh đang giấu là chuyện gì?”.

“Không có bí mật nào cả”.

“Tôi không tin anh. Chuyện gì xảy ra với Đường Lang vậy?”.

Xà hỏi, “Đường Lang ư? Không có chuyện gì hết. Ta không biết gì về hắn. Mi biết không?”.

Hầu nói, “Tôi biết rằng hắn trông giống anh lắm. Và hắn nháy mắt với tôi ở Thiếu Lâm”.

“Hắn *nháy mắt* với mi?”.

“Đúng vậy. Ngay sau khi hắn lấy quyển bí kíp rồng thứ tư từ Ưng”.

Xà hỏi, “Đường Lang lấy một quyển bí kíp rồng từ Ưng à? Mi có chắc không?”.

Hầu đáp, “Chắc chứ. Anh vẫn giữ ba quyển kia, phải không?”.

Xà đáp, “Đúng vậy”. Nó vỗ vào túi áo và tay áo nó trượt lên cùi chỏ. Cái đầu màu xanh sáng của con rắn đẹp thò ra.

Hầu hỏi, “Này! Cái gì thế? Một bí mật khác nữa à?”.

Xà đáp, “Chỉ là một con rắn. Nó bị thương và ta cứu nó. Nó thích đi theo và có vẻ như ta không thể rũ bỏ được nó rồi”.

Hầu nói, “Ồ”. Nó nhìn vào đám cây, “Ước gì cậu bạn khỉ trắng của tôi ở đâu đó quanh đây. Tôi chưa thấy nó kể từ khi nó dẫn tôi và Hồ đến Thiếu Lâm”.

Xà hỏi, “Có phải đó cũng là con khỉ trắng mà ta thấy với bầy khỉ không? Bầy khỉ đã tấn công bọn cướp?”.

Hầu đáp, “Đúng là nó”. Nó cúi gằm, “Bọn cướp đó thật là tồi”.

Xà nói, “Mi nên quen với chúng đi. Ta đang thuyết phục chúng giúp chúng ta. Ta cũng đã hi vọng thuyết phục các vị sư Thiếu Lâm giúp chúng ta, nhưng rồi thay đổi điều đó không còn được nữa rồi”.

Bỗng nhiên Hầu trở nên im lặng và cúi đầu. Xà nghĩ rằng nó thấy nước mắt dâng lên mắt Hầu. “Xà ơi, anh có nghĩ điều mà Sư nói về Hạc là thật không? Anh có nghĩ là chị ấy thật sự... anh biết đó... *chết rồi* trong cuộc tấn công không?”.

Xà vỗ vào cái đầu bù xù của Hầu, “Ta không biết phải nghĩ gì đây nữa. Tuy nhiên, nếu có ai đó có thể tự lo cho mình được, thì người đó là Hạc. Mi biết vậy mà”.

Hầu sụt sịt, “Tôi nghĩ anh nói đúng. Vậy, anh không biết gì hết về tay Đường Lang này à?”.

Xà đáp, “Không. Hắc là sự bí mật lớn nhất. Ta không nhìn rõ mặt hắc khi ở chùa Thiếu Lâm, nhưng *khí* của hắc thật quen thuộc đến lạ lùng. Tuy nhiên, ta chắc chắn rằng trước đây mình chưa bao giờ gặp hắc. Ta không biết lý giải chuyện này như thế nào đây”.

Hầu nói, “Tôi cũng vậy. Vậy mình làm gì tiếp nữa đây?”.

“Ta đang nghĩ chúng ta nên....” Đột nhiên con rắn trên cánh tay Xà run rẩy và rụt đầu vào bên dưới tay áo của Xà.

Hầu ngó Xà, “Nó sao vậy?”.

“Suýt... Có người đang tới”.

Một lát sau, Hồ phóng tuôn qua đám bụi rậm, thở hổn hển.

Hầu nói, “Mèo Ướt! Anh đến đúng lúc quá”.

Hồ gầm gừ, “Ta nghe hai đứa mi... bàn nhau... về nơi chúng ta sẽ đến... kế tiếp. Nói cho ta biết đi”.

Xà tuyên bố, “Chúng ta đi đến sào huyệt của bọn cướp”.

“Cái gì!” Hầu ré lên, “Anh chưa từng nói gì về chuyện đó! Không được đâu! Hùng sẽ giết tôi mất. Và rồi hắc ăn thịt tôi luôn!”.

Hầu luồn một tay vào trong túi áo bào. Xà thấy rằng Hầu mang theo cây đoản côn bên mình.

Xà nói, “Không có kẻ nào làm hại mi miễn là mi đi với ta, cậu em à”.

“Không!” Hầu nói, “Không, không, KHÔNG!”.

Hồ ngó Hầu, “Có phải đó cũng là bọn cướp mà mi kể với ta không?”.

Hầu gật đầu.

Hồ nói, “Tôi không biết, Xà à. Tôi biết một số người có thể giúp mình. Quan tổng trấn của vùng này...”.

Xà giơ tay lên, “Đây không phải là chuyện để bàn cãi. Chúng ta đi đến sào huyệt”.

Hồ nhìn vào mắt Xà, “Anh lên làm thủ lãnh từ bao giờ vậy?”.

Xà hỏi, “Mi có biết làm sao tìm cho ra quan tổng trấn không?”.

Hồ không đáp.

Xà nói, “Vậy là đồng ý nhé”. Nó ngó qua Hầu, “Còn mi thì sao đây? Mi có biết rời khỏi đây thì đi đâu không?”.

Hầu ngó xuống đất.

Xà đứng thẳng lên, “Mãng, tay thủ lãnh đảng cướp, chỉ cho ta phương hướng thật chi tiết để đến sào huyệt của ông ta. Dù muốn dù không thì mình cũng cần sự giúp đỡ của họ. Do vậy, đó là nơi chúng ta sẽ đến. Hai đứa mi có thể đi theo ta, hay hai đứa mi có thể lang thang với nhau

cho tới khi Ưng bắt kịp. Tù mi chọn. Ta nói vậy là cạn lời rồi”.

Hầu nói, “Tốt”. Nó ngó Hổ, “Có lẽ tụi tôi cũng nói hết lời với anh luôn. Và có lẽ chúng tôi sẽ đi theo anh, nhưng chúng tôi sẽ không nói chuyện với anh. Một lời cũng không. Phải vậy không, Hổ?”.

Hổ gật đầu.

Xà nói, “Ồ, làm người lớn đi nào”.

Hầu chụp hai tay che miệng lại.

Xà bật cười, “Ta thật là may mắn”. Nó lắc đầu và bắt đầu khởi hành chuyển đi dài về sào huyết của bọn cướp.

Hơn một tuần sau, niềm may mắn của Xà vẫn còn. Như lúc trước, nó đi ban đêm và ngủ suốt ngày. Hầu và Hổ cũng thế, đi theo những lối đi của Xà, nhiều khi cách đằng sau cả *dặm*. Thi thoảng Xà nghe một lời cầu nhàu từ xa của Hổ hay tiếng cười khúc khích của Hầu, nhưng nó chỉ nhập bọn với chúng khi thấy những làn khói từ bếp lửa mà Hầu nhóm bằng viên đá lửa của nó vào lúc nghỉ chân. Ngay sau khi ăn nấm và những thứ khác mà Hầu hái trên đường, thì Xà lại đi trước một mình với con rắn. Con rắn bò ra khỏi tay áo của nó rồi đi săn mồi hay mò mẫm loanh quanh một mình và Xà ngồi thiền, rồi ngủ.

Hầu và Hổ vẫn giữ y lời và không nói chuyện với nó suốt thời gian đó. Tuy nhiên, chúng trò chuyện với nhau và Xà cảm thấy rằng chúng *đang* trưởng thành lên.

Xà quyết định đây là lúc để nói đôi điều với Hầu và Hổ. Nó sẽ không thừa nhận với chúng, nhưng nó bắt đầu cảm thấy bị bỏ rơi và hơi cô đơn. Nó quyết định giờ ăn sẽ là lúc tốt nhất để nói.

Nhưng may mắn thay, bụng dưới của Xà bắt đầu cuộn lên trước khi có dấu hiệu nào của một bếp lửa.

“Đứng lại! Ai đi đó?”.

Từ sau một cây du lớn, Xà bước ra một con đường mòn rộng. Trong ánh nắng ban mai mờ mờ, nó thấy một kẻ cầm thương. Xà đứng yên và con rắn trườn lên cánh tay nó, khua tằm nhìn.

Xà ngó kẻ kia chằm chằm. Nó biết đã gần sào huyết lắm rồi. Chắc tay kia là lính gác. Mãng đã bảo nó phải cứng cựa với bọn lính gác vòng ngoài trại và đừng cho chúng thấy mình yếu. Mãng cũng bảo rằng nếu nó muốn chọc tức bọn gác vì bất cứ lý do gì, thì chỉ cần gọi chúng là đồ nhà quê. Chúng ghét bị gọi là nhà quê lắm.

Chiếc áo bào lụa xanh của Xà không còn tươi tắn lắm, nhưng trông nó vẫn đẹp hơn chiếc áo vải giản dị mà tay kia đang mặc. Xà mò tay vào áo và đẩy mấy quyển bí kíp quanh người, rồi siết chặt dải thắt lưng để mấy quyển bí kíp được an toàn trong thắt lưng. Nếu nó phải đánh nhau, thì mấy quyển bí kíp cũng không cản trở gì.

Xà hắng giọng như nó từng thấy một số người khách giàu có hơn của Đại Sư làm. Nó nói “Tôi là Xà. Tôi đến gặp ông Mãng”.

Gã cầm thương lắc cái đầu trọc, “Tên mi là ‘rắn’ và mi tìm một kẻ tên ‘trăn’ à? Trông ta giống

ai đây, một cha nội canh sở thú à? Hãy đi theo lối của mi đi”.

Xà không nhúc nhích.

Gã lặp lại, “Ta bảo, *đi theo lối của mi đi*”.

Xà khoanh tay lại, “Tôi biết trò chơi của các ông và tôi đã chuẩn bị đánh nhau để lấy thông tin. *Một cú đấm đối một chuyện, phải không?*”.

Gã kia nói, “Mi nói cái gì vậy? Ta chỉ đánh *cho tới chết* thôi. Những trò khác là trò con nít. Mi không muốn thử vài chiêu với ta đâu, thằng nhóc”.

Xà cười khẩy. Gã này ngạo mạn quá lắm. Xà có kinh nghiệm rằng kẻ nào hay khoác lác về tài năng của hẳn quá thì thường chẳng ra gì. Xà tiến tới một bước. “Cho tôi biết làm sao tìm Mãng đây”.

Gã kia hươu thương lên, “Ta không biết kẻ nào tên Mãng cả”.

Xà nhìn xoáy vào mắt gã cầm thương. Hai đồng tử của gã thu lại và đôi mắt lảng tránh một bên. Tay này đang nói dối.

Xà tiến tới gã. Tay lính gác hươu ngọn thương cao hơn và rung lắc nó, “Đừng bắt ta phải dùng cây thương này nhé!”.

Xà thấy việc nó bị dọa bằng một cây thương thì thật là hài hước. Mọi người ở Ấn Chân đều học sử dụng thương, nhưng không có nhà sư ở bất cứ độ tuổi nào có thể sánh được với tài sử dụng thương của Xà. Nó là chuyên gia sử dụng thương cũng như đoạt thương trong tay của đối thủ. Nếu nó có thể khiêu khích gã tấn công, thì Xà nghĩ nó có thể đoạt vũ khí của gã. Có lẽ lúc đó gã kia mới chịu hợp tác với nó chăng.

“Sao ông không đưa cây thương đó cho tôi cho rồi?” Xà miệng thì nói, tay thì chỉ cây thương, “Tôi không muốn ông tự làm mình đau đâu”.

Gã kia quắc mắt.

Xà nói, “Thế nào?”.

Gã kia chần chừ.

Xà chế giễu rồi phẩy tay bỏ đi, “Đồ nhà quê chết nhất”.

Gã kia thét lên, “Mi gọi ai là nhà quê!” Gã đâm ngọn thương vào gáy của Xà.

Xà cảm nhận được gã cầm thương di chuyển và nghe tiếng gió đánh *vút*. Nó nghiêng người qua một bên và mũi thương sượt qua vai nó vô hại. Xà chụp cây thương bằng cả hai tay và lao tới trước, kéo gã mất thăng bằng. Gã cố ghì lại bằng hai cánh tay dang rộng và Xà đá thẳng về phía sau. Nó đá trúng nách gã cầm thương thật mạnh.

Gã rú lên và buông vũ khí, lảo đảo bước ra xa khỏi Xà. Con rắn trên cánh tay Xà run lên và Xà thấy hai gã khác đang chạy xuống con đường về phía chúng. Một tên cầm một thanh đao, tên kia thì cầm một cây cung có một mũi tên đã lắp sẵn sàng. Chúng dừng lại bên gã bị đoạt thương.

“Tôi không muốn đánh nhau đâu”. Xà thả cây thương xuống, “Tôi chỉ muốn nói chuyện với ông Mãng thôi. Tôi tên là Xà”.

Tay đao thủ nói, “Ta không cần biết mi tên gì. Không có ai nói chuyện với Mãng cả. Ta ra lệnh mi phải quay lại và trở về đường đã đi ngay”.

Xà lắc đầu.

“Ta xin lỗi nhé”. Tay đao thủ nói, tiến tới phía Xà, “Có lẽ mi không hiểu điều ta vừa nói. Có lẽ ta nên yêu cầu thanh đao này giải thích cho mi chẳng? Đường như thiên hạ chưa từng hiểu nhầm nó bao giờ”.

Xà cúi xuống nhặt cây thương lên. Nó liếc nhìn những chiếc áo bào xám nặng nề mà bọn lính gác đang mặc một cách dè bủ. “Đao là thứ vũ khí nhà quê. Ta không nói giọng nhà quê, nên ta ngờ rằng ta không hiểu *nó* hơn là ta hiểu *ông*”.

Mặt tay đao thủ đỏ bừng lên. “Mi phải trả giá đắt cho chuyện đó!” Gã lao tới phía Xà, một tay vung cao thanh đao, tay kia che trước ngực thủ thế. Tên này biết đánh nhau đây. Xà phải thận trọng mới được.

Xà nắm chặt ở điểm giữa ngọn thương bằng cả hai tay, bàn tay chính nắm trên cán thương và tay kia để dưới tầm vai. Khi tên cầm đao lao đến trong tầm, Xà giơ cao cây thương và đâm cái mũi sắc lẹm đúng một góc về phía bụng gã.

Tay đao thủ thình lình dừng lại và vung thanh đao xuống trước người gã, đánh bật mũi thương thẳng xuống - đúng y theo ý Xà mong muốn. Xà dùng đà đi xuống của mũi thương để giúp sức tạt toàn bộ từ đầu này đến đầu kia của cây thương thành một vòng thật mạnh. Phần đuôi của cây thương đánh trúng vào tai làm gã cầm đao quỵ xuống.

Xà buông cây thương, lao tới, kẹp cổ họng của gã vào khuỷu tay. Xà bắt đầu siết lại.

Chỉ một thoáng sau, gã cầm đao mềm oặt.

Xà nới tay siết ra một tí, cánh tay của nó vẫn khóa quanh cái đầu gục xuống của gã cầm đao. Xà cảm thấy con rắn đang run lên dữ dội trên bắp tay trái của nó. Xà ném một cái nhìn lạnh lùng tới tay cung thủ và tay thương thủ.

Tay cung thủ nâng cây cung lên và kéo mũi tên lấp sẵn.

Xà nói, “Cắt cây cung của ông đi. Bạn của các ông chỉ ngủ tạm một lát thôi. Nhưng nếu tôi cảm thấy mình bị đe dọa, thì tôi sẽ bẻ gãy cổ hần như bẻ một cái cành cây mục”.

Tay cung thủ đáp, “Cứ làm đi. Tên vô lại đó không là bạn bè gì của ta cả. Tính tình cáu kỉnh của hần tệ quá. Không có hần thì trại của chúng ta còn tốt hơn nữa”.

Xà chớp mắt. Nó không ngờ được một sự đáp trả như vậy. Nó ngó quanh những bóng nắng tìm một thứ gì đó có thể giúp nó thoát ra khỏi tình huống này. Nó hiểu rằng mình không sánh được với một kẻ đang giương cung, với khoảng cách đó.

Đứng bên tay cung thủ, tay thương thủ nhìn vào đám cây. Bụng dưới của Xà cuộn lên, rồi nó nghe một giọng nói quen thuộc.

“Này! Sao mi không kiếm chuyện với kẻ nào cùng cỡ với mình hả?” Đó là Hầu.

Tay cung thủ ngó lên, “Mi từ đâu tới?”.

Hầu cười khúc khích.

Tay cung thủ hỏi, “Có chuyện gì đáng cười đâu?”.

Hầu càng cười nhiều hơn và chỉ vào gã.

Mặt của tay cung thủ sầm lại. Hắn chĩa cung vào Hầu, “Tại sao, mày, nhóc...”.

Những lời chưa kịp nói ra của tay cung thủ bị bàn tay ú nắn của Hồ lừa trở vào miệng. Xà thấy Hồ bước ra khỏi bóng tối và vặn cái đầu của tay cung thủ vừa đủ để hắn mất thăng bằng nhưng không làm gãy cổ. Tay thương thủ trợn tròn mắt, rồi hắn đi giật lùi về phía gã cầm đao nằm bất tỉnh.

Hồ ném cây cung, mũi tên và ống tên vào lùm cây. Tay cung thủ định đứng dậy, nhưng Hồ chồm lên ngực hắn.

“Đừng BAO GIỜ chĩa cái quỷ đó vào thằng em cung của ta nghe không”. Hồ găm vào mặt của tay cung thủ, “Mi có hiểu không?”.

Tay cung thủ gật đầu.

Xà bước một bước về phía tay thương thủ và bụng dưới của nó lại cuộn lên lần nữa khi con rắn đột nhiên thắt lại trên cánh tay. Xà xoay lại, nghĩ rằng sẽ thấy Hầu đứng sau lưng mình. Nhưng không, nó thấy một kẻ vóc người tầm thước có đôi mắt nâu to, mũi và đôi tai quái dị rủ xuống, từ sau một bụi rậm nhảy ra. Người kia đáp xuống trên cả hai tay hai chân, ngẩng đầu lên, hít hít không khí.

Khịt, khịt, khịt, khịt. “Xem nào...” *Khịt, khịt, khịt.* “Một con rắn, một con cạp và một...” *Khịt, khịt, khịt, ho khúc khích!* “Ui chao! Một con khỉ à? Thiệt là vui!”.

Xà nhăn mặt, “Ông là ai?”.

Gã kia đứng dậy, cười khì, rồi chấp tay lại như một vị sư Ấn Chân, “Ta là Cầu. Chào mừng đến với sào huyệt, các chú em”.

Chương 7

“Ta không thể tin nổi là chúng ta đã đi mãi về đây bởi vì một giấc mơ ngu xuẩn”. Đô úy Du nói.

Từ bếp lửa trại, thái úy Vũ ngó lên. Hắn thì thầm, “Nói nhỏ lại đi cha! Đừng bình phẩm các quyết định hay các giấc mơ của Ưng tướng quân. Ông đã thấy tâm tình của ông ấy như thế nào rồi kể từ khi chúng ta rời Thiếu Lâm”.

Đô úy Du ngáp rồi sầm soi, xem xét cái tay áo của chiếc áo bào lụa hoa hòe của hắn. “Tôi chẳng thèm quan tâm nữa. Tôi đang nghĩ về kết thúc của chuyến công tác này. Chú tôi - *hoàng thượng* - đã hứa với tôi là nó rất phiêu lưu và hào hứng. Vậy mà cho tới giờ, chúng ta chỉ lê lết qua khu rừng trong một vòng tròn lớn. Giờ thì chúng ta quay lại Ấn Chân, ngay ở nơi mà chúng ta đã khởi hành. Thật là kỳ cục”.

Thái úy Vũ nói, “Ưng tướng quân có lý do của ông để trở lại. Là đầu lĩnh thứ ba của Ưng tướng quân, thì ông không có tư cách gì để chất vấn ông ấy. Và là đầu lĩnh thứ hai của ông ta có trách nhiệm ngăn ông lại. Hơn nữa, ông sẽ đi đâu chứ?”.

Đô úy Du đáp, “Cung điện mùa hè của chú tôi không xa đây lắm. Tôi tin chắc là mình có thể tìm được nó dễ dàng thôi. Nếu chân tôi không còn bị thương trong vụ đụng độ với Gã Say, thì lúc này tôi sẽ lên đường ngay”.

Thái úy Vũ nói, “Ông không được đi đâu cả. Ta là cấp trên của ông và...”.

Đô úy Du cắt lời, “Ôi, làm ơn đi nào. Ông không ngăn tôi được đâu. Chân của ông còn tệ hơn chân tôi nữa. Kể tôi nghe lần nữa xem nào, ông làm chân mình bị thương như thế nào nào?”.

Thái úy Vũ đứng trên cái chân lành lặn, “Nghe ta này, ông...”.

Ưng bỗng trời lên từ bóng tối bên ngoài bếp lửa trại. Hắn rít lên, “Thôi đủ rồi!” Hắn nhìn thái úy Vũ, “Bọn mi phải biết tốt hơn là không nên cãi vã nhau ở ngoài trời như thế này. Bọn lính nghe thấy thì sao đây?”.

Thái úy Vũ ngồi xuống và cúi đầu. Ưng ngó Đô úy Du và những nếp nhăn trên trán hắn hằn sâu. “Ta hứa với chú của mi - *hoàng thượng* - Ta sẽ tự mình canh chừng tới mi. Mi sẽ không được đi đâu cả cho tới khi ta ra lệnh. Mi và thái úy Vũ nên sẵn sàng nhổ trại ngay khi Đường Lang đến”.

“Tuân lệnh, thưa tướng quân”. Thái úy Vũ nói, “Ngài có nghĩ ông ta đến sớm không? Ông ta theo bọn tiểu tăng từ Thiếu Lâm, phải không?”.

Ưng đáp, “Đúng vậy. Ta mong hắn sẽ gặp chúng ta ở đây trong vài ngày tới. Hắn cưới con

ngựa quý sứ của hắn, nó sẽ giúp hắn đi nhanh lắm”.

Thái úy Vũ gật đầu.

Ưng nói, “Còn một chuyện nữa. Ta cần mi tìm một con rắn lục cho thuốc uống của ta tối nay. Máu của mấy con rắn đất nâu mà mi đang dùng gần đây dường như có vị không hợp với bột xương rồng chút nào”.

Thái úy Vũ đáp, “Vâng, thưa ngài. Tôi sẽ làm theo ý ngài”.

Ưng ngó đô úy Du. Đô úy Du đang chải lông mày với một cái lược bằng ngọc bé tí.

Ưng lắc đầu quay đi. “Hết hi vọng!” Hắn lẩm bẩm, đi băng ngang khuôn viên Ấn Chân về phía khu nhà của Đại Sư. Đã đến lúc giải quyết cho xong cái việc mà khiến hắn quay lại đây. Con giận của Ưng tăng dần theo từng bước chân.

“Đại Sư không tôn trọng ta”. Ưng nói một mình, “Gia đình và bạn bè của lão sẽ đau khổ như ta đã đau khổ. Ta sẽ hủy diệt mạng lưới của lão và chặt đứt từng nhánh cây phủ hệ của lão. Ta sẽ xóa sạch bề đảng của lão như thể chúng chưa từng tồn tại”.

Nổi điên lên, Ưng tới cánh cổng vỡ toang trước ngôi nhà của Đại Sư và thấy nó còn treo đông đưa bằng một cái bản lề to đùng. Ưng tung nắm đấm vào cánh cổng, phá toang nó ra thành ngàn mảnh vụn. Ưng luôn căm ghét khu nhà riêng của Đại Sư.

Hắn nhớ có lần hắn hỏi Đại Sư tại sao cần thiết có một loạt tường thứ hai bao quanh ngôi nhà của ông. Đại Sư đã trả lời bằng cách bắt Ưng chà từng vết bẩn của từng bức tường bằng một cái bàn chải nhỏ. Việc chà các bức tường được xem là cho Ưng thời gian để “tẩy sạch những ham muốn tầm thường trong tâm trí” không làm hắn bận tâm. Thay vì vậy, nó làm tăng thêm những thắc mắc. Nó cũng làm hai cánh tay Ưng đau nhức. Hắn làm việc này mất hai tuần lễ.

Ưng nhổ nước bọt lên một bức tường của khuôn viên rồi lừ lừ đi vào ngôi nhà của Đại Sư. Ánh nắng ban mai rọi xuống xuyên qua nhiều cái lỗ bị cháy thủng trên mái nhà, chiếu sáng một căn phòng đơn rộng có một chiếc giường nhỏ và một cái bàn cỡ trung. Một vài bức tường bị nám đen, nhưng phần lớn ngọn lửa đã không làm hư hỏng nhiều. Thậm chí thanh trường kiếm cũng không bị hỏng. Ưng thấy nó nằm trong vỏ kiếm treo trên tường, mũi chúc xuống - dấu hiệu tôn trọng dành cho thanh kiếm.

Mặc dù cái vỏ kiếm bị cháy xém, Ưng vẫn nhận ra nó ngay tức khắc. Hắn giật nó xuống và rút thanh kiếm ra. Lưỡi liếm được bao phủ với hình chạm khắc những con rồng quấn vào nhau. Không nghi ngờ gì nữa, nó là của Đại Sư. Hình như Đại Sư không có thì giờ để lấy nó trong suốt cuộc tấn công.

Ưng rút lên rồi vận hết sức ném thanh kiếm vào tường. Hắn dang rộng hai tay nắm cái vỏ kiếm bằng gỗ và đập nó gãy đôi trên đầu gối. Ưng ném hai nửa vỏ kiếm xuống đất rồi nhìn thanh kiếm. Cái tay cầm bị hỏng, nhưng lưỡi kiếm vẫn còn nguyên. Nó nằm dưới đất, lấp lánh huy hoàng trong ánh nắng soi.

Người ta cho rằng tất cả các thanh danh kiếm đều mang những linh hồn. Và thanh kiếm của Đại Sư trông giống như một thanh danh kiếm. Nếu nó là như vậy, thì Ưng sẽ phải tiêu hủy nó. Hắn lại nhặt thanh kiếm lên. Lần này, nó tự nhủ thầm.

Tâm trí của Ưng tràn ngập những hình ảnh của cả Đại Sư lẫn cha của hắn. Những hình ảnh hạnh phúc cũng như đau buồn. Hình ảnh của cả hai người khi sống và khi chết. Khi hắn cầm thanh kiếm, Ưng được nhắc rằng cha hắn không chết dưới lưỡi kiếm này, mà chết dưới nắm đấm rồng của Đại Sư. Nhưng đối với Ưng, chuyện đó không quan trọng. Cha hắn chết dưới tay Đại Sư và thanh kiếm này là của Đại Sư - do đó, thanh kiếm phải bị xóa đi khỏi trí nhớ y như Đại Sư vậy.

Thanh kiếm tiếp tục van xin Ưng, nhưng hắn khép tâm trí lại với nó. Hắn biết điều đang xảy ra. Tất cả các thanh danh kiếm đều được tạo ra với một thành phần bí mật, đặc biệt mà cho chúng không chỉ uy lực mãnh liệt, mà còn một linh hồn nữa. Chúng được rèn với máu. Người thợ rèn kiếm sẽ cắt cánh tay mình và làm nguội lưỡi kiếm bằng chính đời sống đích thực phập phồng của mình vào trong tác phẩm, bằng cách gắn chặt các nguyên tố máu của chính mình vào chất thép. Nếu tổ tiên của Đại Sư đã rèn thanh kiếm này, thì nó cũng là một phần của gia tộc Đại Sư như bất cứ kẻ bà con quyến thuộc nào của ông. Thanh kiếm, như những ai còn lại thuộc thân quyến của Đại Sư, đều phải chết.

Ưng mang thanh kiếm ra ngoài rồi ném mạnh nó lên phần mái ngói chưa bị cháy. Phơi bày ra giữa mưa nắng và khuất mắt, thanh kiếm sẽ tàn rã mục nát đi như một kẻ bị quên lãng trên một đỉnh núi hoang.

Ưng nhìn ngôi nhà cũ của Đại Sư rồi giơ nắm đấm lên trời, “Ta sẽ xóa đi quá khứ của mi như mi đã cố xóa quá khứ của ta, lão già kia! Và một khi ta thu hồi được mấy quyển bí kíp rồng, thì khắp Trung Quốc sẽ biết tên ta! Sa Long - *Con Rồng Báo Thù!*”.

Chương 8

Xà hỏi, chăm chăm ngó người lạ có cái mũi to và đôi tai rũ thật đặc biệt, “Tên ông là *Chó* à?”.

Khịt, khịt, khịt. Cầu đáp, “Đúng vậy. Cao thủ cầu quyền duy nhất từng xuất thân từ Ấn Chân!” Cầu lại thả người xuống trên tứ chi và giả vờ đuổi theo đuôi mình.

Hầu cười khúc khích rồi hối hả leo xuống cây. Hồ buông tay cung thủ ra và trừng mắt ngó tay thương thủ vẫn còn đứng bên cạnh tay đao thủ nằm bất tỉnh.

Hầu chạy đến bên Xà, Hồ cũng theo với nó. Cầu ngồi thẳng người lên. Hấn ngó qua mấy tên cướp kia và lắc đầu, “Một lũ ăn hại”. Hấn chúm mũi về phía một trong những dấu chân nhỏ xíu của Hầu. *Khịt, khịt, khịt, hít.*

“Chà, chú em có đôi chân thật thú vị. Hấn chú em là Hầu”.

Hầu đáp, “Đúng vậy! Làm sao mà ông biết chứ?”.

“Chú em nổi tiếng quá mà”. Cầu đáp. *Khịt, khịt, khịt.* “Chú em hạ gục Hùng. Hấn là cánh tay phải của Mãng, chú em biết đó. Vụ đó đâu có nhỏ, chú em à, tha lỗi cho cách chơi chữ của ta nhé”.

Hầu bật cười to, “Ông thiệt là tếu”.

Hít. Cầu nói, “Chú em nghĩ chuyện đó buồn cười sao? Xem này”. Hấn ngồi chồm hồm xuống rồi giơ một chân lên tận sau một cái tai rũ. Hấn bắt đầu gãi đầu bằng chân. “Aaaaa...”.

Hầu cười to và vỗ tay.

Hồ đảo đôi mắt.

Xà chăm chú quan sát khi Cầu lặn qua và phóng bật về phía chúng trên cả tứ chi. Hồ gầm lên và Xà thấy những sợi tóc mới mọc sau gáy Hồ dựng đứng lên.

Cầu dừng lại, “Chuyện gì vậy, hả ông bạn mèo ưót kia?” *Khịt, khịt, khịt.*

Hồ lại gầm gừ và Xà đặt tay lên vai Hồ. Xà nói với Cầu, “Cậu ấy chỉ thận trọng với người lạ thôi. Tôi cũng vậy”.

Khịt, khịt, khịt. “Ta không thể trách các cậu, nhất là sau những chuyện mà các cậu đã trải qua. Ta rất tiếc về những gì đã xảy ra với Ấn Chân”.

Xà gật đầu.

Cầu nói, “Giờ thì các cậu an toàn rồi. Mãng đang chờ các cậu. Các cậu sẽ ở giữa những người bạn. Thậm chí, những người anh em. Ta, Mãng, Hùng và Ngô Công đều lớn lên ở Ấn Chân, giống

y như các cậu”. *Khịt, khịt, khịt.*

Hầu tròn xoe mắt, rồi nó dấn vào cánh tay của Xà, “Anh biết gì về mọi chuyện này?”

Xà nhún vai, “Mi và Hồ chọn không trò chuyện với ta. Thì ta phải làm gì chứ?”.

Khịt, khịt, khịt. Cầu nói, “Xin lỗi nhé. Ta đề nghị các cậu vào trong sào huyết rồi hăng cãi nhau. Đứng ra thì các cậu chưa an toàn đâu. Theo những gì ta biết thì cả Ẩn Chân và Thiếu Lâm đều bị hủy diệt. Thiếu Lâm cách đây chừng một tuần đi đường, nhưng Ẩn Chân thì gần hơn nhiều. Chúng tôi có những báo cáo về hoạt động quân đội được đổi mới ở Ẩn Chân”.

Hầu hỏi, “Làm sao ông biết được nhiều chuyện như vậy?”.

Xà đáp, “Đảng cướp có các điệp viên”. Nó ngó Cầu, “Vậy, ông biết về Thiếu Lâm rồi?”.

Hít. “Đúng vậy. Hôm qua Ngô Công trở về mang theo tin tức. Hắn cũng có tin liên quan đến anh... Hạc của cậu”.

Xà hỏi, “Ông biết gì về Hạc?”.

Khịt, khịt, khịt, hít. Cầu đáp, “Ta đề nghị cậu nói chuyện đó với Mãng. Thật sự nó không liên quan gì với ta cả”.

Xà nghiêng chặt răng, còn Hồ lại gầm gừ.

Hít. Cầu nói, “Ta xin lỗi, nhưng chúng ta cần phải đi ngay”. Hắn quay lại tay cung thủ, “Gom đồ của mi lại rồi gặp bọn ta ở bờ biển. Chuẩn bị đuốc sẵn sàng nhé. Nhanh lên!”.

Tay cung thủ gạt đầu và bắt đầu thu gom đồ.

Cầu quay lại với tay thương thủ, “Mi còn chờ gì nữa? Làm việc đi chứ! Đi canh chừng đi!” *Gâu! Gâu! Gâu!*

Tay thương thủ nói, “Vâng, thưa ngài!” Hắn cầm cây thương và chạy lên con đường.

Cầu ngó Xà và mỉm cười, “Tuyệt chiêu, cú đoạt vũ khí tên lính gác ăn hại đó thật là hoàn hảo. Ta cảm kích cái việc cậu không xiên hắn. Thời này, không tìm được sự giúp đỡ tốt - hay ngay cả sự giúp đỡ xoàng xĩnh đâu”. *Khịt, khịt, khịt.*

Xà nhún vai.

Cầu bước tới tay đao thủ đang bất tỉnh rồi ngồi xổm xuống. Hắn nâng gáy tên lính gác lên. Xà hiểu rằng Cầu đang xoa bóp những huyết đạo trên cổ. Đó là điều mà mọi vị sư Ẩn Chân đều học. Một lát sau, tay đao thủ tỉnh lại.

Tay đao thủ xoa trán, “Ôi... Tôi nhức đầu quá”.

Hít. Cầu nói, “Lẽ ra mi nên thấy nhục mới phải. Mi bị một thằng bé hạ gục. Hãy lấy thanh đao và dẹp cái vụ nhức đầu của mi, rồi đi gác giữ doanh trại khỏi bọn lính khát máu, bọn trộm cắp tàn nhẫn và các cậu bé dị thường. Đi ngay!” *Gâu! Gâu!*

Tay đao thủ chạy đi.

Lưỡi của Cầu thè ra khỏi miệng thành một nụ cười hềnh hếch, rồi hắn quay lại Hầu. Hắn bò xổm xuống trên tứ chi, thở phì phò. “Nào, theo ta!” Cầu sửa ăng ẳng rồi phóng xuống con

đường.

Hầu khọt khẹt, “Cha này thiệt là khủng! Nào đi, vụ này vui đây!” Nó cũng thụp người xuống trên tứ chi và lao theo Cầu, cà tưng theo kiểu chó chạy.

Hồ nhìn Xà, “Thiệt là không hiểu nổi”.

Xà nhún vai và theo xuống con đường, “Mi đi trước đi, Mèo Ướt à”.

Xà bước lên một doi đất trên bờ, khoanh tay lại trước làn gió sáng khô lạnh. Con rắn quấn quanh cánh tay bò lên tận vai để trú giữa mấy quyển bí kíp trong thắt lưng của nó.

Xà sửa lại cái áo bào rồi nhìn về phía đông qua một cái hồ tròn, rộng ở trước mặt. Ở giữa nhô lên một hòn núi nhỏ lồm chồm đá, rải rác những cụm cây xanh. Đỉnh núi khá bằng phẳng và phủ cây cối. Một lối đi hẹp mà Xà xem là những bậc thang chạy từ chân ngọn núi nhỏ lên tận đỉnh núi phẳng.

Xà nghĩ, *Sào huyết hắc là trên đó*. Trông nó không thể xuyên thủng được. Ngay cả khi những kẻ xâm nhập băng qua nước bùn của cái hồ, thì chúng vẫn phải theo đường núi để đến pháo đài nào đó ẩn trên đỉnh núi. Quả là một sào huyết tuyệt hảo. Xà thắc mắc, *Làm sao mình lên tới đó đây ta?*

Cầu sửa to, “Bắn!”.

Tay cung thủ buông mũi tên cháy phừng phừng về phía đảo núi. Xà trông theo, nó bay theo hình cánh cung qua bầu trời buổi sáng rồi bắn tung tóe trên mặt nước đen bên ngoài đảo.

Hầu nhìn Cầu, “Giờ thì sao đây?”.

Hít. “Nhìn kìa”. Cầu chỉ tay qua mặt hồ.

Xà căng mắt nhìn thấy một chiếc thuyền dài và thấp từ chân núi trườn xuống nước. Một người đàn ông mặc bộ áo quần nông dân màu xám leo lên và đứng ở đuôi thuyền. Hắn cầm một mái chèo đơn thật to duỗi thẳng ra ở sau lưng.

Cái mái chèo được gắn dính vào cọc chèo và khi người chèo thuyền đẩy nó thì chiếc thuyền từ từ di chuyển. Chẳng mấy chốc nó lướt qua mặt hồ về phía họ.

Bụng của Xà cồn cào lên. Nó không thích nước và rất ghét thuyền. Có vẻ như con rắn cảm nhận được rằng Xà đang bồn loạn lo sợ.

Xà nhìn quanh thấy một cụm các tòa nhà thấp ở bờ phía bắc, nửa đường vòng quanh hồ. Nó chỉ chúng, “Những tòa nhà đó là gì vậy?”.

Khịt, khịt, khịt. “Đó là xưởng đóng tàu của chúng tôi”. Cầu đáp, “Chúng tôi có nhiều thuyền lớn dùng để chở hàng hóa cho sào huyết”.

Xà ngó lại chiếc thuyền nhỏ đang hướng về phía họ, “Tại sao mình không dùng một trong những chiếc thuyền lớn hơn đó thay cho chiếc nhỏ này? Tôi không nghĩ là tất cả chúng ta có thể ngồi vừa chiếc nhỏ đó”.

Cầu nói, “Cậu sẽ ổn mà. Chúng tôi chỉ sử dụng những chiếc thuyền lớn vài lần trong một năm thôi. Vả lại hiện giờ hầu hết thủy thủ không có mặt ở đó. Họ đang ở trong sào huyết giúp xây

dựng nhà cửa”. *Hít.*

Xà im lặng ngắm chiếc thuyền nhỏ, cho tới khi thuyền chuôi mũi lên bãi cát.

Khịt, khịt, khịt. Cầu nói, “Tới giờ các cậu đi rồi. Ta cũng phải đi đây. Ta cần soát xét lại những lời bào chữa tội nghiệp của chúng ta dành cho mấy tên lính gác. Thật là vui được gặp các cậu, nhất là tay trị gấu nổi tiếng Hầu!”.

Hầu cười khoái chí.

“Khoan đã...”. Xà buột miệng nói, nhưng Cầu đã nhảy qua một dây bụi cây rậm và biến mất.

Bụng dưới của Xà lại cuộn lên và con rấn run rẩy. Có điều gì đó không ổn. Xà chăm chú nhìn gã chèo thuyền khi gã lảng vãng bên chiếc thuyền. Xà nhận ra điều làm cho nó không yên lòng. Mặc dù chỉ có một người trên thuyền thôi, nhưng nó lại cảm nhận được *khí* của ít nhất hai người, có thể là ba người luôn. Điều đó không hợp lý chút nào.

Hầu nói, “Đi thôi nào!” Nó nhảy lên thuyền và ngồi xuống.

Gã chèo thuyền đưa bàn tay chai sần vuốt mái tóc ngắn và cau mày, “Nhóc này, đây không phải là chiếc thuyền vững chắc nhất đâu. Ta đề nghị các cậu không nhúc nhích mạnh như vậy khi mình rời khỏi bãi”.

Hầu nói, “Xin lỗi. Thôi nào, Hổ!”.

Hổ gầm gừ rồi leo lên thuyền. Nó ngồi xuống rồi ngó Xà. “Sao nào?”.

Xà nói, “Có điều gì đó không ổn đấy. Ta không chắc rằng đây là một sáng kiến tốt”.

Hầu nói, “Ô, đừng như vậy mà. Anh là một con rấn. Tất cả các con rấn đều biết bơi. Anh và anh bạn rấn nhỏ sẽ ổn thôi”.

Xà nói, “Đó không phải là điều mà ta lo ngại. Ta cảm nhận được cái gì đó. Cái gì đó ở dưới nước”.

Hổ trừng mắt ngó gã chèo thuyền, “Có thứ gì dưới nước mà anh em bọn tôi phải lo không?”.

Gã chèo thuyền đáp, “Không có gì đâu”. Gã bước khỏi thuyền, lên bờ.

Hầu nói với Xà, “Thấy chưa nào? Thôi đi nào. Đừng có hoảng lên nữa”.

Xà thở dài, nó nghĩ, *Có lẽ vậy. Mình đang mệt thôi mà. Hay có lẽ là mặt nước phản ánh khí của gã chèo thuyền sao đó thôi.*

Hầu rên lên, “Thôi đi mà!”.

Xà leo lên thuyền, rồi gã chèo thuyền đâm mạnh vào mạn thuyền ba lần. Xà ngó gã với ánh mắt nghi ngờ.

Gã chèo thuyền nói, “Lấy hên đó. Dân sông nước chúng tôi mê tín lắm”. Một con cá to bơi xa ra lòng hồ, gã chèo thuyền chỉ nó, “Thấy chưa kìa? Điềm may đó. Giờ thì mình đi nào”.

Gã chèo thuyền leo lên và đẩy thuyền ra, gã đứng vào vị trí đuôi thuyền. Khi thuyền bắt đầu lướt đi trên mặt nước sệt bùn, Xà thấy trái tim nó bò lên tới họng. Bụng nó bắt đầu cuộn lên.

Hầu nói, “Đã quá! Trước giờ tôi chưa bao giờ đi thuyền”.

Xà ngo qua bên thấy rằng dường như chiếc thuyền trôi chậm một cách nguy hiểm. Nó liếc nhìn gã chèo thuyền.

Gã chèo thuyền nói, “Chúng ta ổn mà”.

Hầu nói, “Chúng ta còn ngon lành hơn cả ổn! Nhanh lên! Nhanh lên đi!”

Xà rên lên. Nó ngồi xuống nhắm mắt lại. Giữa cái bụng nôn nao muốn ói của nó và sự ngớ ngẩn của Hầu, thì nó không nghĩ là sự việc có thể trở nên tồi tệ hơn nữa. Được nửa đường qua hồ, Xà nhận ra là nó đã sai.

Hầu la lên, “Tôi phải tè đây”.

Xà mở mắt ra nhìn Hầu.

Hổ lắc đầu, “Đóng nút lại nín tè cho tới khi mình tới đảo đã, nhóc Khỉ à”.

Hầu bấu môi, “Tôi nín không được”.

Gã chèo thuyền hắng giọng, “Cậu nhỏ à, nếu cậu phải tè, thì tè giờ đi. Bên mạn thuyền đó. Bọn tôi tè vậy hoài. Nếu cậu chờ cho tới sào huyết trên đảo, thì cậu sẽ phải đi tè ở nhà vệ sinh đằng hoàng. Mãng muốn giữ đảo của ông sạch sẽ, cho nên cậu không thể bạ đâu tè bậy ra đó được. Cái nhà vệ sinh gần nhất là ở tận trên đỉnh núi. Đi lên đó xa lắm. Tin tôi đi”.

Hầu cười khì, “Hồi nào tới giờ tôi chưa từng tè xuống hồ...”.

Hổ càu nhàu, “Tè cho xong đi”.

Hầu cười khúc khích rồi đứng dậy. Nó bước tới bên mạn thuyền, cởi dải khăn thắt lưng ra. Chỉ là một loạt động tác nhỏ thôi, tuy nhiên chiếc thuyền rung lắc dữ dội.

Xà thốt lên, “Cẩn thận!”

Hầu lại cười hề hề, “Anh không thấy phiền chứ, ông anh bự?” Nó bắt đầu lắc chiếc thuyền bằng cách ngã người qua bên này rồi bên kia. “Tôi đoán là anh không phải là một con rắn nước...”.

Xà nói, “Thôi đi, Hầu”. Nó cảm thấy muốn bệnh.

Hầu đáp, “Này, nhìn kia! Anh xanh lè kia! Chắc anh là một con rắn cây quá. Chúng lúc nào cũng xanh lè!” Nó lắc chiếc thuyền mạnh hơn.

“THÔI ĐI!” Xà gào lên.

Hầu dừng lại. Nó nói, “Xin lỗi nhé”. Vẫn còn cười hi hi.

Hầu giật sợi dây rút của cái quần màu cam rồi chồm người qua mạn thuyền.

Hổ cười khế, “Trông anh thiệt là buồn cười, Xà à. Xanh lè xanh lét và...”.

Chiếc thuyền đột nhiên nghiêng mạnh qua một bên.

Hầu đang nghiêng ra ngoài quá nhiều. Không kịp nghĩ, Xà đè mạnh người qua bên kia để bù lại cho lỗi của Hầu. Rủi thay, Hổ cũng làm vậy.

Điều sau cùng mà Xà thấy được trong lúc chiếc thuyền lật úp là Hầu lộn cù mèo trên không, cười nắc nẻ như phát rồ.

Chương 9

Xà ngã sấp mặt xuống nước. Lực của chiếc thuyền bật lên hất nó chìm sâu xuống mặt hồ tối om. Những dây rong biển dài quấn rối tung quanh tay chân và cổ nó. Con rắn bên dưới áo bò lên lưng nhưng bị kẹt hết đường khi tới được cổ áo của Xà. Con rắn tuột qua vai rồi kinh hoàng quấn chặt quanh trên khủy tay nó, siết vào một huyết đạo quan trọng. Xà cảm thấy cánh tay bắt đầu tê đi.

Xà mở mắt, nước bùn trào vô cay xè. Nó nhắm nghiền mắt lại và cảm thấy vài hạt cát sạn cán lên đồng tử.

Xà không biết lối nào là phía trên. Mù dưới nước, nó chọn đại một hướng bơi tới đó bằng một cánh tay còn lành lặn.

Một cái gì đó, hay ai đó, chụp lấy hông của Xà và lôi nó qua một hướng khác.

Xà vùng vẫy thật mạnh, nhưng không thoát được. Nó cảm thấy mình đang bị lôi mạnh dưới nước. Trong nỗ lực kháng cự lại cuối cùng, Xà nắm tay lại thành thế quả đấm nanh rắn và cào dọc đôi bàn tay của kẻ địch.

Kẻ tấn công buông Xà ra và thét lên đau đớn. Xà nghe tiếng thét thật to và rõ khi đầu và vai của nó trồi mạnh lên khỏi mặt nước. Nó mở mắt ra và hít một ngụm lớn không khí ban mai mát mẻ. Con rắn nói lỏng vòng quấn và cố chuôi đầu ra khỏi mặt trước cổ áo của Xà.

Xà xoay quanh khi nó bắt đầu đập nước và thấy đầu của một đứa con gái trồi vọt lên ngay trước mặt mình.

Xà chớp mắt liên tục. Mặc dù con bé có mái tóc thật ngắn, Xà vẫn biết chắc đó là một đứa con gái. Một thiếu nữ. Đúng là tay của con bé đã níu lấy hông nó.

Xà hiểu chắc hẳn rằng cô gái đã vừa cứu mạng nó. Cô đã xoay người nó lại và lôi nó lên mặt nước. Xà chăm chú nhìn đôi mắt đen bé xíu, gương mặt phẳng cùng làn da sạm và mịn của cô. Trông cô giống một con lươn.

Nước bắn tung tóe sau lưng Xà, nó quay lại thấy Hồ trồi lên với một người đeo dĩnh sau lưng.

Hồ gầm lên, “Buông ta ra!”

Kẻ trên lưng Hồ buông nó ra và đập chân đi. Xà kinh ngạc. Đó là một cậu con trai có mái tóc đen ngắn và một gương mặt phẳng mịn với làn da sạm. Cũng như một con lươn.

Thằng bé lặn đi mất tăm.

Xà quay lại nhìn cô gái rồi tròn xoe mắt. Thằng bé và cô gái trông giống y như nhau!

Thằng bé trồi lên kể bên cô gái. Chúng đồng loạt cười với Xà, rồi cùng nhau biến mất dưới làn nước tối om.

“Qua đây này!” Gã chèo thuyền gọi lớn. Gã đang bám vào chiếc thuyền lật úp. Hầu ở bên kia, vui vẻ thả ngửa trên mặt nước. Hồ đang rẽ nước, bơi thẳng tới Hầu, mặt mày nhăn nhó.

Xà bơi tới chiếc thuyền.

“Hai đứa kia là ai vậy?” Xà hỏi gã chèo thuyền khi nắm được vào bên mạn của chiếc thuyền lật úp.

Gã chèo thuyền đáp, “Người hộ tống”.

Xà hỏi, “Có phải chúng luôn luôn đi theo mình không? Ở dưới nước?”

Gã chèo thuyền gật đầu.

“Làm sao được?”

Gã chèo thuyền đáp, “Chúng có thể nín thở một lúc cực kỳ lâu. Và khi mà chúng thật sự cần thở, thì chúng dùng một ống sậy nhỏ và rỗng. Chúng có thể ở dưới nước trong nhiều giờ”.

Xà hỏi, “Chúng có thể *thấy* ở dưới nước này không?”

Gã chèo thuyền đáp, “Tôi không biết chắc. Nhưng tôi biết chúng có thể nghe rất giỏi. Tiếng động truyền rất xa ở dưới nước”.

Xà nói, “*Đó* là lý do ông đập ba cái vào mạn thuyền”.

Gã chèo thuyền gật đầu.

“Có phải một đứa trong bọn chúng ra hiệu lại bằng cách giả vờ trườn đi như con cá không?”

Gã chèo thuyền cười khì, “Cậu thật là tinh mắt”.

Hầu ré lên và Xà ngó lên. Hồ nắm cổ áo Hầu và đang liên tục nhúng nó xuống nước. Hầu bật cười khanh khách, dường như điều đó làm cho Hồ càng giận điên lên.

Xà nhìn gã chèo thuyền nói, “Con bé đó bơi thật giỏi”.

Gã chèo thuyền nói, “Cậu nên thấy cô ấy đánh nhau. Nhất là khi ở dưới nước. Cô ấy và cậu em hợp lại với nhau là bất khả chiến bại. Chúng đánh như một người. Có lẽ họ là chị em sinh đôi”.

Xà ngó qua Hồ đang nhấn nước Hầu, “Tôi mừng vì họ là phe ta. Tôi đã nghĩ cô ấy cố trấn nước tôi”.

Gã chèo thuyền nói, “Cô ấy có thể dễ dàng làm chuyện đó. May cho cậu, mọi chuyện không luôn như là chúng hiện ra trong cái nhìn ban đầu. Nhất là ở quanh đây”.

Xà gật đầu, “Họ đi đâu rồi?”

“Ai mà biết được? Tôi nghĩ rằng họ thấy mọi chuyện ổn rồi nên họ giữ một khoảng cách xa xa thôi”.

“Tên họ là gì?”

Gã chèo thuyền đáp, “Không ai biết, họ không nói. Ít ra là không nói với chúng tôi. Mặc dù có vẻ như họ có nói chuyện với nhau. Chúng tôi chỉ gọi họ là Nông và Thắm”.

“Cạn và Sâu à?”

“Đúng vậy”. Gã chèo thuyền cau mày, “Chờ chút nhé”. Gã quay qua Hồ và Hầu, “Đừng nghịch nữa, dành sức mà giúp chúng tôi lật chiếc thuyền lại”.

Gã chèo thuyền quay lại Xà, “Bọn trẻ con ngớ ngẩn. Tôi nói tới đâu rồi nào? Ồ, đúng vậy, hai đứa sinh đôi. Tôi nghĩ Hồ Mang gọi chúng như vậy, điều đó giải thích vì sao mấy cái tên là tiếng Quảng Đông. Bà ấy từ Quảng Đông đến, cậu biết đó”. Xà nói, “*Bà ấy?* Hồ Mang có nghĩa là ‘rắn Hồ mang’ Phụ nữ gì mà có cái tên khiếp vậy?”.

“Hồ Mang là vợ của Mãng”.

Xà chớp mắt, “Mãng có gia đình à?”

Gã chèo thuyền đáp, “Đúng vậy. Ở đây có nhiều tên cướp lập gia đình. Cậu sẽ gặp tất cả các bà vợ của họ bên trong sào huyệt”.

Xà đáp, “Ồ...” Nó không thể cưỡng lại nỗi thắc mắc có phải Hồ Mang là mẹ của nó hay không.

Gã chèo thuyền nói, “Có lẽ cậu sẽ ngạc nhiên vì những chuyện khác nữa. Ví dụ như không có trẻ con trong sào huyệt. Theo thiện ý của tôi thì các cậu là những kẻ đầu tiên được phép vào bên trong. Nông và Thắm chưa từng được phép vào nữa kìa”.

Xà hỏi, “Thật vậy à? Tại sao không được phép chứ?”

“Mãng nghĩ là có trẻ con trong sào huyệt thì phiền phức lắm. Ông ấy rất nghiêm khắc về chuyện này. Nếu bất cứ vợ chồng tên cướp nào có con, thì hoặc là họ phải rời khỏi sào huyệt hoặc là phải mang cho con của họ đi. Tôi nghe đồn rằng ngay cả Mãng cũng bỏ con ruột của mình đi”.

Xà nói, “Tôi hiểu rồi”. Nó nhìn đi chỗ khác.

Gã chèo thuyền nói, “Lại xin lỗi nhé”. Gã la Hầu và Hồ, “Đủ mấy cái trò khỉ đó rồi nhé, hai cậu kìa! Tới đây giúp chúng tôi lật chiếc thuyền này lại nào. Chúng ta phải mất nhiều công tát nước trước khi nó có thể nổi lại để chở người”.

Hai giờ sau, Xà đứng một mình trên cái đảo lỏm chồm đá của Mãng. Nó nhìn xuống dãy bậc đá dài nhất, hẹp nhất và dốc nhất mà nó chưa từng leo. Những bậc thang cắt thẳng vào trong gương mặt của ngọn núi đảo. Nắng sáng đã hong khô nước hồ trên chiếc áo bào xanh của nó, nhưng giờ thì chiếc áo và mấy quyển bí kíp sau lưng lại nặng chịch vì mồ hôi đổ ra do leo núi. Hồ và Hầu vẫn đang leo.

Xà kiểm tra xem mấy quyển bí kíp và con rắn có được an toàn bên dưới lớp áo không, rồi nó quay qua quan sát cánh cổng to đùng. Cánh cổng cao hơn chiều cao của ba người và được làm bằng những thân cây nguyên nổi lại cạnh bên nhau. Các thân cây vẫn còn nguyên lớp vỏ bên ngoài. Từ bên kia hồ, cánh cổng pha lẫn với tán lá cây chìa ra từ phía sau nó, tạo ra cái ảo giác của một cánh rừng hẹp hơn là một lối vào rộng. Trên cả hai mặt của cánh cổng là những mòm

đá rất dốc vươn cao bằng cánh cổng.

Xà nghĩ, *nhà của Mãng. Nhà của cha mình. Và trong đó là vợ của ông - có thể là mẹ của mình. Suy ra rằng hẳn Mãng giữ bà như một bí mật.*

Xà cau mặt. Nó băn khoăn không biết Hầu và Hồ nghĩ như thế nào khi chúng biết rằng nó có gia đình ở sau các cánh cổng đó. Nó cũng băn khoăn liệu các thành viên gia đình mới của nó nghĩ sao về các người anh em của nó.

Xà quay lại đối diện chúng.

Hầu đang ngó xuống các ngón chân trong lúc leo. “Một ngàn năm mươi một. Một ngàn năm mươi hai. Một ngàn năm mươi ba. Một ngàn...”.

Xà nhìn gương mặt mệt phờ của Hồ, “Từng bước à?”

Hồ gầm gừ khi đánh hơi gió, “Từng... bước... một. Nó đếm hết. Tôi... giết nó mất”.

Hồ lên được cái gờ hẹp đằng trước cánh cổng rồi thả người đánh phịch xuống bên Xà.

Hầu nói, “Một ngàn năm mươi lăm! Hay là một ngàn năm mươi sáu?”

Hồ nói, “Làm ơn bắt nó câm miệng lại đi!”

Xà thở dài rồi quay lại cánh cổng. Nó đập tay vào cổng nhiều lần. Không chút âm vang nào cả. Các thân cây quá dày.

Hầu nói, “Để tôi thử xem nào”. Nó bước lên cái gờ cửa và hít một hơi thật sâu. “XIIIINNNN CHÀAAAAOOO!”

Cánh cổng từ từ dịch chuyển vào trong.

Hầu hắng giọng và ngó Xà, “Không cần cảm ơn tôi đâu, ông anh bụi à”. Nó cười hi hi rồi bước tới khoảng cửa mở hé.

Bụng dưới của Xà lại cuộn lên và con rắn siết chặt vào cánh tay nó. “Hầu, gượng đã...”.

Nhưng đã quá trễ. Một bàn tay lông lá khổng lồ lôi tuốt Hầu vào trong sào huyết và cánh cổng đóng sầm lại.

Chương 10

Đường Lang ngồi cao vắt vẻo trên một cây liễu to, ngó về hướng tây ngang qua cái hồ tròn có hòn đảo núi nằm ở giữa. Ba chấm đen nhỏ tí đang di động ở khoảng gần đỉnh núi, nhưng rồi ba chấm chỉ còn lại hai. Chẳng mấy chốc nữa hai chấm còn lại cũng biến mất và công việc của hắc sẽ hoàn tất.

Trong lúc này, Đường Lang nhìn xuống bãi biển mà các dũng sư trẻ đã lên bờ. Hắc thấy rõ hai bóng người - một trai một gái - ngồi cạnh bên nhau vá một cái lưới cá lớn. Chúng trông như hai đứa sinh đôi và có những cái que rỗng đang đưa ở miệng.

Đường Lang nghĩ về những cái ống rỗng đó có thể nguy hiểm như thế nào. Ví dụ, nếu một người bị chìm trong cái hồ tối mò và dùng một cái ống đó để thở, thì người đó sẽ có nguy cơ hít vào bất cứ vật gì tình cờ trôi vào cái ống đó. Trong vùng này có rất nhiều loại nấm gây ngủ và một số bào tử có thể rơi tứ tán là chuyện dễ hiểu. Chuyện gì xảy ra nếu những bào tử đó tìm đường vào trong những cái ống rỗng đó chứ? Thật là nguy hiểm.

Đường Lang thò tay vào trong áo lấy ra một cái ống kiểu khác, cái ống chứa quyền bí kíp mà hắc đã lấy của Ưng khi Ưng nằm bất tỉnh ở chùa Thiếu Lâm. Hắc giở ra và cau mày. Nó không phải là quyền bí kíp mà hắc muốn. Thằng nhóc rắn hắc đã có quyền đặc biệt rồi, cùng với hai quyền bí kíp rỗng kia. Đường Lang sẽ phải tính kế để đoạt lại hết cả mấy quyền mà không gây nghi ngờ.

Đồng thời, hắc phải nghĩ ra cách trả quyền bí kíp sơ đẳng này lại cho Ưng tướng quân và làm giống như là thằng nhóc rắn đã giữ nó.

Đường Lang nghĩ, *Ưng và cái gương mặt sẹo kỳ quái của hắc, liên tục ra lệnh và yêu sách này nọ.* Cái yêu sách mới đây nhất của Ưng là Đường Lang quay lại Ấn Chân ngay khi nhiệm vụ theo dõi bọn nhóc hoàn tất.

Về phần mình thì Đường Lang nghĩ rằng nhiệm vụ này đã hoàn tất. Hắc leo xuống khỏi cây.

Đường Lang nghĩ, *chỉ còn phải làm một việc nữa thôi.* Trước khi đi Ấn Châu, hắc cần gặp một người về chuyện chiếc thuyền. Thật ra là một đội thuyền. Đã đến lúc hắc thu nhận lại một vài đặc ân. Nếu mọi chuyện suôn sẻ, thì hắc không chỉ có thể trao cho Ưng những dũng sư trẻ thôi, mà hắc còn giao cho Ưng chính cái sào huyệt của chúng nữa. Ưng hắc sẽ vui thích lắm.

Tuy nhiên, Đường Lang lại còn có điều vui sướng hơn nữa.

Chương 11

“Hầu!” Xà la lớn.

Hổ gầm to và nhảy dựng lên. Nó quào lên cánh cổng to đùng của sào huyết. Cành lá rơi rụng rơi tả tơi tán.

Xà nghe tiếng Hầu thét lên và có ai đó gầm gừ, giọng trầm hùng, từ sau cánh cổng, “Tại sao, thằng nhóc...”.

Xà nhận ra giọng nói đó. Đó là giọng của tay cao thủ hùng quyền, Hùng, cánh tay phải của Mãng.

Xà la lên, “Hùng, mở cổng ra”. Nó đập cổng dồn dập.

“Xà, có phải cậu đó không?” Một giọng khác từ bên trong sào huyết hỏi vọng ra. Xà cũng nhận ra giọng nói đó. Đó là giọng của Ngô Công.

Xà nói, “Tôi đây! Mở cổng ra đi, Ngô Công! Và bảo cái tên quái thú lông xồm đó để em tôi yên. Hầu đã làm gì sai trái đâu nào”.

Ngô Công đáp, “Hầu ổn. Chờ chút nhé”.

Cánh cổng mở toang ra và Xà lén nhanh vào trong. Bụng dưới của nó lại cuộn lên và con rắn quấn chặt cánh tay nó. Xà né.

Lưng năm đấm của Ngô Công vụt ngang trên đầu Xà. Ngô Công nói, “Né giỏi lắm! Chào mừng đến sào huyết!”.

Xà tròn xoe mắt, “Ông thiệt là khủng!”.

Ngô Công đáp, “Cám ơn”. Hắn quay người về phía cánh cổng mở và bắt đầu xoay tròn.

Xà la lớn, “Cẩn thận, Hổ!” “*Phục Hổ Xuất Động!*” Xà ngoái nhìn thấy Hùng đang tựa vào một thân cây to cười khằng khặc. Đôi mắt đen nhỏ của Hùng lóe sáng dưới hàng mi to rậm. Hùng khoanh tay trên cái bụng như thùng nước lèo lặc lè.

Hổ lao qua cánh cổng ngời thục xuống, như một con cạp đang thu mình lại. Lưng năm đấm của Ngô Công sượt qua trên đầu Hổ và Xà thấy một chân của Ngô Công co lên. Hổ cũng thấy vậy. Hổ nhấc một đầu gối lên cao để chặn cú đá và thọc mạnh hai nắm đấm thể gương vuốt cạp thẳng ra cùng với một tiếng gầm chấn động không gian.

Hai nắm đấm của Hổ trúng mạnh vào phần bụng của Ngô Công làm hắn văng tung khỏi mặt đất. Hổ chụp cứng chiếc áo rách bươm của Ngô Công bằng cả hai tay rồi quỳ sụp xuống, vịn người thật mạnh qua một bên. Ngô Công lăn quay cái đùng ra đất và Hổ nhảy đè lên trên người

hắn.

Ngô Công nằm một đống dưới Hổ, cười ha hả, “Tuyệt chiêu! Tuyệt chiêu! Ui, cái lưng của ta đau quá đi! Mi học cái chiêu đó ở đâu vậy?”.

Hổ gầm gừ, “Nó là chiêu chính thống đấy. Nhóc em của ta đâu?”.

Hầu nói, “Ở trên đây này, Hổ ơi! Ra đòn thiệt đẹp mắt!”.

Xà ngó lên trên cao cái cây mà Hùng đang tựa. Hầu đang vắt vẻo trên một cành nhỏ gần ngọn cây.

Hùng lấy tay vuốt mái tóc dày và trơn nhờn trên đỉnh đầu, rồi gầm lên với Hổ, “Mi là con trai của Sơn Hổ, phải không?”.

Hổ hỏi, “Ai vậy?”.

“Cọp Núi”. Ngô Công đáp, “Đó là cái tên mà chúng ta biết. Cậu có thể biết hắn với cái tên là Gã Say”.

Hổ đấm thật mạnh xuống đất sát bên đầu của Ngô Công, “Mi biết gì về Gã Say?”.

Hùng cười khục khục trong họng, “Hắn là con của Sơn Hổ, được rồi”.

Xà nói, “Hổ à, em có thể hỏi Ngô Công sau này. Chúng ta cần một vài câu trả lời khác trước”. Nó ngó Ngô Công, rồi ngó Hùng, “Tại sao các người tấn công anh em tôi?”

Hùng gãi bộ râu xồm, “Đó là một nghi thức qua cổng. Bọn mi phải lấy làm vinh dự”.

Ngô Công cười phá lên, “Đúng vậy! Và Hùng vẫn còn bất bình vì Hầu hạ gục hắn! Ta cá rằng hắn cũng chưa quên chuyện cậu là kẻ đã phóng cho Hầu cây thương, Xà à. Hùng vẫn còn đi cà nhắc đấy”.

Hùng gầm gừ.

Xà lơ hắn đi, “Mãng đâu rồi?”.

Hùng nở một nụ cười mai mỉa, “Ông ấy đi đón Hổ Mang vào tối qua. Mi biết bà ấy là ai mà, phải không?”.

Xà quát trả, “Đúng vậy. Ta biết bà ấy là ai. Khi nào thì họ trở về?”.

Hùng đáp, “Hai tuần”.

Xà nói, “Hai tuần! Chúng ta không thể chờ lâu như vậy. Giờ chúng ta phải làm gì đó!”.

Hùng đáp, “Đừng lo. Chúng ta có rất nhiều chuyện cho bọn mi làm lúc này”.

Hổ lăn người ra khỏi Ngô Công và đứng lên, “Như việc gì nào?”.

“Đúng vậy, như việc gì nào?” Hầu hỏi trong lúc leo xuống cây.

Ngô Công đứng dậy, vuốt hàng ria mép dài và mỏng. “Ái dà, ví dụ nhé, chúng ta phải chuẩn bị một bữa đại tiệc”.

Hổ tròn xoe mắt, “Đại tiệc ư?”

“Đúng vậy”. Ngô Công đáp, “Bữa tiệc lớn nhất mà sào huyết này chưa từng chứng kiến. Nhưng trước tiên chúng ta cần kết thúc việc xây đại sảnh”.

Xà ngó Ngô Công, “Cho tôi biết rõ hơn”.

Ngô Công đáp, “Lâu nay Mãng muốn có một cái đại sảnh. Năm nay, sau cùng ông ta quyết định xây một cái. Chúng tôi không định làm xong nó cho tới mùa hè này, nhưng khi ông ta biết rằng các cậu có thể đến đây, ông ta ra lệnh cho chúng tôi đẩy nhanh tiến độ thi công. Ông ta bảo chúng tôi nếu các cậu đến trong lúc ông vắng mặt thì chuẩn bị một bữa tiệc sẵn sàng khi ông về đến. Vụ này rất quan trọng đối với ông ta vì Hồ Mang cũng có mặt ở đây nữa”.

Hùng gật đầu, “Và do chúng ta phải tăng tốc mọi chuyện vì bọn mi, thì mi và các anh em mi sẽ phải giúp một tay”.

Hắn chỉ Hồ, “Mi đi với ta, thằng bé bụi, còn hai anh em kia thì đi với Ngô Công. Mình có nhiều việc phải làm lắm. Đi nào”.

Sinh hoạt trong sào huyết rất sống động. Bên trong sào huyết có nhiều người hơn là Xà tướng. Nó đếm cả thầy gầy đến hai trăm người, đàn ông lẫn phụ nữ.

Xà nhận thấy sào huyết được phân bố như là một thành phố nhỏ. Nó thấy rất nhiều hàng thợ rèn và hai tiệm bán thực phẩm. Có thợ may và thợ làm giày và giày ống. Nó còn thấy nhiều tòa nhà chứa đầy heo, gà và các loại gia cầm khác.

Họ đi qua những tòa nhà rồi dừng chân ở rìa một khoảng đất trống. Khoảng đất thật rộng, có những khoảng cây xanh nhỏ tỏa ra mọi hướng. Xà có cảm tưởng như nó đang ở trên đỉnh của thế giới.

Ngô Công hỏi, “Ở trên này đẹp quá nhỉ?”.

Xà gật đầu, “Cái gì kia?” Nó chỉ vào cái khung sườn của một tòa nhà rất to.

Ngô Công đáp, “Bạn hiền, đó là cái đại sảnh”.

Xà hỏi, “Mình có hai tuần để hoàn tất nó à?”.

Ngô Công đáp, “Tôi e rằng vậy”.

Xà dùng hết thời gian còn lại trong ngày giữa đám rui mè với Ngô Công. Hầu cũng vậy, nhưng chúng có các công việc rất khác nhau. Hầu nhảy từ cái rui này qua cái rui khác và lảng quăng lên xuống những cây cột chống lấy dụng cụ cho thợ, trong khi Xà đi chậm chậm dọc theo từng cái rui với Ngô Công, nối các cây rui vào với các xà đỡ. Thi thoảng, Xà bắt gặp ánh mắt của Hồ, nó đang lờ các khối gỗ khổng lồ tới công trường với Hùng. Trông Hồ có vẻ không vui.

Buổi tối, trước khi rời công trường ra về, Xà thả con rắn ra vào buổi tối như mọi khi và quan tâm đến ba quyển bí kíp rồng mà nó đang mang theo bên mình. Nó đã trải chúng ra để hong cho khô trên một tảng đá to mà nó có thể canh chừng. Giờ thì chúng đã sẵn sàng để được cuộn trở lại.

Xà thấy rằng có hai quyển bí kíp thì chứa những mô tả chi tiết và các kỹ thuật long quyền, quyển còn lại là một bảng biểu đồ huyết đạo căn bản. Trên mặt bên kia của bảng biểu đồ là một bản vẽ về những tuyến *khí* - những kinh mạch mà trong đó nội lực chạy khắp toàn thân con

người.

Xà nghĩ quyển bí kíp hai mặt có hình vẽ là khá kỳ dị. Thông tin trong cả hai bức vẽ là kiến thức được truyền cho mọi võ sinh, bất kể họ học môn gì. Xà cho rằng tuyến *khí* và huyết đạo hẳn là quan trọng đặc biệt đối với các cao thủ long quyền.

Trong lúc Xà sắp sửa cuốn mấy quyển bí kíp lại thì Ngô Công tiến lại.

Ngô Công nói, “Ta có một vài thông tin cho cậu”.

Xà cau mày, “Tôi có phải đánh nhau với ông để có các thông tin này không?”.

Ngô Công cười khi, “Không, không. Vụ này có liên quan đến chị của cậu. Nó miễn phí”.

Xà nhướng mày.

Ngô Công nói, “Người ta ra giá cho cái đầu của cô ấy. Nguồn thông tin của tôi dường như nghĩ rằng cô ấy thoát chết trong cuộc tấn công và bọn lính tấn công Thiếu Lâm đang loan truyền tin đồn rằng Hạc giúp chúng trong việc hủy diệt Thiếu Lâm”.

Xà nói, “Không thể nào có chuyện đó!”.

Ngô Công nói, “Tôi đồng ý với cậu. Tuy nhiên, sự thiệt hại thì đã có rồi. Bọn lính quả quyết rằng Hạc dẫn đầu đoàn quân đến Thiếu Lâm và mở cổng cho chúng vào giữa khuya. Chúng nói rằng nếu không có cô ấy thì chúng chẳng thể nào vào được bên trong”.

“Ông còn biết được chuyện gì khác nữa?”.

Ngô Công đáp, “Chẳng có gì nữa. Tôi rất tiếc, Xà à”.

Xà nói, “Chúng ta phải làm chuyện gì đó mới được”.

Ngô Công nói, “Cậu nói đúng. Và chúng ta sẽ làm, sau khi Mãng trở về. Chúng ta không thể để cho dân địa phương tin rằng một nhà sư cũ của Ấn Chân lại chịu trách nhiệm cho sự tàn hủy của ngôi chùa Thiếu Lâm hùng vĩ”.

Xà nhìn Ngô Công, “Tại sao ông rời bỏ Ấn Chân?”

Ngô Công nói, “Tôi à? Cơ bản là tôi không tin tưởng Đại Sư. Với những người khác thì cũng y vậy”.

Xà xoa cái cằm dài thượt của nó, “Vậy ông, Mãng, Hùng, Cửu và Sơn Hồ rời Ấn Chân và thành lập một... băng đảng?”.

Ngô Công nói, “Có một vài người khác cũng bỏ đi nữa. Một số họ vẫn làm việc với chúng tôi. Một số thì không”.

“Và ông... đánh cắp đồ vật?”.

Ngô Công cau mày, “Chúng tôi không đánh cắp thứ gì cả. Chúng tôi là kẻ cướp, không phải bọn ăn cắp vặt. Bọn cắp vặt ăn cắp của người vô tội vì những lý do ích kỷ. Kẻ cướp chặn những chuyến xe chở vàng và tiền bạc của bọn thu thuế”.

Xà hỏi, “Vì sao hành động đó không phải là đánh cắp chứ?”.

Ngô Công đáp, “Bởi vì chúng tôi trả lại cho nhân dân”.

Xà nói, “Ồ. Vậy ra các ông không giữ chút tiền nào lại sao?”.

“Không. Nhiều tay giang hồ muốn giữ lại ít ra một phần nhỏ, nhưng Mãng không cho phép chuyện ấy. Đó là lý do vì sao sào huyệt của chúng tôi lại rất độc lập. Ở đây mỗi người ngoài việc là kẻ cướp ra đều có một công việc làm thêm. Chúng tôi rất bận rộn”.

Xà chỉ vào cái sườn gỗ mà sẽ trở thành đại sảnh của băng cướp, “Bận rộn là nói bót đi đấy. Các ông thật sự dự định hoàn tất ngôi đại sảnh đó trong hai tuần à?”

Ngô Công đáp, “Đúng vậy. Hai tuần”.

Chương 12

Trong hai tuần, Xà, Hầu và Hổ làm việc cật lực. Dân cư trong sào huyết cũng vậy. Nỗ lực của họ rất hiệu quả. Họ hoàn tất gian đại sảnh vào buổi sáng Mãng trở về.

Xà không đến gặp Mãng, nhưng nó có cả ngày rảnh rỗi. Nó dùng thời gian để ngồi thiền. Chỉ ngồi một mình thôi, ngoại trừ con rắn quấn quanh cánh tay nó ngủ, Xà lắng lòng vào một phép tham thiền nhập định thật sâu. Nó không hồi tỉnh cho mãi đến khi chiều xuống. Vào lúc nó bước qua cửa trước của gian đại sảnh thì bữa tiệc đang hồi náo nhiệt.

Gian phòng đơn rộng mênh mông được những dây đèn lồng mà Xà đã góp tay gắn lên thấp sáng trưng. Nó cười vui. Chúng trông đẹp quá. Một công trình khác mà nó đã góp tay là cái bàn tiệc thật to và những băng ghế gỗ thật dài. Hơn cả trăm tay cướp đang ngồi trên đó gõ bát và tụng niệm với nhau. Tiếng cười của họ vang dội quanh bên trong gian phòng gỗ.

Trên mặt bàn bày nhiều thức ăn gấp cả mười lần bữa tiệc ở Ấn Chân mà Xà có dịp chứng kiến. Có món cơm, món mì, canh, bánh bao, rau cải, kẹo bánh, thịt, cá, các loại hạt... có cả một số trái cây. Xà cũng thấy món gì trông như chân của một con cừu và nhiều heo sữa quay cả con. May ghê, nó không thấy con khỉ nào, thứ thịt mà nó nhớ là Hùng khoái khẩu lắm.

“Ê, Xà!” Hầu kêu lớn, “Đến ngồi bên em này”.

Xà liếc nhìn đầu bàn thấy Hầu ngồi gần Mãng. Cầu ngồi một bên Hầu, Ngô Công ngồi một bên. Hầu mặc một áo mới màu tím và chiếc quần cùng màu. Xà thắc mắc không biết nó lấy đâu ra. Xà vẫn đang mặc chiếc áo bào lụa màu xanh và chiếc quần mà Ngô Công cho nó vào cái đêm Ấn Chân bị hủy diệt.

Hầu không phải là kẻ duy nhất nhận trang phục mới. Hổ ngồi đối diện Hầu, mặc một chiếc áo bào rộng quá khổ và chiếc quần cùng màu làm bằng lụa trắng sáng. Nó trông giống như một cụm mây phồng phênh to oí là to. Hùng ngồi kế bên Hổ.

Xà cố kìm nụ cười lại và đi thẳng tới phía Hầu. Ngô Công và Cầu nhích qua để nhường chỗ cho Xà ngồi chung. Xà chỉnh lại ba quyển bí kíp trong túi áo, kéo tay áo xuống phủ lên con rắn quấn quanh cổ tay, rồi ngồi xuống.

Có người gằm gù bên kia bàn làm Xà ngó qua, nghĩ thầm rằng chắc có ai đó phàn nàn nó về việc mang một con rắn vào bàn ăn. Nhưng thay vì vậy, nó thấy cả hai, Hổ và Hùng, đang nắm giật cùng một con gà hầm. Hổ được một chân. Hùng được chân kia.

Hổ gằm gù và giật con gà về phía mình. Hùng giữ chặt. Hổ chỉ nắm được một chân gà thôi.

Hổ chồm tới chụp phần còn lại của con gà và Hùng giật ra mất. Hùng giơ nguyên con gà lên mặt và ngọam hàm răng thật sâu vào ức gà. Nước sốt gà vàng rộm nhỏ giọt ròn ròn qua bộ

râu xồm xoàm xuống cổ hẳn.

Hổ nheo mắt lại. Nó chụp nguyên con vịt quay và đưa lên miệng. Hùng thả con gà xuống và vung bàn tay hùng trao to chẳng đánh vào con vịt của Hổ. Hùng đánh trúng, những móng tay bản của hắn cắm sâu vào con vịt của Hổ.

Hổ nhăn nhó buông con vịt ra, nện hai nắm đấm xuống mặt bàn. Nó nhìn Hùng tóe lửa giận trong lúc Hùng xé thịt con vịt.

Xà nói, “Thôi đi, Hổ. Có nhiều thức ăn lắm. Không cần phải đánh nhau vì thức ăn đâu”.

Hổ gầm lên, “Đánh nhau giành thức ăn? Đó không phải đánh nhau vì thức ăn. *Đây* mới là đánh nhau vì thức ăn này!” Hổ chụp một tay đầy lông heo luộc và ném mạnh vào đầu Hùng.

“ARRRRR!” Hùng rống lên. Hắn đứng dậy, vuốt bỏ mớ ruột heo ra khỏi hai mắt. Hùng cầm nguyên cái lưỡi bò xông khói lên và giơ cao khỏi đầu. Cái lưỡi dài thông lắc lư lui tới, làm vấy mỡ trong thứ nước sốt màu nâu lên mọi người ngồi quanh.

Mãng thét to, “Hùng! Bỏ cái lưỡi xuống ngay”.

Hùng nheo đôi mắt ti hí lại.

Mãng nói, “Bỏ xuống ngay!”

Hùng thả cái lưỡi xuống. Nó rơi vào một nồi cháo bắp làm văng tung tóe.

Mãng nói, “Ra tìm chỗ khác ngồi đi. Đó là lệnh của ta”.

Hùng gầm gừ rồi bước tới đầu bàn bên kia.

Hầu thúc vào sườn Xà rồi cười nắc nẻ. “Anh có thấy không? Suýt nữa Hổ bị Hùng liếm cho một phát rồi!”

Đám cướp bật cười rộ. Hổ cũng cười theo.

Xà lắc đầu rồi vói lấy bát cà rốt ngâm giấm. Bụng dưới của nó lại cuộn lên và con rắn siết chặt cánh tay nó.

Xà sững người. Những mẫu năng lượng *khí* phát ra từ kẻ nào đó vừa bước vào ngưỡng cửa dường như quen thuộc lắm. Nó xoay người trên băng ghế và thấy một dáng người trùm đầu, nhỏ thó lén vào phòng, từ đầu xuống chân phủ kín bằng nhiều lớp lụa đen. Một làn sóng im lặng kì dị tràn qua căn phòng, khi người đó lướt ngang qua sàn nhà bằng một loạt những bước chân quanh co bí hiểm. Ngay cả Hầu cũng im thin thít.

Xà nghe Cầu thì thầm với Hầu, “Dù thế nào đi nữa, cậu đừng nhìn vào mắt bà ấy nhé”.

Xà ghen đấng hòng khi người đàn bà dừng lại trước mặt nó. Hai bàn tay nhỏ bé thò ra từ trong hai tay áo rộng quá khổ chậm rãi lật cái trùm đầu màu đen ra sau, bày ra một gương mặt ẩn tượng nhất mà Xà chưa từng thấy trong đời.

Da bà ta sạm màu, tuy nhiên dường như lại ánh lên dưới ánh sáng của những ngọn đèn lồng trong gian phòng. Bà có đôi môi đỏ thắm, một cái mũi bé xíu, hai xương gò má cao xuôi xuống cái hàm xương xương thanh mảnh. Rồi là mái tóc của bà, sang cả và đen tuyền như bóng đêm,

nó xõa xuống đôi vai rồi biến mất bên dưới chiếc áo, lung linh như một con sông cuộn cuộn chảy dưới ánh trăng.

Nhưng nét tiêu biểu gây ấn tượng nhất là ở đôi mắt của bà. Dài, mảnh và sắc lẹm, đúng là loại mắt mà người ta không bao giờ quên được. Chẳng bao giờ quên.

Có điều gì rộn lên trong sâu thẳm của Xà. Một kỷ niệm. Có điều gì vô cùng quen thuộc ở đôi mắt của bà...

“Ta là Hồ Mang”. Bà nói với Xà, “Mừng coonnn về nhà”.

Chương 13

Xà ngồi yên ở bàn tiệc như bị thôi miên, sững sờ.

“Đi với ta nào”. Hồ Mang thì thầm và Xà vâng theo. Nó không thể cưỡng lại được. Như thể đôi chân của nó tự đứng lên và mang phần còn lại của cả thân thể đi ra cánh cửa hậu. Trong trạng thái mê mụ, Xà theo chân Hồ Mang. Cả hai người không ai nói lời nào cho tới khi chỉ có họ trong một nhà kho nằm sau lưng gian đại sảnh.

Hồ Mang đặt chiếc đèn lồng nhỏ mà bà cầm theo xuống đất và đóng cánh cửa sau lưng họ lại. Bà nhìn sâu vào mắt Xà.

“Mẹ xin lỗi vì mình phải gặp nhau như thế này”. Hồ Mang nói trong giọng trầm ấm và dịu dàng, “Mẹ nhớ con lắm”.

Xà không biết nói gì. Thậm chí nó không chắc là mình biết nói.

Nó không thấy rõ gương mặt mẹ mình trong ánh sáng mờ mờ, nhưng nó bị hấp hồn và tê dại đi. Nó biết rằng *Hồ Mang* là tên loài rắn cực độc trong tiếng Quảng Đông và chắc chắn là Hồ Mang có thể thôi miên con mồi. Nó nghĩ có lẽ nó nên ngó lảng đi - để phòng ngừa - nhưng nó biết chắc điều mà nó đang trải nghiệm là xa hơn hẳn một trò lừa. Sâu thẳm trong lòng mình, nó nhớ đôi mắt đó.

Xà nhìn Hồ Mang đăm đăm một lúc lâu. Nó không thể giải thích được vì sao, nhưng càng nhìn lâu thì nó cảm nhận sự kết nối với bà càng mạnh mẽ hơn. Nó chưa từng trải nghiệm điều gì giống như thế này trước đây.

Hồ Mang nói, “Con có *khí* mạnh mẽ lắm, điều đó làm mẹ rất mừng”.

Xà gật đầu.

“Tại sao con không nói?” Hồ Mang hỏi, “Con sợ mẹ à? Bối rối à? Hay mắc cỡ?”.

Xà chớp mắt nhiều lần rồi nhắm mắt lại. Đầu nó dường như sáng sủa ra. “Không, con không bị những thứ đó. Tại sao con lại vậy chứ?”.

“Mẹ không biết”. Hồ Mang nói, “Mẹ nghĩ là có thể con cảm thấy bị cha mẹ bỏ rơi”.

“Không phải”. Xà nói, mắt nó vẫn còn nhắm. “Con, à, chưa bao giờ nghĩ gì nhiều về quá khứ của mình cho tới khi Ấn Chân bị hủy diệt”.

Hồ Mang nói, “Mẹ muốn con hiểu là mẹ nhớ về con từng ngày. Mẹ chỉ muốn con có một cuộc đời tốt đẹp hơn là Mãng và mẹ có thể mang lại cho con”.

Xà nói, “Con hiểu”.

Hồ Mang hỏi gặng, “Con hiểu thật chứ? Con có hiểu việc giao con của mình cho một người hoàn toàn xa lạ thì nó như thế nào không? Một người lạ quá sức lạnh lùng, đã đặt cho con cái tên là Rắn?”.

Xà sững người và mở mắt ra. Nó bị hút vào đôi mắt của mẹ thêm một lần nữa. “Mẹ muốn nói tên của con không phải là Xà ư?”

Hồ Mang nói, “Tất nhiên là không phải. Giống như người em Hồ của con từ nguyên thủy không được đặt tên là Cọp và người em Hầu của con từ nguyên thủy không được đặt tên là Khỉ. Đại Sư đổi tên của các con để dễ bề xóa đi quá khứ của các con. Ông ấy nói rằng nếu ông phải nuôi dưỡng các con, thì ông ấy muốn bắt đầu bằng một cái bảng trắng”.

Xà run rẩy, “Vậy tên của con là gì trước khi đến Ấn Chân?”

“Giàu”. Hồ Mang đáp.

Xà hỏi, “Thật vậy sao? Giàu có à?”

“Đúng vậy. Mẹ muốn con lớn lên và có được một tài sản lớn để không phải sống như là mẹ phải sống với Mãng. Mẹ muốn con sống như là có thời mẹ từng sống, lâu lắm rồi”.

Tâm trí Xà bắt đầu vận động, “ *Giàu* là một từ của tiếng Quảng Đông, *Hồ Mang* cũng vậy. Có phải mẹ là một dũng ni của Ấn Chân không?”

Hồ Mang bật cười to, “Mẹ à? Không đời nào”.

Xà nói, “Ồ. Vậy thì mẹ thật sự là người Quảng Đông?”

“Đúng vậy”.

“Vậy thì con cũng là người Quảng Đông à?”

Hồ Mang đáp, “Con là một nửa Quảng Đông. Mãng đến từ phía bắc. Định mệnh mang mẹ và Mãng đến đây”.

Xà nghĩ về định mệnh. Định mệnh của nó và định mệnh của những người thân thuộc với nó. Vì lý do nào đó, hình ảnh của Đường Lang nảy lên trong đầu nó. Đường Lang quen thuộc với nó một cách nào đó. Đầu của Xà bắt đầu xoay mòng mòng, nhưng nó buộc mình phải nói, “Con có anh chị em nào không?”

“Con muốn hỏi là Mãng với mẹ có đứa con nào khác không à?”

Xà đáp, “Đúng vậy”.

Hồ Mang ngó Xà và mỉm cười, “Không có”.

Xà cảm thấy hai đầu gối trở nên bủn rủn, “Có bao giờ mẹ...”.

Thân hình của Hồ Mang đột nhiên trở nên cứng nhắc, “Suyt! Không ổn rồi”.

Xà chớp chớp mắt và bụng dưới của nó cuộn lên. Nó cảm thấy con rắn trên cánh tay nó run rẩy.

Cánh cửa nhà kho mở tung ra.

“Quỳ xuống mau!” Một tên lính mặc áo giáp la lớn. Hắc chĩa súng qua lại giữa Xà và Hồ Mang. Họ bị đột kích.

Hồ Mang khẽ nói, “Làm theo lời của hắc đi con. Mình đừng làm cho hắc nổi giận”.

Xà quỳ xuống và thấy Hồ Mang cũng làm y như vậy. Hồ Mang nghiêng đầu vào ánh sáng của chiếc đèn lồng rồi ngược lên ngó tên lính.

Tên lính nói, “Xin chào, tốt lắm”.

Hồ Mang nháy mắt với tên lính.

Tên lính nói, “Đứng lên và bước gần lại đây. Ta muốn nhìn bọn mi rõ hơn”.

Hồ Mang đứng dậy và trườn người về phía tên lính, kéo cái trùm đầu của chiếc áo đen lên.

“Có lẽ em là một sinh vật đẹp nhất mà ta từng để mắt đến”. Tên lính nói, “Ta hôn một cái nhé?” Hắc chu môi ra.

Xà quá sức ngạc nhiên, Hồ Mang cũng chu môi ra và chồm tới phía tên lính.

Tên lính mỉm cười khoái chí và chồm tới.

Đôi môi căng đầy của Hồ Mang khẽ tách ra chút xíu, rồi Xà thấy một tia nước bọt thật mảnh bắn thẳng vào đôi mắt tên lính. Khi tên lính giơ tay lên bịt mắt, thì Hồ Mang lao vào và cắn bàn tay thể nanh rắn tàn khốc vào tĩnh mạch cảnh của hắc. Xà thấy những móng tay dài trên ngón trỏ và ngón giữa của bà mất hút vào trong thịt da của tên lính.

Tên lính há hốc miệng thở dốc và ngã ngửa ra sau, Xà thấy cổ của hắc tức thì sưng lên to bằng hai lúc bình thường. Hắc là Hồ Mang có nọc độc dưới móng tay của bà!

Hồ Mang quay sang Xà, “Đưa mấy quyển bí kíp cho mẹ đi con”.

Xà lắc mạnh đầu để cổ làm cho nó sáng suốt ra. Nó không biết chắc là nó có nghe rõ không.

Hồ Mang quỳ xuống trước mặt Xà và nhìn sâu vào trong mắt nó. “Mẹ không có thì giờ để giải thích. Chúng ta bị tấn công. Nếu đó là Ưng, thì hắc sẽ truy lùng con, các anh em của con và mấy quyển bí kíp. Tên thợ cho mẹ biết rằng con phơi mấy quyển bí kíp rỗng. Để mẹ giấu chúng đi cho con. Nếu mẹ giữ chúng, thì ít ra mẹ sẽ có lý do để gặp lại con. Con phải đến với Hầu và Hồ”.

Như trong một giấc mơ, Xà thấy cánh tay của nó cử động. Bàn tay của nó mò vào trong túi áo rồi lấy một trong ba quyển bí kíp. Khi Hồ Mang giật phắt quyển bí kíp đi, thì tay của bà sượt qua tay nó. Bàn tay lạnh ngắt và nhem nhớp máu.

“Tốt lắm”. Hồ Mang nói, “Đừng cho ai biết là mẹ giữ chúng nhé. Càng ít người biết thì càng tốt. Chuyện này sẽ là bí mật nhỏ của chúng ta, nhé?”

Xà cảm thấy nó gật đầu. Nó vớ tay vào áo lấy quyển bí kíp thứ hai đưa cho bà.

Hồ Mang cười.

Khi Xà vớ tay lấy quyển bí kíp cuối cùng, thì một giọng nói cất lên làm nó chú ý.

“A ha ha”. Một tên lính từ ngưỡng cửa hỏi vọng vào, “Chúng ta có gì ở trong này đây?”

Hồ Mang rít lên và Xà quay về phía tên lính. Xà chớp chớp mắt và lắc mạnh đầu. Nó thấy một toán lính chạy qua.

Xà nghĩ, *Các em của mình*. Nó lao đến tên lính ở ngưỡng cửa, nhưng Hồ Mang đã đến đó trước rồi. Tên lính bật ngựa ra sau và thét lên đau đớn khi những móng tay của Hồ Mang cắm sâu vào màng tang của hắn.

Xà chạy lướt qua họ và phóng đến cửa hậu của gian đại sảnh.

“Chờ đã con!” Hồ Mang gọi lớn, nhưng Xà không thèm quay lại. Các em của nó đang cần nó. Trong lúc chạy, nó nhét quyển bí kíp cuối cùng vào dưới dải khăn thắt lưng. Đó vẫn là nơi an toàn nhất cho quyển bí kíp nếu nó phải đánh nhau.

Xà đến cánh cửa hậu của gian đại sảnh và dừng chân. Có điều gì đó không ổn chút nào. Nó quan sát khu vực trong ánh trăng lù mù và nhận ra đó là cái gì. Mặt đất thật nhẵn láng. Quá nhẵn láng. Không có một dấu chân nào trên đất cát.

Hắn là có ai đó vừa mới sử dụng kỹ thuật Vô Ảnh Bộ đi qua đây. Với mỗi bước đi tới, thì chân sau của người đó quét sạch mặt đất phía sau lưng hắn, che phủ dấu vết của hắn. Xà biết đó là môn võ công rất siêu phàm. Nó cũng biết Ưng là cao thủ môn võ này.

Xà nhẹ nhàng đi lên cánh cửa hậu và bắt đầu từ từ mở nó ra.

Chương 14

Xà thò đầu vào cánh cửa hậu của gian đại sảnh. Bên trong là một cảnh tượng vô cùng huyền ảo. Cánh cửa trước được mở ở mặt bên kia của sảnh đường và cả bọn cướp lẫn bọn lính đang xông xáo vào ra. Trong sảnh đường có đến khoảng năm mươi tên cướp và một trăm tên lính mặc giáp trụ. Nhiều tên lính cầm súng.

Xà cảm thấy đầu nó tối sầm lại vì hoạt cảnh bát nháo đó. Nó cố chống trả và tiến lên.

Đúng vào lúc Xà bước qua cánh cửa hậu, thì một lưỡi đao to bản loang loáng trên không bổ xuống trán của nó. Xà thụp xuống trên một đầu gối và lăn tròn, lưỡi đao cắm phập vào rầm cửa.

Xà bật dậy, vấp vào một vật gì đó. Nó ngó xuống thấy một cái mũ lụa sang trọng thật to nằm giữa nền nhà. Cấu tiết, nó đá cái mũ văng ra xa.

Cái đầu tái nhợt của một tay chải chuốt văng ra khỏi cái mũ, lăn lông lốc trên nền nhà.

“Đô úy Du!” Kẻ tấn công Xà thốt lên kinh hoàng.

Tên lính đuổi theo cái đầu và Xà lùì lại phía bức tường. Xà nghe tiếng ai đó nôn ọe, theo sau là giọng của Hùng vang lên nhão nhoẹt. Xà nhìn vào góc phòng thấy Hồ đang cúi gập người lại. Hùng đứng cạnh nó.

“Làm đi!” Hùng gào lên, “Mi cần phải nôn hết mọi thứ trong bụng ra để chiến đấu. Đừng để ta phải thọc ngón tay của ta vào cổ họng của mi”. Hùng lắc lắc một ngón tay dính đầy mật với Hồ. Xà thấy cả mớ thức ăn dính trên lưng bàn tay lông lá của Hùng.

Hồ đuổi ngón tay ra.

Xà quay mặt đi.

“Xà, tới đây này!” Hầu gọi to. Nó đang đứng trên mặt bàn tiệc, vung chân đá những đĩa thức ăn vào mặt bọn lính. Cầu đang nhảy tung tung điên đại trên cả hai chân lẫn hai tay kể bên nó. Lưỡi của Cầu thè ra và mắt hấn đảo quanh cuồng bạo.

Một tên lính trèo lên bàn ở tuốt đằng kia rồi chạy về phía Hầu và Cầu. Cầu ra một chiêu rất tà đạo, nửa như chó lẩn, nửa như quét chân. Đôi chân của tên lính bay tung và hấn ngã chổng gọng trên nền nhà. *Gâu! Gâu! Gâu!*

Xà nghe nhiều mảnh xương nhỏ kêu rảng rặc sau lưng mình và tiếng một người khác thét lên. Xà ngó qua cánh cửa hậu thấy Ngô Công lạch bạch đi vào gian đại sảnh. Ngô Công cười khàn khàn vào mặt của một tên lính vừa đâm vào bụng ông, rồi hạ hấn bất tỉnh bằng một nắm đấm búa. Ngô Công quay về phía giữa gian sảnh rồi bắt đầu quay tròn, cắt một đường rộng xuyên

qua bốn người đang đánh nhau. Xà nhìn theo cho tới khi Ngô Công đi ngang một tên lính có bím tóc thật dài. Tên lính đó là Đường Lang.

Đường Lang đang đấu với nhiều tên cướp, hấn múa thanh trường kiếm thật thiện nghệ. Chịu không thấu, ba đứa trong đám cướp đương cự với hấn vọt bỏ chạy.

CẮC BÙM! Một cây súng bắn gần Xà.

Ắng! Ắng! Ắng!

“KHÔNGGGG!” Hầu thét lên.

Xà ngó lại cái bàn. Máu trào ra xối xả từ một vết thương trên cánh tay của Cẩu. Mồi trên của Hầu cong lên rồi lấy cây đoản côn trong túi áo bào ra.

Xà sắp nhảy lên bàn để giúp Hầu thì bụng dưới của nó cuộn lên. Nó liếc qua thấy Đường Lang đang chăm chăm ngó thẳng mình.

Đường Lang vung kiếm lên và lao về phía Xà.

Xà rùn người xuống thành tấn mã bộ và giơ một nắm đấm lên thủ trước mặt. Nó hạ nắm đấm kia xuống trước bụng khi Đường Lang xông tới tấn công.

Đường Lang vung thanh trường kiếm chém vào đầu Xà, Xà né, chỉ kịp nhận ra rằng cú chém của Đường Lang chỉ là một đòn nhá thôi. Đường Lang đã co một chân lại và hấn phóng một cú đá cực mạnh vào ngực Xà. Xà kịp đưa hai cẳng tay lên chặn cú đá lại, nhưng lực va chạm quá mạnh khiến Xà ngã ngửa xuống đất. Trong lúc Xà lóp ngóp bò để đứng dậy thì Đường Lang nhảy đề lên người nó.

Xà chụp lấy cổ tay cầm kiếm của Đường Lang bằng một tay và dùng tay kia chém vào cổ hấn bằng một thế đầu rắn. Đường Lang vươn vai lên chặn cú chém của Xà và phản công bằng cách đưa bàn tay không cầm gì ra chụp lấy mặt trước chiếc áo bào của Xà. Đường Lang xé toạc chiếc áo bào của Xà và Xà sững sờ kinh ngạc khi thấy hấn vùng ra, tung người nhảy khỏi mình Xà.

Đường Lang quay người chạy về phía trung tâm của gian sảnh trong lúc Xà đứng khựng với chiếc áo rách toạc ngang ngực. Xà nhìn Đường Lang chụp một người mũ mào tề chỉnh và dắt hấn ra rìa của trận chiến. Gã đàn ông quay lại đối diện với Xà. Đó là Ưng.

Đường Lang chỉ vào ngực trần của Xà rồi trao cho Ưng cái gì đó trông giống như một quyển bí kíp rỗng. Xà soát chỗ thắt lưng. Quyển bí kíp của nó vẫn còn đó.

Ưng nhét quyển bí kíp vào áo và bật cười khoái trá. Hấn thè cái lưỡi chẻ ra và rít lên, “EM XÀ!”

Ưng bước ngang ba bước lên bức tường gần nhất rồi nhảy vọt lên không trung, hai cánh tay hấn dang rộng ra. Trong lúc Ưng sà xuống trên đầu đám đông, Xà chuyển bộ thành thế thủ với một tay đưa cao, tay kia để thấp.

Ưng hạ xuống và vung cổ tay phải tới trước. Mũi của chiếc roi xích nặng và sắc lẹm giáng thẳng vào đầu của Xà. Xà búng người ra sau va vào bức tường. Ngọn roi xích trượt đi không trúng, nhưng Ưng đã giật roi lại và bắt đầu quay nó trên đầu thành một vòng tròn rộng.

Trong lúc Ưng quay roi càng lúc càng nhanh, thì Xà thấy bụng dưới cuộn lên. Nó liếc thấy Hầu đang chạy nhanh hết tốc lực băng qua mặt bàn về hướng chúng. Mũi trên của Hầu uốn cong lên.

Xà la lớn, “Không, Hầu! Đừng...”.

Nhưng Hầu không dừng chân. Một bước từ rìa của cái bàn, Hầu tung người phóng nhào tới trước thật mạnh. Nó bay trên không khi Ưng quất roi vào Xà. Hầu téo hai chân lại, cố đá cái mũi roi nặng và sắc của Ưng trước khi nó phang vào sọ của Xà.

Hầu tính sai thời điểm. Nó thét lên đau đớn khi mũi roi cắt một vết sâu ngang qua đùi trong, người nó đụng vào bức tường ngã xuống im lìm và đầu nó va xuống nền nhà.

Xà rít lên và lao tới với bàn tay thế nanh rắn, nhắm vào mắt trái của Ưng. Ưng nghiêng đầu tránh và những ngón tay của Xà xấn vào một nếp hằn sâu trên mặt của Ưng. Xà cào tay xuống làm má của Ưng rách toạc.

Cùng lúc đó, Xà dùng tay kia đánh vào cổ Ưng. Ưng thả cây roi xịch xuống và bám theo cổ tay của Xà. Rồi hấn chụp cổ tay kia của Xà và kéo nó về phía mình.

Xà phóng một cú đá thẳng tới trước. Ưng giơ đầu gối lên chặn. Xà đá tiếp. Ưng lại chặn.

Ưng kéo Xà tới gần hơn. Hấn há miệng to ra và rít lên, những chiếc răng được mài giũa bén sáng lên dưới ánh đèn của gian đại sảnh. Ưng hạ thấp mặt về phía bàn tay trái của Xà.

Con rắn bên dưới tay áo của Xà đột nhiên phóng rời và phập vào chân mày của Ưng. Ưng ré lên và đập mạnh vào con rắn, buông tay của Xà ra, nhưng con rắn đã nhả Ưng ra và lui về bên dưới tay áo của Xà.

Xà nghe Hùng rú lên sau lưng nó.

Ưng lại thét lên và xoay nghiêng người, tránh được cây búa chiến to dùng của Hùng sượt qua trong gang tấc. Ưng chộp cây roi xịch lên và phóng ra khỏi tầm tay của Hùng, biến mất vào đám đông đang đánh nhau.

Xà nhìn Hồ nâng thân thể mềm oặt của Hầu lên. Mắt Hồ ươn ướt.

Xà nói với Hồ, “Mang Hầu ra đằng sau. Ta sẽ đến đó ngay”.

Hồ gật đầu và tiến ra cửa.

“Ta cũng đi luôn”. Một giọng nói cạnh Xà cất lên. Đó là Mãng.

Hùng gầm gừ, “Bọn lính này từ đâu đến vậy?”.

Mãng đáp, “Ta nghĩ là ở xưởng đóng tàu”.

“Hà Mô...” Hùng nói.

Xà hỏi, “Con cóc à? Thêm một nhà sư Ấn Chân nữa ư?”.

“Đúng vậy”. Mãng đáp, “Hà Mô có trách nhiệm canh gác xưởng đóng tàu”.

Xà nói, “Có phải cha cho rằng ông ấy... chết rồi?”

Mãng đáp, “Chưa. Nhưng hấn sẽ chết nếu ta tóm được. Chúng ta đã nghi ngờ về lòng trung

thành của hắn”.

Mãng nhìn Xà, “Tại sao con còn đứng đây?”

“Con không có kế hoạch...”.

Mãng nói, “Con muốn một kế hoạch à? Bọn lính này chắc chắn cập bến ở đằng sau đảo và dùng dây thừng trèo lên. Con nên đi ở hướng ngược lại - qua cổng chính. Đi xuống các bậc cấp rồi nhờ gã chèo thuyền đã đưa các con tới đây chở con qua bên kia. Cố sức cứu chữa cho Hầu và gặp ta ở Khai Phong vào ngày đầu tiên của lễ hội Thuyền Rồng ở một cái quán trọ có tên là Phụng Ngọc. Đó là kế hoạch của con. Đi đi!”

Xà hỏi, “Nếu gã chèo thuyền không chịu chở bọn con thì sao?”

Mãng nói, “Vậy thì giết hắn đi. Giết hắn và lấy chiếc thuyền”.

Xà tròn xoe mắt, “Giết hắn à?”

Mãng rít lên, “Nghe ta này. Gã chèo thuyền là bạn của Hà Mô. Nếu gã chèo thuyền không giúp con, thì có nghĩa là hắn có thể hãm hại con. Nếu hắn không hợp tác hay nếu hắn có vẻ khả nghi một chút, hãy giết hắn đi”.

“Nhưng...”.

“Thế nào đi nữa cũng phải giết hắn!” Mãng rống lên khi Hùng đẩy Xà về phía cửa. “Đi đi! Lệnh của ta đó!”

Chương 15

Xà chạy bổ ra khỏi gian đại sảnh vào trong màn đêm. Xác lính và xác bọn cướp nằm rải rác trên mặt đất trong sào huyết. Hồ và Hầu không ở trong đám đó.

Xà ngó xuống thấy một vết máu lấp lánh dưới ánh trăng. Vết máu dẫn đến nhà kho. Nó đi theo và xông vào qua cánh cửa.

Hồ đang quỳ bên Hầu, kể bên là xác hai tên lính mà Hồ Mang đã thanh toán.

“Giúp tôi với”. Hồ nói, giọng nó khàn đặc. Nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt nó.

Xà quỳ xuống thấy Hồ đã xé nhiều dải vải từ vạt của chiếc áo lụa trắng nó đang bận. Xà và Hồ cố hết sức bằng cái chân của Hầu lại.

Xà hỏi Hồ, “Em có ổn không?”.

Hồ càu nhàu lấy tay vuốt mặt, “Tôi sẽ giết thằng Ưng”.

Xà nói, “Không phải ngay lúc này. Mình cần phải rời khỏi đây”. Nó kiểm tra lại quyển bí kíp nhét trong thắt lưng và con rắn quấn quanh cánh tay. Cả hai đều ổn. Xà thò tay vào túi của Hầu lấy ra cây đoản côn. “Em mang thằng Hầu. Ta đi mở đường”.

Hồ lại càu nhàu và nhắc Hầu lên. Xà đứng lên lên ra cửa, tay cầm đoản côn.

Trong lúc chúng băng qua khuôn viên, Xà vận dụng các giác quan thật tốt để dò tìm các dấu hiệu nguy hiểm. Bọn lính hiện diện khắp nơi, nhưng chúng không có vẻ đe dọa. Chúng nằm sút càng, gãy gọng và chảy máu trong lối đi chính và dọc theo những tòa nhà đang cháy. Bọn cướp cũng nằm rải rác khắp nơi, những lỗ toang hoác xé toạc thân thể chúng.

Xà và Hồ nhìn thấy cổng chính để mở toang.

Xà nói, “Dùng cặp mắt mèo của em ngó xuống các bậc cấp đi. Em có thấy gì không?”.

Hồ đổi tay bằng Hầu rồi ngó vào bóng đêm, xuống hướng cái hồ. “Không có gì cả. Anh có cảm nhận điều gì không?”.

Xà đáp, “Không. Nhưng bãi biển là một lối đi dài xuống dưới. Có thể có kẻ nào núp ở đó”.

“Chỉ có một cách để tìm ra thôi”. Hồ nói. Nó bắt đầu đi xuống những bậc cấp đá dốc.

Xà nhanh nhẹn theo sau, trông chừng cho Hồ.

Xà vẫn không cảm thấy gì khi chúng xuống tới dải cát nhỏ xuôi xuống cái hồ. Nó xem xét vật lau sậy duy nhất trong tầm mắt và không thấy ai cả.

“Ít ra chiếc thuyền vẫn còn đây”. Hồ nói trong lúc nó trèo vào trong vớ Hàu, “Tôi mong là gã chèo thuyền cũng vẫn còn”.

“Không, em đừng mong...” Xà nói, nhét cây đoản côn của Hàu vào túi áo của mình, “Mãng ra lệnh cho anh... Thôi đừng quan tâm. Hãy đi nào”.

Hồ hỏi, “Mình đi đâu đây?”.

“Đến Khai Phong. Mình phải gặp Mãng ở một quán trọ có tên là Phượng Ngọc vào ngày đầu tiên của lễ hội Thuyền Rồng”.

Hồ hỏi, “Trong một tháng?”.

Xà đáp, “Đúng vậy”. Nó đẩy chiếc thuyền xuống nước rồi leo lên, cầm lấy cây chèo dài. Xà đẩy mái chèo lui tới như nó đã thấy gã chèo thuyền làm. Chiếc thuyền tiến tới, nhưng việc bẻ lái thì khó hơn là nó tưởng nhiều. Sau cùng, nó thấy rằng nếu nó chèo những nhịp êm và đều đặn đi cùng một khoảng cách trái qua phải, thì chiếc thuyền hầu như di chuyển theo đường thẳng.

Xà tìm xem có chiếc thuyền nào khác trên hồ không. Không thấy chiếc nào cả. Đi được nửa đường qua hồ, nó ngó qua Hồ. Hồ cuộn người quanh Hàu trên sàn thuyền.

Xà hỏi, “Có gì không ổn à?”.

“Hầu run quá đi”.

“Ôi, không”.

Hồ không nói năng gì.

Xà cố kìm nổi đau buồn dâng trào trong lòng. “Mấy cái băng đó có tác dụng không?”.

Hồ vuốt tay lên chân Hàu, “Tôi nghĩ là có. Máu thấm qua đang khô dần”.

Xà nói, “Tốt lắm. Nếu là nó đang run, thì nó còn sống. Khi vào tới bờ mình sẽ mang nó vào rừng và tính xem nên làm gì tiếp theo”.

Hồ gật đầu.

Xà nói, “Ta ước gì có thể chèo chiếc thuyền này nhanh hơn. Em có thấy tấm hơi gì của hai đứa sinh đôi không? Ta chưa cảm nhận được chúng”.

Hồ ngóc đầu lên nhìn quanh mặt hồ, “Không thấy”.

Xà giậm chân xuống đáy thuyền ba lần.

Không gì cả.

Giận điên lên, Xà lại chăm chú chèo thuyền. Nó chăm chăm vào việc đưa chiếc thuyền đi càng nhanh càng tốt. Nó không ngoái nhìn lại.

Có lẽ Xà nên nhìn lại. Nó có thể nhận thấy ống sậy nhỏ và rỗng nổi lên trong đường rẽ nước của chiếc thuyền.

Nó cũng có thể thấy được một thoáng hiện của cái bím tóc dài và dày bập bênh kể bên ống sậy.

Chương 16

Ưng đứng bên trong gian đại sảnh, nhiều thủ hạ đứng cạnh bên. Hắn cười khoái trá khi nghe tiếng la lớn của tay thủ lãnh đảng cướp vọng vào từ bên ngoài.

“Di tản! Chúng ta chống không lại súng của bọn lính đâu. Bỏ sào huyệt thôi!”.

Thái úy Vũ tiến tới bên Ưng, “Chúng ta nên làm gì đây?”.

“Để năm người thật giỏi ở lại đây trong gian sảnh này với ta”. Ưng đáp, “Dẫn số còn lại xuống thuyền. Nếu bọn cướp tháo chạy bằng thuyền, thì chúng ta sẽ bị kẹt”.

Thái úy Vũ hỏi, “Nếu bọn chúng có thuyền khác giấu ở đâu đó và dùng số thuyền đó để trốn thì sao?”.

Ưng quát, “Thì cứ để cho chúng đi. Chúng ta không thể trải mỏng lực lượng quá. Tính riêng từng người thì lính của mình không ngang tay với bọn cướp đâu”.

Thái úy Vũ nói, “Thưa hiểu. Tướng quân đã nghe tin của đô úy Du chưa?”

Ưng gầm lên, “Rất tiếc, nghe rồi. Ta biết lẽ ra hắn không nên đi theo. Ta hiểu rằng đầu của hắn bị lạc mất. Chúng ta cần tìm ra nó. Nếu tên cướp nào giao cái đầu đó cho hoàng thượng mà không có ta ở đó để tự mình giải thích thì có thể rắc rối to”.

“Đúng vậy, thưa tướng quân. Tôi sẽ cố hết sức. Còn bọn tiểu tăng thì thế nào?”.

Ưng chỉnh lại áo bào và ấn vào ngực quyển bí kíp mà Đường Lang đã lấy từ Xà. “Đường Lang đang theo bọn nhóc xem chúng sẽ làm gì nữa đây. Chẳng bao lâu nữa thôi chúng ta sẽ bắt kịp ba thằng quậy đó”. Ưng nhìn qua vũng máu to ở nơi Hầu đã nằm và cười tự mãn.

“Hãy tính là *hai* thằng quậy thôi”.

Chương 17

Xà đứng trên bãi trắng soi, đầu cúi nhìn Hầu trong vòng tay của Hồ. Gương mặt sạm đen của Hầu nhợt nhạt bất thường và cả người của nó tiếp tục run lên bần bật.

“Giờ thì thế nào đây?” Hồ hỏi, giọng xót xa, nghẹn ngào.

Xà thì thầm, “Trước hết mình cần phải tránh xa bọn lính ra. Rồi mình cần xem có thể làm được gì cho Hầu không. Đi theo ta nào”.

Xà đi dọc theo bờ hồ cho tới khi nó thấy con đường mòn mà Cầu đã đi theo để đến bãi.

Xà nói, “Lối này. Đi theo con đường mòn thì thật là mạo hiểm, nhưng để em mang Hầu đi thì nó lại dễ hơn”. Xà lấy cây đoản côn từ trong túi áo ra, “Em đi trước đi, ta sẽ trông chừng bảo vệ em”.

Vào trong rừng được khoảng nửa dặm, thì bụng dưới của Xà cuộn lên và con rắn trên cổ tay siết chặt lại. Xà dừng lại nghe ngóng.

Hồ khẽ giọng hỏi, “Cái gì vậy?”.

“Ta không biết”. Xà đáp, “Ta nghĩ rằng có kẻ nào đang đi theo mình”.

“Vậy mình nên làm gì đây?”.

Xà đáp, “Cứ đi tiếp. Cho ta biết nếu em thấy hay nghe được điều gì nhé”.

Hai giờ sau, chúng vẫn đi. Xà thường xuyên dừng chân xem xét quanh, nhưng lần nào nó cũng không nhận ra được nguồn của *khí* mà nó nghĩ rằng nó dò thấy. Nó bắt đầu nghĩ rằng mình bị căng thẳng quá. Có lẽ chúng nó chẳng bị ai theo dõi cả.

Sau cùng Hồ dừng lại, nó thở hổn hển, “Tôi cần nghỉ một lát”.

Xà lắc đầu, “Ta không biết, Hồ à. Chắc là mình nên đi tiếp thôi”.

“Vậy thì anh phải công Hầu đi. Tôi không công nó nổi nữa rồi”.

Xà ngó thân thể nhỏ xíu, bất tỉnh của Hầu trong tay của Hồ. Hầu đang run lấy bầy từ đầu xuống chân.

Xà hỏi, “Em đang run hay là Hầu run vậy?”.

Hồ đáp, “Cả hai đều run. Tay tôi mới như rồi. Hãy dừng lại đây nghỉ qua đêm”.

“Đây à? Mình sẽ bị bắt mất”.

Hồ nói, “Mình đã đi cách sào huyết khá xa rồi. Tôi nghĩ là mình sẽ an toàn”.

“Ta không biết...”.

“Bọn lính đó không đi xa như thế này để truy lùng mình đêm nay đâu”. Hồ vùng vằng cắt lời, “Và tôi cũng không nghĩ là có người đi theo mình. Nếu có hẳn chúng đã tấn công mình rồi”.

Xà nói, “Không cần thiết”.

“Anh cảm nhận được bao nhiêu người?”.

Xà đáp, “Một”.

Hồ đảo mắt, “Tôi có thể hạ *một* người khi cả hai tay bị trói ra sau lưng. Tôi giận như vậy đó”. Hồ cất cao giọng, “Có kẻ nào ngoài kia muốn chơi nhau với ta không? Chường mặt mi ra xem nào!”.

Xà nói, “Suytttt!”.

Nhưng đã quá trễ. Trên một ngọn cây cao gần đó, lá bỗng kêu xào xạc.

Hồ gầm gừ và cả hai đứa cùng ngó lên. Một con khỉ trắng, một mắt nhảy từ cành cây, nó ngồi vào một cái cây kề bên, rồi tuột nhanh xuống thân cây. Nó trông giống y như con khỉ mà Xà đã thấy dẫn đầu bầy khỉ đột kích những xe chở vàng của bọn cướp.

“Hú hú...” Hồ kêu lên khi con khỉ tiến tới gần chúng.

Xà hỏi, “Mi sợ gì vậy?” Nó thở ra nhẹ nhõm. Con khỉ đúng là kẻ mà nó cảm nhận suốt thời gian qua. “Nó là bạn của Hầu. Hầu có nhắc tới nó lúc còn ở trong sào huyệt”.

Hồ nói, “Hầu có kể cho anh nghe con khỉ đó đã làm gì với bàn tay của Hùng không? Tôi thấy mấy cái sẹo trong lúc giành thức ăn với hẳn. Tôi không liều đâu”. Hồ lùi lại mấy bước.

Xà đã quên chuyện bàn tay của Hùng rồi.

Con khỉ trắng ngó Hầu nằm trong tay của Hồ, rồi ngó cây đoản còn mà Xà đang cầm. Nó nhìn chằm chằm vào mắt Xà và nhe một bộ bốn cái răng nanh sắc lẹm thật ấn tượng ra, cái nào cũng dài bằng ngón tay út của Xà.

Xà dịu dàng nói, “Tao không làm gì hại gì mày đâu”.

Môi trên của con khỉ cong lên và nó lại ngó cây đoản còn.

Xà nói, “Có lẽ tao nên bỏ cây còn này xuống nhé”. Nó bỏ cây còn xuống đất rồi bước lui.

Con khỉ chạy vội tới và nhặt cây còn lên, rồi quay lại đối diện Xà. Nó lại nhe răng ra.

Hồ nói, “Hay lắm. Giờ thì nó dùng cây còn đó để đập tôi. Cứu tôi với... Tôi bận bồng Hầu rồi này”.

Xà bước tới Hồ một bước và con khỉ ré lên. Nó nhảy cẫng lên xuống, nện cây còn xuống đất mỗi khi chân nó chạm mặt đất.

Xà đứng lại. “Anh nghĩ nó không thích anh đâu”.

“Anh nghĩ vậy à?” Hồ nói, đảo mắt.

Xà bước lui hai bước và con khỉ bước một bước tới Hồ. Xà bước lui thêm mấy bước và con

khỉ bước tới phía Hồ thêm mấy bước.

Hồ nói, “Anh làm cái gì vậy? Đến đây nào!”.

Xà nói, “Không, chờ tí. Anh nghĩ nó muốn nhìn Hầu, nhưng nó sợ anh. Nếu nó tấn công, anh sẽ đến ngay đó trước khi em có thể gọi to tên anh”.

Hồ nói, “Hay lắm”.

Xà thối lui thêm nhiều bước nữa và con khỉ trắng bước thẳng đến Hồ, mắt nó dán vào thân thể đang run lẩy bẩy của Hầu. Hồ đưa Hầu ra trước mặt nó và con khỉ trắng chuôi cây đoản côn vào túi áo của Hầu. Rồi con khỉ hạ thấp mũi của nó xuống mũi của Hầu và hít vào thật sâu. Nó lướt một ngón tay ngang qua vầng trán nhợt nhạt của Hầu rồi bỏ chạy.

Hồ nhìn Hầu và Xà nghĩ rằng nước mắt lại ngấn đầy mắt Hồ. Hồ gầm lên, “Thằng Ưng sẽ trả giá cho vụ này”.

Xà nói, “Hãy dừng chân qua đêm ở đây. Anh nghĩ cả hai đứa mình đều cần nghỉ ngơi. Con khỉ bỏ đi rồi nên giờ anh không cảm nhận ra ai nữa cả. Hầu vẫn còn cái túi có viên đá lửa và thanh kim loại đánh lửa chứ?”.

Hồ nhìn vào thắt lưng của Hầu và gật đầu.

“Nếu mình có thể làm cho Hầu ấm lên thì có lẽ nó sẽ ngưng run chẳng. Em hãy đưa Hầu vào trong và ngồi lại với nó. Anh sẽ đi tìm ít củi và chỗ ngủ qua đêm, rồi anh sẽ quay lại với hai đứa em”.

Hồ cào nhàu rồi mang Hầu vào trong bụi rậm.

Xà nói, “Đừng đi xa quá. Em cần xem chừng con đường mòn trong lúc anh đi khỏi, để phòng ngừa có kẻ đến. Mình không muốn bị ngạc nhiên bất ngờ đâu”.

Hồ gầm gừ nho nhỏ trong họng, “Tối nay mà thằng Ưng đến đây thì sẽ là điều ngạc nhiên thú vị nhất trong đời của tôi”.

Chương 18

Đường Lang trên lưng con chiến mã đen tuyền chạy băng qua đêm trắng. Bộ quần áo lụa ướt dính sát vào người hắn, bím tóc dài và nặng quất vào lưng cùng nhịp với vó ngựa mạnh mẽ. Hắn phải đi vội lên.

Đường Lang cần phải đến cung điện mùa hè của hoàng đế rồi quay trở lại sào huyệt của bọn cướp trong một thời gian hợp lý.

Hắn không muốn Ưng ngờ vực, nhất là từ khi hắn đã hoàn tất nhiệm vụ của mình như là ý của Ưng: tìm ra nơi bọn tiểu tăng đi đến. Chúng đi Khai Phong và Ưng chỉ muốn biết có vậy. Ít ra là trong lúc này.

Đường Lang nắm chặt cái bao tải để đằng trước hắn và một nụ cười gian hiểm nở trên làn môi mỏng. Hắn tự hỏi ai sẽ là kẻ ngạc nhiên hơn trong những ngày sắp tới, vị hoàng đế khi được trao cái đầu của cháu mình hay là Ưng khi hắn biết ra ai đã giao nó - và vì sao.

Chương 19

Xà thức giấc bởi một cái giật mạnh thành linh, bụng dưới của nó cuộn lên. Nó chưa kịp nhận ra rằng nó đã ngủ thiếp đi. Trong ánh nắng ban mai, nó thấy con khỉ trắng đang ngồi ở một cái cây gần bên, nhìn Hàu chăm chăm. Hổ nằm ngáy khò khò kể bên Hàu.

Xà nghĩ rằng hẳn là nó đã ngủ thiếp đi ngay sau khi nhóm một đồng lửa nhỏ để sưởi ấm cho Hàu. Đã nhiều giờ trôi qua rồi. Trước mặt Hổ và Hàu chỉ còn lại một đồng tro tàn. Xà nhìn quanh, cố tìm xem có tăm hơi gì của Ưng hay đám lính của hắn không. Nó không thấy gì cả.

Con khỉ leo xuống và Xà thấy nó mang theo bốn cái que dài, mỗi que xiên qua nhiều vật gì tròn tròn. Đó là những tai nấm. Con khỉ đặt những que xiên tai nấm xuống kể bên bếp lửa tàn, rồi ngồi xuống cạnh Hàu.

Xà quan sát, sẵn sàng can thiệp, trong lúc con khỉ nhẹ nhàng lay Hàu như thể nó đang cố đánh thức Hàu dậy. Hàu vẫn nằm im lìm.

Xà nhìn mặt đất ở quanh cái chân bị thương của Hàu. Mặt đất khô ráo. Ít ra Hàu không còn chảy máu nữa.

Con khỉ trắng vớ tay ra và bắt đầu xoa xoa gáy của Hàu. Trông như thể con khỉ đang xoa bóp huyết đạo để làm người bất tỉnh tỉnh lại. Nó cũng là kỹ thuật mà Cầu đã sử dụng để làm tên cướp cầm đao hồi tỉnh bên ngoài sào huyết.

Xà nghĩ, *Mình không hiểu nó học được cái đó ở đâu. Lẽ ra mình nên nghĩ đến việc dùng thủ phương pháp đó.* Nó ngồi dậy và con khỉ trắng nhấc chân khỏi mái tóc đen ngắn của Hàu. Con khỉ nhe răng ra. Xà nhận thấy con khỉ đang ngó cổ tay trái của nó.

Xà nhìn xuống thấy cái đầu xinh xắn của con rắn thò ra khỏi ống tay áo. Nó che đầu con rắn lại. Nó không biết chắc là con khỉ cảm thấy bức với nó hay với con rắn. Dù sao đi nữa, Xà không muốn mạo hiểm.

Xà gọi, “Này, Hổ. Dậy đi nào”.

Hổ không nhúc nhích.

Xà nhìn quanh thấy một hòn đá cỡ nắm tay sau lưng nó. Nó nhặt hòn đá và ném Hổ. Hòn đá trúng cái bụng lùm lùm của Hổ tung ra.

Hổ rên lên đau đớn và gãi bụng.

Xà nói, “Dậy đi, Mèo Ướt”.

Hổ hít ngửi không khí, rồi bưng mở mắt. Nó ngồi dậy và quay về phía con khỉ trắng. Con khỉ trắng ngó Hổ nhưng không tỏ vẻ gây hấn.

Hổ phẩy tay trước mũi, “Con khỉ đó cần phải tắm hơn cả Hầu. Nó đến lúc nào vậy?”.

Xà đáp, “Vừa mới đến”. Nó chỉ mớ nắm, “Nó mang mấy cái đó tới, rồi cố lay Hầu dậy. Có vẻ như nó đang cố xoa bóp huyết ở hộp sọ của Hầu”.

Hổ nói, “Ý hay quá. Có hiệu quả không?”

Xà đáp, “Nó là con khỉ mà Hổ. Tất nhiên là không hiệu quả. Anh muốn làm thử, nhưng anh nghĩ con khỉ sẽ không để cho anh tới gần Hầu. Em phải làm thôi”.

Hổ ngó con khỉ một mắt to đùng, rồi càu nhàu và chồm qua bên Hầu. Con khỉ chăm chú quan sát nhưng không xen vào khi Hổ nâng đầu Hầu lên và bắt đầu xoa bóp huyết.

Hầu ấp úng rên lên, “Ôiiii...”.

Hổ nói, “Ô! Hiệu nghiệm rồi!” Nó tiếp tục xoa đầu của Hầu, nhưng không có gì biến chuyển.

Sau cùng, Xà nói, “Thôi đủ rồi. Mình cần tìm ai đó có thể giúp cho nó tỉnh”.

Hổ đặt đầu của Hầu xuống. “Tôi ước gì có Hạc ở đây. Anh ấy... Tôi muốn nói, *chị ấy* sẽ biết nên làm gì”.

Xà gật đầu đồng ý. “Cô ấy biết nhiều về những chuyện này hơn là chúng ta”. Nó xoa cái cằm dài. “Thật tệ là mình không thể trở lại sào huyết. Anh có cảm giác rằng Hổ Mang có thể giúp được”.

Hổ hỏi, “Anh muốn nói là mẹ của anh?”

Xà chớp mắt. Điều đó nghe thật là lạ vì một lý do gì đó. Nó đáp, “Đúng vậy”.

Hổ hỏi, “Vì sao anh nghĩ là bà có thể giúp?”

“Khi bọn lính tấn công, bà đã hạ gục mấy tên bằng thuốc độc giấu dưới móng tay. Thường thì người dùng độc được biết thuốc giải độc và thuốc độc trong nhiều thứ”.

Hổ hỏi, “Anh muốn nói hai tên lính chết queo trong nhà kho của bọn cướp... *Bà ấy* giết chúng à?”.

Xà gật đầu.

“Ô hô. Bà ấy muốn gì ở anh?”

“Bà ấy chỉ muốn nói chuyện thôi”.

Hổ hỏi, “Tại sao bà ấy lại có độc được dưới móng tay nếu bà chỉ muốn nói chuyện thôi?”

Xà khựng lại. Thật là một câu hỏi hay. “Anh đoán bởi vì bà sống với bọn cướp. Bà phải sẵn sàng đề phòng cho mọi chuyện”.

Dường như Hổ hài lòng với câu trả lời này. Nó gật đầu và nhìn dưới lưng của Xà. “Có phải cái u gồ lên dưới áo của anh là quyển bí kíp rồng không?”

Xà nói, “Một trong những quyển đó. Anh đưa hai quyển cho Hổ Mang - anh muốn nói là mẹ

anh - để bà giữ cho an toàn”.

Hồ hỏi, “Anh đã *làm gì* ? Tôi liều mạng để lấy mấy quyển bí kíp đó! Khi nào thì mình lấy lại chúng đây?”.

Xà đáp, “Anh nghĩ, lần tới khi mình gặp bà ấy”.

Hồ gầm gừ và dấm mạnh nắm tay vào lòng bàn tay xòe ra.

Con khỉ ngó Hồ và nhe răng ra.

Xà nói, “Bình tĩnh nào Hồ. Em làm con khỉ bực lên kìa”.

Hồ khịt mũi và quay đi chỗ khác.

Xà nói, “Anh rất tiếc đã làm em giận. Nhưng giờ thì mình không thể làm gì được cả. Mục đích khẩn cấp nhất của mình là tìm người giúp Hầu. Đó là điều mà mình cần tập trung vào. Mình cần tính xem đưa nó đi đâu đây”.

Hồ trừng mắt với Xà, “Mình? Tôi phải làm gì để giúp chuyện đó đây? Anh dẫn chúng tôi đến đây. Tôi không biết mình đang ở đâu cả. Điều chúng ta cần là một...” Hồ ngưng lời và nhìn con khỉ trắng. Nó vỗ tay vào trán, “Một người dẫn đường! Tất nhiên là vậy!”.

Xà hỏi, “Em đang nói gì vậy?”.

Hồ đáp, “Con khỉ trắng đã như là một người dẫn đường cho tôi và Hầu. Nó dẫn chúng tôi đến chùa Thiếu Lâm. Nó cũng dẫn chúng tôi đến ngôi làng mà quan tổng trấn ở”.

Xà hỏi, “Từ ngôi làng đến Ấn Chân bao xa?”.

“Khoảng nửa ngày đường”.

“Nó nằm ở hướng đông của Ấn Chân hay hướng tây?”.

Hồ đáp, “Hơi hướng về tây bắc. Sao vậy?”.

Xà chỉ về hướng tây về phía ngọn núi nhỏ, “Càng nhìn nó, anh càng nghĩ nó là núi Thiên Sơn. Nếu anh đúng, thì Ấn Chân ở phía bên kia. Có nghĩa là nếu ngôi làng nằm nửa ngày đường hướng tây bắc của Ấn Chân, thì chắc chắn nó là nửa ngày đường của nơi mình đang đứng lúc này. Em có nghĩ là con khỉ có thể dẫn mình tới đó không?”

“Hãy thử xem nào”. Hồ đáp. Nó nhìn vào mắt con khỉ. “Mày có thể dẫn chúng tao tới ngôi làng không?”.

Con khỉ bắn khoăn nghiêng đầu qua một bên.

Xà hỏi, “Tên của ngôi làng là gì?”.

Hồ thú thật, “Tôi không biết”. Nó gãi đằng sau tai và nhìn con khỉ trắng lần nữa. “Mày có thể đưa bọn tao tới... a à... quan tổng trấn không?”.

Có vẻ như con khỉ nhướn miệng cười. Nó đưa tay ra nắm lấy tay Hồ. Xà thấy nó bóp mạnh ba lần trước khi buông ra và phóng lên cây.

Chương 20

Buổi chiều hôm đó, Xà không thể ngưng suy nghĩ về mấy que xiên nấm mà con khỉ đã mang đến cho chúng trước đó. Nó ước gì hai đứa nó đã ăn mớ nấm ấy. Nó và Hồ đã đi theo con khỉ trắng băng rừng cả ngày và nó đói lắm rồi. Nó cũng mệt lả. Xà và Hồ thay phiên nhau bồng Hàu, việc đó làm cho cả hai đuối sức.

Vậy mà lạ thay, đầu óc Hồ vẫn minh mẫn. Nó cứ nói huyền thuyên về các chuyến phiêu lưu cùng với Hàu. Xà vui vì có được thông tin, nhưng nó thấy càng lúc càng khó nắm bắt được các chi tiết.

Xà nhận ra rằng nó đang bắt đầu cảm nhận các tác dụng của việc hoạt động quá nhiều mà không ngủ đủ. Đầu nó trở nên mù mẫm và thật khó mà tập trung. Các giác quan mờ dần và nó thấy mất dần cảm xúc với thế giới chung quanh. Nó mong đợi một điều gì đó giúp nó thoát ra khỏi trạng thái này.

Chẳng mấy chốc sau nó được toại nguyện.

Hồ dừng lại đổi tay bồng Hàu. Nó ngẩng mũi lên không hít thật sâu, rồi mỉm cười. “Mình sắp đến rồi. Cố lên nào!”

Hồ dẫn bước tiến lên và Xà đi theo. Xà đi quanh một chỗ rẽ và một mùi thối rửa nện vào mũi nó như một nắm búa. Nó ngạt sặc sụa. “Mùi đó là gì vậy?”.

Hồ ngoái lại hào hứng nói, “Bãi rác của ngôi làng!”.

Xà nhìn vào đám cây thấy con khỉ đã dừng lại. “Hồ này, có vẻ như con khỉ không muốn đi thêm nữa”.

Hồ đáp, “Vây cũng được. Tôi biết đường rồi”.

Xà gật đầu chào tạm biệt con khỉ, theo Hồ đi quanh một khúc rẽ khác, rồi đến đối diện với đồng rác to nhất mà nó không tưởng tượng nổi. Nó to đùng như là tòa nhà to nhất của Ấn Chân và cao cũng tương tự. Những cuộn hơi nước khảm lăm cuộn lên trời trong ánh nắng chiều. Nó thấy buồn nôn.

Hồ nói, “Đi lối này”. Nó men theo đồng rác rồi đi thẳng xuống một con đường hẹp. Chẳng mấy chốc mùi thối của bãi rác đã ở sau lưng chúng và đầu của Xà bắt đầu minh mẫn trở lại.

Không bao lâu sau, chúng đến bên một hàng rào cao. Hồ sửa lại tư thế của Hàu rồi bước qua một khoảng bờ rào đã bị giẫm rạp sát đất. Xà đi theo Hồ qua khoảng trống và cả hai dừng lại trên lối đi. Những hình ảnh đồ nát của Ấn Chân và Thiểu Lâm tràn ngập trong trí của Xà. Ngôi

làng đã bị tàn phá tan hoang.

Chúng đang đứng trong quảng trường của ngôi làng, nơi mà Xà biết chắc rằng trước đây từng được hàng rào cao bao bọc kỹ chung quanh. Phía đằng xa của hàng rào đã bị đốt rụi thành tro và Xà thấy rõ sự hư hại bên ngoài. Những ngôi nhà đá mất mái và những mặt tiền cửa tiệm bám đầy bồ hóng và đổ nát. Các cánh cửa lớn và cửa chớp đã bị cháy rụi cả từ bản lề. Không một tòa nhà nào còn nguyên vẹn.

Bụng dưới của Xà cuộn lên khi nó thấy một nhóm người đi quanh từ sau một ngôi nhà đứng chờ vợ ở đầu của cái sân. Một tấm bảng hiệu cháy đen tựa vào tòa nhà có ghi Tiệm Bánh Bao.

Người to con nhất trong bọn đứng sừng lại ngó Hồ chăm chăm. Gã đàn ông cao to có mái tóc dài rối bù quăn vào hàm râu lởm chởm. Một bắp chân của gã đang băng bó nặng nề, một cẳng tay của gã cũng vậy. Gã cũng quăn băng quanh hai bắp đùi. Gã bước khập khiễng về phía chúng.

Hồ nói, “Tôi quay trở lại ngay”. Nó trao Hầu cho Xà và con rắn trên cổ tay Xà trườn lên cánh tay.

Xà đặt Hầu xuống đất trong lúc Hồ chạy về phía gã đàn ông cao lớn. Xà chú tâm vào ông ấy và nhận thấy *Khí* mà ông tỏa ra rất giống với của Hồ. Xà hiểu rằng người đó hẳn là cha của Hồ, Sơn Hồ.

Sơn Hồ vỗ mạnh vào lưng Hồ và Hồ chào lại. Cả hai cùng cười hềnh hếch tới mang tai. Hai người đi tiếp về phía Xà và Hầu, nụ cười của họ tan biến nhanh.

“Chào Xà”. Sơn Hồ nói, giọng trầm và khô khốc, “Sau cùng được gặp cậu thật là hay. Tôi ước được gặp nhau trong các tình huống khá hơn”.

Xà gật đầu, “Tôi cũng rất vui được gặp ngài”.

Sơn Hồ nói, “Không cần phải khách sáo. Tôi đã từng là một dũng sư ở Ấn Chân, cậu biết đó. Chúng ta là huynh đệ”. Ông vòng tay lại như là một nhà sư ở Ấn Chân và nhìn xuống Hầu. “Chuyện gì xảy ra vậy?”.

“Xà đưa bọn con đến sào huyệt của bọn cướp và Ưng tấn công sào huyệt. Ưng dùng roi xích quất Hầu”.

Sơn Hồ nói, “Ta hiểu rồi. Ưng có chiếm được sào huyệt không?”.

“Có thể lắm. Lính của hắn dường như chiếm được thể thượng phong. Chúng mang theo súng. Bọn cướp bị giết rất nhiều”.

Sơn Hồ gật đầu. “Ưng cũng tàn phá ở đây. Lạ thay, chỉ có vài người bị thương thôi”. Ông nhìn Hồ, “Sau khi Hồ và Hầu thoát được, ta dùng một đòn hổ trảo đánh trúng đầu làm hắn choáng váng. Dân làng và ta phân tán ra ẩn trốn trong rừng. May mắn thay, Ưng không buồn cho thủ hạ đuổi theo chúng ta. Nhưng các con thấy đó, hắn đã đốt trụi ngôi làng rồi”.

Xà chỉ nhóm người vẫn đang đứng gần tiệm bánh bao, “Có phải *mọi người* đó hả? Cháu không thấy ai khác quanh đây cả”.

Sơn Hồ đáp, “Phụ nữ và trẻ con đã đi khỏi rồi. Họ đến ở những nơi khác, nhưng một số sẽ vui vẻ trở về sau khi nhà của họ được xây dựng lại để có thể sinh sống”.

Hồ hỏi, “Còn quan tổng trấn thì như thế nào?”.

Sơn Hồ đáp, “Ông ấy đã đi Khai Phong. Đi một mình. Cậu Hòa con trai ông ấy thì ở với Mã, bạn của con. Mẹ của Mã mang cả hai đứa chúng nó đến nhà em gái của bà ở một ngôi làng bên cạnh. Ta đã ở trong nhà của bà ở đây, cố sửa nó lại. Các cậu có thể ở đó với ta”.

Hồ nói, “Con sẽ giúp cha sửa lại nó. Con đã học được một số việc xây dựng ở sào huyệt bọn cướp”.

Xà nói, “Cháu cũng vậy”.

Sơn Hồ nói, “Cám ơn các con”. Ông lại nhìn Hầu, “Nói về việc giúp đỡ, để xem tôi có thể làm gì cho cậu Hầu tội nghiệp này không”.

Sơn Hồ cởi một trong nhiều cái túi nhỏ ở thắt lưng ra và ve vẩy cái túi dưới mũi của Hầu. Hầu giật bắn người rồi mở bừng mắt ra. Nó bắt đầu ập úng rồi rọc.

Sơn Hồ nói, “Tuyệt quá. Giấc ngủ của Hầu không sâu tới nỗi mình không thể chạm được”. Sơn Hồ tháo cái túi thứ hai và lấy ra một cái bình thon cổ nhỏ. Ông vặn nút đây ra và nhỏ vài giọt chất lỏng vào cái miệng đang mở ra bập bẹ nói của Hầu.

Hầu sặc hai lần và đôi môi khô rang của nó khép lại, hai mắt cũng khép theo. Nó ngưng ập úng rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Sơn Hồ nói, “Ta cho rằng Hầu sẽ ổn thôi”.

Xà hỏi, “Nước đó là gì vậy?”.

Sơn Hồ đáp, “Thuốc bổ máu. Ta chế một liều cho mình sau khi chân ta bị đạn xuyên thủng tuần trước. Nó là sự kết hợp của thảo dược nấu với nước giúp làm tái sinh máu. Nó còn giúp chống lại sự khử nước”. Sơn Hồ chỉ vào đôi môi khô của Hầu, “Cậu ấy hẳn sẽ không sống nổi lâu hơn nếu không giữ được nước. Các con nên tự hào vì đã kịp đưa cậu ấy đến đây trước khi quá muộn”.

“ *Tự hào à?* ” Hồ gầm lên, “Con *giận* quá. Con phải tính sổ với thằng Ưng về vụ này và mọi chuyện khác mà hẳn đã làm!”.

Sơn Hồ thở dài, “Ưng rất lợi hại, Hồ à”.

Xà nói, “Vậy thì mình sẽ tìm người giúp sức. Cháu nghĩ Mãng sẽ giúp chúng ta”. Nó cúi thấp đầu xuống, “Nếu ông ấy sống sót qua cuộc tấn công”.

Sơn Hồ nói, “Mãng sẽ ổn mà”. Ông đặt bàn tay to dùng lên vai Xà, “Mãng có tình cờ cho cháu kế hoạch gặp lại khi khẩn cấp nào không?”.

Xà gật đầu, “Bọn cháu phải gặp ông ấy vào ngày đầu tiên của lễ hội Thuyền Rồng”.

Sơn Hồ nói, “Tốt lắm. Ta sẽ đến với cháu. Các cháu dự định gặp ông ấy ở đâu?”.

“Ở một quán trọ có tên là Phượng Ngọc”.

Sơn Hồ nói, “Ta biết rành nơi đó”. Ông nhìn Hồ, “Quán đó có món gà nấu nước tương ngon hết biết”.

Hồ tròn xoe mắt và liếm mép.

Xà nhìn xuống Hầu. Nó nghĩ cách làm sao để gặp lại cha mình và do đâu Hồ gặp được cha nó. Xà nhìn Sơn Hồ, “Bác có tình cờ biết được điều gì về cha của Hầu không?”.

Sơn Hồ khựng lại và gãi hàm râu xồm xoàm, “Ta biết. Chuyện này không phải là chuyện bình thường, vì vậy ta phải yêu cầu cháu giữ bí mật nhé. Cha của Hầu từng sống trong vùng này và phần lớn người ta biết đến ông như là Vua Khi. Ông ít giao thiệp với ai và rất ít ai gặp được ông. Ông mới bỏ trốn gần đây. Rồi ông không trở lại nữa”.

Hồ hỏi, “Ông vẫn còn sống không?”.

Sơn Hồ đáp, “Không ai biết điều đó”.

Xà hỏi, “Ông bỏ trốn vì cái gì?”

“Không phải *cái gì*. Mà là *người nào*. Một kẻ tên là Băng”.

Xà hỏi, “Nước đá à? Tên đó là tiếng Quảng Đông”.

Sơn Hồ nói, “Đúng vậy”.

Hồ nói, “Vậy thì chúng ta sẽ thêm tên của Băng vào danh sách ngay sau tên của Ưng!” Nó dấm nắm tay vào lòng bàn tay.

Sơn Hồ lắc đầu, “Con không phải là đối thủ của Băng đâu. Nếu con cảm thấy phải ra tay, thì hãy tập trung vào Ưng, Hồ à. Hấn quá sức lợi hại để tấn công trực diện, vì thế con phải hạ thủ hấn từ từ. Hãy bắt đầu bằng cách phá hủy những trò ác độc mà hấn đã làm. Từ lâu ta đã thề không còn tham dự vào ân oán của bất cứ kẻ nào nữa, nhưng có vẻ như ta phải phá bỏ lời thề đó. Ta sẽ giúp các con. Chúng ta sẽ bắt đầu với việc cứu chữa cho Hầu, rồi chúng ta sẽ làm điều gì có thể để giúp dân làng trước khi rời đi Khai Phong và cuộc hẹn gặp với Mãng. Cùng với nhau, chúng ta sẽ không làm được gì nhiều, nhưng nếu các con có thể thuyết phục được Mãng giúp, thì chúng ta có thể có cơ hội”.

Chương 21

Hai ngày sau khi chiếm được sào huyệt, Ưng ngồi một mình ở đầu cái bàn lớn đặt giữa khách sảnh của bọn cướp, thảo một bản báo cáo để trình cho hoàng đế. Mọi chuyện trở nên suôn sẻ hơn là hẳn từng mong đợi.

Ưng đã mang theo chừng một trăm lính vào trận chống với khoảng một trăm tên cướp. Xác bọn cướp đếm được bảy mươi cái. Còn xác lính là năm mươi. Thủ hạ của hắn sử dụng súng giỏi hơn. Lần sau, hắn sẽ sai lính lùng diệt kẻ địch thay vì để cho chúng chạy thoát.

Ưng sắp nhúng bút lông vào nghiên mực xạ để hoàn tất bản báo cáo thì có tiếng gõ cửa trước. Hắn cau mày giận dữ và đặt cây bút qua một bên. “Vào đi”.

Đường Lang bước qua cửa, một tay để sau lưng. “Xin chào, Ưng tướng quân. Tôi có một vật quan trọng dành cho ngài đây”.

Ưng nhướn đôi mày xếch, “Ba cái đầu trẻ có tóc đen cắt ngắn à?”.

Đường Lang đáp, “Không phải, thưa tướng quân. Bọn nhóc đi tới Khai Phong”.

Ưng cau mày, “Cả ba đứa chúng nó à?”.

“Theo tôi biết thì đúng vậy, thưa tướng quân. Tên nhỏ con bị bắt tỉnh khi tôi thấy nó lần cuối, nhưng nó vẫn còn sống. Bọn dũng sư trẻ này định gặp Mãng sau một tháng. Tôi nghĩ rằng Mãng vẫn còn sống”.

Ưng nói, “Xác Mãng không có trong đám xác chết. Ta đã tự tay kiểm tra”. Hắn nhìn cánh tay của Đường Lang, “Cái gì sau lưng mi vậy?”.

Đường Lang đưa ra một tấm giấy da còn tốt, được cuộn lại. Chất lượng của tờ giấy còn tốt hơn cả tờ giấy mà Ưng dùng làm bản báo cáo. Ngay lập tức Ưng nhận ra rằng bản văn tự có mang dấu triện của hoàng đế.

Đường Lang nói, “Dành cho ông”. Hắn cúi chào.

Ưng giật nó khỏi tay của Đường Lang, “Mi lấy cái này ở đâu vậy?”.

“Tôi tình cờ gặp hoàng thượng ở trong rừng và...”.

“Lần nữa?” Ưng cắt lời, “Mi cũng ‘tình cờ gặp’ hoàng thượng khi ta phái mi đi giao cái đầu của Đại Sư Ẩn Chân”.

“Tôi biết”. Đường Lang đáp, đôi mắt hí nhìn thẳng vào mắt của Ưng, “Chính tôi cũng khó tin nổi chuyện đó”.

Ưng không hiểu được sự bày tỏ của Đường Lang, “Cái gì đây?”.

“Tôi không biết, thưa tướng quân”. Đường Lang đáp, đôi mắt hấn vẫn dán dính vào mắt của Ưng. “Tuy nhiên, nếu phải đoán thì tôi cho rằng hoàng thượng chúc mừng tướng quân về những thành quả mới đây của tướng quân. Ngài cũng đã biết về Ẩn Chân rồi và tôi tâm với hoàng thượng về mọi chuyện xảy ra ở đây. Dường như Ngài thích nghe tự miệng tướng quân kể lại những sự kiện hơn”.

Ưng nở một nụ cười khoái trá rồi xé con dấu trên cuộn văn tự bằng một cái móng tay dài. Nó quả là một thư mời. Hoàng đế muốn gặp hấn trong vòng hai mươi một ngày. Chắc có chuyện quan trọng cần được hoạch định. Hiếm khi hoàng đế mời ai đến cung điện mùa hè của mình - Ưng chưa bao giờ đến đó.

Ưng nói, “Có vẻ như ta sẽ rất bận rộn. Mi cũng vậy. Hãy sắp xếp cho thái úy Vũ mang một toán quân đến Khai Phong để truy lùng bọn nhóc. Mi sẽ ở lại đây và lập một chiến lược phòng thủ để giữ sào huyệt trong trường hợp bọn cướp quay lại. Hãy huấn luyện bọn lính còn lại theo những chiến lược mà mi thấy hữu ích nhất”.

“Tôi không có ý định để cho bất cứ ai chiếm căn cứ này”. Đường Lang nói với giọng chân thật, “Và tôi biết cách chỉ huy bọn lính”.

“Nghe có vẻ như mi đã suy nghĩ về chuyện này rồi”. Ưng nói khi nhặt cây bút lông lên.

“Ngài không hiểu đâu, thưa tướng quân”.

Ưng nạt ngang, “Vậy thì rút khỏi mắt ta và bày cho ta thấy mi có ngón nghề gì!”.

Đường Lang cúi chào đáp, “Tôi định vậy”. Trong lúc quay ra cửa, một nụ cười tự mãn nở trên môi hấn. “Tôi hoàn toàn định vậy”.

Chương 22

Trong ba tuần, Xà và Hổ dùng những kỹ năng về xây dựng một cách hữu ích. Xà giúp đỡ và gắn những rui mè thay thế cho vô số mái nhà trong khi Hổ một tay cưa, lột và giao những súc cột chống cho hầu hết mọi công trường.

Khi chúng không làm việc, thì Xà chia thời gian của nó giữa những đoạn thiền định một mình và làm cho Hầu vui lên. Hầu đã tỉnh lại sau khi được Sơn Hổ chăm sóc một ngày và đang hồi phục rất nhanh, nhưng nó buồn lắm. Sơn Hổ đã xác nhận rằng Vua Khỉ là cha của Hầu và giờ thì Hầu biết rằng Vua Khỉ đang mất tích vì một kẻ có tên là Băng - hay “nước đá”. Hầu không chịu trò chuyện với ai cả.

Tuy nhiên, hôm nay mọi chuyện đang thay đổi. Hầu đã đi vào rừng từ sáng sớm và tìm thấy con khỉ trắng. Điều này đã tạo nên một sự thay đổi rõ rệt trong trạng thái tinh thần của Hầu. Vào buổi chiều, nó leo lên mái nhà mẹ của Mã với Hổ, nó cười khúc khích khi tính về kích cỡ cái hố để lại trên sân trước, nếu lỡ mà Hổ trượt chân ngã xuống.

Cách đó vài ngôi nhà, Xà đang làm việc với Sơn Hổ. Sơn Hổ đang đặt một cây cột chống mới ở dưới đất trong lúc Xà đang bám đu đưa trên một cây rui, nối hai cây xà lại với nhau. Họ đang bàn về Khai Phong.

Xà hỏi, “Vậy ngày mai mình sẽ đi?”

Sơn Hổ đáp, “Đúng vậy. Đi ngay trong buổi sáng. Hầu và ta vẫn còn đi chậm lắm, vì vậy sẽ mất thêm thời gian để đến khúc đường có quán xá. Tốt hơn là mình không ngủ bên vệ đường đâu. Có quá nhiều bọn trộm đạo và bọn khả nghi khác lẫn trốn loanh quanh”.

“Cháu nghe nói rằng mình sẽ mất sáu hay bảy ngày để đi đến đó”. Xà nói, lấy một cái vồ gỗ khá to từ trong thắt lưng ra.

Sơn Hổ nói, “Đúng vậy. Chắc là bảy ngày. Vậy là chúng ta sẽ đến thành phố vào ngày thứ năm của tuần trăng - ngày thứ nhất của lễ hội Thuyền Rồng của Khai Phong”.

Xà nói, “Cháu mong đến lúc đó quá. Cháu chưa bao giờ đến một thành phố lớn”. Nó bắt đầu đóng một cái chốt dài, nối các cây xà vào cái cột mà Sơn Hổ đang giữ.

Sơn Hổ cất cao giọng, “Chắc chắn nó sẽ là một kinh nghiệm hay đấy. Cậu chưa tiếp xúc quá nhiều người trong đời. Thật là hay khi Mãng sẽ đưa cậu đi xem đây đó. Ông ấy rất quen thuộc với thành phố đó”.

Xà gật đầu, “Cháu muốn gặp lại ông ấy”. Nó ngừng tay đóng vồ nửa chừng. Nó suy nghĩ một

điều trong vài tuần nay, “Bác có nghĩ là Mãng sẽ mang Hồ Mang theo không?”.

Sơn Hồ gãi hàm râu xồm xoàm rồi ngược nhìn Xà, “Ta không biết. Bà ấy khá là... độc lập”.

“Cháu nhận thấy điều đó”.

Sơn Hồ có vẻ ngạc nhiên, “Vậy ra cậu đã gặp rồi à?”.

“Vâng”. Xà đáp, lại làm việc, “Một lần. Bà ấy tự giới thiệu ở sào huyết”.

Sơn Hồ nói, “Tốt lắm. Rất tốt”.

Xà nghĩ Sơn Hồ nói rất chân thành. Nó quyết định hỏi thêm một câu riêng tư hơn nữa. “Bác nghĩ thế nào về Hồ Mang?”.

Người của Sơn Hồ chờ ra và ông ngó xuống đất, “Chà, tôi... chưa gặp gỡ quen biết bà ấy nhiều để có một ý kiến. Tại sao cậu lại hỏi vậy?”.

Xà nói, “Cháu không biết. Cháu nghĩ mình cũng chưa có được một ý kiến về bà ấy, nhưng cháu giao cho bà giữ hai quyển bí kíp rồng của Ấn Chân”.

Sơn Hồ trợn mắt ngó Xà, “Cậu làm gì?”.

Xà đáp, “Cháu gặp bà ấy ngay trước khi Ưng tấn công. Bà ấy bảo cháu giao mấy quyển bí kíp cho bà ấy giữ và lúc đó nghe có vẻ đó là ý kiến hay. Bác có nghĩ là cháu đã phạm sai lầm không?”

Sơn Hồ lắc đầu, “Tôi không biết. Nghe có vẻ rất lạ là bà ấy muốn chúng. Có lẽ bà chỉ muốn giúp thôi. Không phải có cả thảy bốn quyển bí kíp rồng sao?”

Xà đáp, “Vâng. Cháu vẫn đang giữ một quyển. Ưng giữ quyển kia”.

Sơn Hồ nói, “Thôi, giờ thì mình không thể làm gì nhiều về chuyện đó nữa. Tôi có thể xem quyển cậu giữ không? Tôi đã xem tất cả các quyển bí kíp Hồ của Ấn Chân nhưng chưa từng xem quyển bí kíp nào thuộc kiểu của loài thú khác”.

Xà đáp, “Được chứ”. Nó đặt cái vồ xuống và thò tay vào trong áo. Nó lấy quyển bí kíp ra, cẩn thận giấu con rắn xinh đẹp dưới tay áo. Xà thả quyển bí kíp xuống cho Sơn Hồ.

Sơn Hồ mở sách ra. Ông chăm chú nhìn bức phác họa kinh tuyến về *khí* ở một mặt và bức phác họa huyết đạo ở mặt kia. “Đây là bí kíp võ công cơ bản mà mọi nhà sư Ấn Chân đều học. Cậu có chắc nó là một quyển bí kíp rồng không?”.

Xà đáp, “Cháu nghĩ vậy. Nó có các đặc tính rồng ở nhiều chỗ và nó là giữa những quyển mà Ưng đánh cắp được”.

Sơn Hồ nói, “Tôi tin vậy”.

Xà nhìn xuống những phác họa khi Sơn Hồ giơ quyển bí kíp lên ánh sáng nắng, “Cháu...” Tiếng của Xà kẹt lại trong họng nó.

Sơn Hồ hỏi, “Cái gì vậy?”.

Xà chăm chú nhìn bức phác họa huyết đạo ở lưng của quyển bí kíp. Khi Sơn Hồ giơ quyển bí kíp lên ánh nắng, thì bức phác họa kinh tuyến về *khí* trên mặt trước soi xuyên qua và hai bức

phác họa kết hợp lại với nhau. Những kinh tuyến *Khí* trở thành những con đường hay những dòng sông và các huyết đạo sắp hàng dọc theo chúng như những mốc ranh giới.

Xà nói, “Cháu không tin nổi. Nó là một cái bản đồ! Xem nó như thế nào khi bác giờ nó lên ánh nắng nào?”.

“Thật là kỳ diệu”. Sơn Hổ nói, nghiêng đầu qua một bên. “Nó đúng là một cái bản đồ. Sự khám phá tuyệt vời”.

Xà hỏi, “Bác có nhận ra điều gì không?”.

Sơn Hổ lắc đầu, “Ta đã đi ngang dọc khắp vùng này và ta chắc rằng không có chỗ nào của những nơi này là ở đây cả. Có lẽ nó ở Quảng Đông. Đại Sư đến từ Quảng Đông và ông ấy là người mang mấy quyển bí kíp đến Ấn Chân”.

Xà nói, “Hổ Mang đến từ Quảng Đông. Có lẽ bà ấy sẽ biết”.

Sơn Hổ nói, “Có khả năng như thế. Có lẽ đó là lý do mà bà muốn có chúng. Hy vọng chúng ta sẽ may mắn và bà ấy sẽ ở Khai Phong. Giờ thì hãy nhanh tay lên và làm cho xong việc ở đây càng nhanh càng tốt để mình có thể ngủ ngon tối nay. Ta muốn ra đi trước bình minh ngày mai”.

Sơn Hổ không nói đùa về việc ra đi trước khi trời rạng sáng. Xà cảm thấy buồn vì Hầu phải tìm con khỉ trắng trong bóng tối để chào tạm biệt. Khi Sơn Hổ nói rõ ra, họ sẽ đi trên một con đường nhiều người thường xuyên qua lại, thì có khả năng Hầu sẽ không thể gặp bạn của nó trong một thời gian.

Khi Hầu chào tạm biệt xong, nó theo Xà đến tiệm bánh bao để gặp Hổ và Sơn Hổ. Sơn Hổ trao cho chúng mỗi đứa một cái áo nông dân màu xám rách tả tơi để thay, giúp chúng trà trộn vào mọi người và ông chủ tiệm bánh bỏ đầy bánh bao vào một cái túi đủ cho nhiều bữa ăn sáng.

“Chúng ta sẽ không ăn trưa trên đường đi”. Sơn Hổ giải thích trong lúc khoác cái túi lên vai, “Và ăn như hoàng đế vào bữa ăn tối”.

Lúc họ cảm ơn ông chủ tiệm bánh và bước ra ngoài, thì mọi người còn lại trong ngôi làng đã nhóm lại trong quảng trường để tiễn họ lên đường. Chào tạm biệt nhau xong và trước khi mặt trời mọc thì họ lên đường đi Khai Phong. Vào lúc này đường đi chỉ là một con đường mòn nhỏ, nhưng Sơn Hổ trấn an chúng rằng nó sẽ nở rộng ra gấp hai mươi lần vào lúc họ đến các cánh cổng của thủ đô của vùng.

“Chúng ta nên chia ra làm hai nhóm”. Sơn Hổ nói khi mặt trời lên, “Hầu này, vì cậu và tôi vẫn còn đi khập khiễng, tôi đề nghị cậu đi với tôi trong hôm nay”. Ông dúm một cái túi nhỏ cho Hổ, “Hổ này, con và Xà đi lên trước. Cái túi có đủ tiền để chi trả cho tất cả chúng ta được một bữa ngon và chỗ trọ tử tế qua đêm. Chừng khi trời sắp tối, hãy chọn một nơi để chúng ta trọ lại. Hãy tự nhiên gọi trước một số thức ăn trong lúc hai đứa chờ Hầu và cha”.

“Con nghĩ con có thể giải quyết việc này”. Hổ nói với nụ cười trên môi.

Sơn Hổ nhìn Xà, “Có một số bọn bất lương vô liêm sỉ trên đường này và những kẻ trông nom quán trọ cũng không là ngoại lệ. Hãy cẩn thận nhé. Nếu ở bất cứ nơi nào có vẻ có chút khả nghi,

thì hãy bỏ đi tìm nơi khác nhé. An toàn thì tốt hơn là phải ân hận nhiều, đặc biệt là bên ngoài chốn giang hồ”.

Xà đáp, “Cháu hiểu”.

Hổ có vẻ như không quan tâm chút nào. Nó liếm môi như thể trong một giấc mơ. “Cha có nghĩ là mấy quán trọ sẽ có món gà chứ?”.

Sơn Hổ đáp, “Chịu trả tiền thì họ sẽ dọn cho con bất cứ món gì”.

Hổ nói, “Chúng ta còn chờ gì nữa? Đi thôi, Xà à!” Nó vỗ tay một cái rồi chạy lên đường, ngâm nga một thực đơn dành cho hoàng đế. “Món gan gà xông khói nhé, chân chim trĩ nhé, lưỡi chim chiền chiện nhé...”.

Xà lắc đầu và bước theo, mừng rằng nó không nghe Hổ liệt kê vào danh sách món Ngỗng Béo Ngậy.

Con đường đến Khai Phong được làm rất dễ đi. Xà không phải tránh gai góc hay nhánh cây hoặc hố nước gì cả. Nó không phải kiểm tra các cột mốc ranh giới hay liên tục ngó lên ngọn cây tìm con khỉ trắng. Nó chỉ đi theo con đường. Thật là đáng chán.

Cả ngày đường, họ chỉ đi ngang qua một nhóm du khách, tất cả bọn họ đều nhắm hướng ngược lại. Không một ai chào hỏi gì cả.

Con đường mòn mà họ khởi hành đã mở lớn thành một con đường thật ngon lành đủ rộng cho bốn người cùng đi bên nhau. Những vết bánh xe lún hằn ở giữa đường, chứng tỏ nhiều xe đủ các cỡ đã chạy qua, làm cho mặt đường gồ ghề. Xà băn khoăn làm sao Sơn Hổ và Hầu đi được với những cái chân bị thương.

Theo kế hoạch thì Xà và Hổ tìm một nơi để ăn và nghỉ, nhưng cho tới giờ, một vài quán xá xiêu vẹo tồi tàn mà chúng thấy đều làm Xà chán ngán. Thậm chí con rắn trên cánh tay nó dường như cũng không tin tưởng chúng, nên nó không thềm vào nơi nào. Một quán khác hiện ra trong tầm mắt và bụng dưới của Xà bắt đầu cuộn lên. Xà lắc đầu. Lại những cảm giác tệ nữa.

Hổ hỏi, “Quán này thì thế nào?”.

Xà nói, “Anh nghĩ không được”. Nó nhìn cái bảng hiệu mới sơn lại, những chữ mạ vàng chói lấp lánh trong ánh nắng chiều. Nhà hàng & Phòng trọ Hoàn Thánh Tuyệt Cú Mèo.

Hổ cúi kính, “Lần này thì cái gì tệ nào?”.

“Nó hơi có vẻ hấp dẫn *quá*”.

Hổ đảo mắt. “Trễ rồi và tôi đang đói muốn xỉu. Mình vào đi”. Nó chen lên trước và đi đâm sầm qua cánh cửa gỗ chạm khắc hoa văn.

Xà nhìn quanh. Có điều gì đó không ổn nhưng nó không biết là điều gì. Dù biết làm vậy là ngu ngốc, nó vẫn đi theo Hổ vào bên trong. Nội thất của nhà hàng không làm cho nó thấy yên tâm hơn chút nào. Nhà hàng này còn có vẻ hấp dẫn hơn cả bên ngoài. Nó nhỏ thôi nhưng rất thanh lịch. Năm cái bàn thanh nhã được phủ khăn đẹp và ghế chạm hoa văn xếp quanh. Các bức tường và nền nhà bằng gỗ sậm màu không chút tì vết. Toàn bộ nhà hàng cho cảm giác sạch bóng. Không có thực khách nào cả.

Hồ ngồi vào một cái bàn, hai chân gác lên một cái ghế trống. “Anh nghĩ sao đây? Tôi biết chắc cách chọn chúng, phải vậy không nào?”.

Xà đáp, “Anh không thích nó chút nào”.

“Sao cũng được”. Hồ nói, mắt nhìn bảng thực đơn. “Hoành thánh đặc biệt. Ngon quá. Tôi không biết người ta có bỏ thịt trong bánh không...”.

Một giọng nói run run the thé cắt ngang, “Hỏi gì kỳ cục vậy? Tất nhiên là hoành thánh có thịt chứ! Không giống bất cứ loại hoành thánh nào mà các cậu từng nếm đâu... bảo đảm đấy”.

Một cụ già gầy yếu từ sau bức màn đỏ ở phía sau nhà hàng bước ra và đi thẳng đến bên Hồ.

Hồ hỏi, “Hoành thánh được làm như thế nào vậy?”.

Cụ già đáp, “Trong nước dùng nấu gà ngon tuyệt”.

Hồ cười khì khoái chí.

Xà hỏi, “Giá bao nhiêu vậy?”.

Cụ già dừng lại bên Hồ và cẩn nhẹ làn môi dưới. Bà ngó áo quần rách rưới của chúng. “Chà, thông thường thì chúng tôi tính giá một cánh tay và một cái chân. Món hoành thánh đặc biệt của chúng tôi thật là rất đặc biệt. Chúng tôi dùng một thứ gia vị bí mật mà mang đến cho nó một mùi vị ngon không thể tả”.

Bà huých vào bụng Hồ, “Tuy nhiên, cậu bé thân yêu, cậu trông hấu đói lắm và nhìn là biết ngay là người khoái ăn ngon rồi. Tôi nói thế này nhé... tôi sẽ giảm giá cho cậu. Nửa giá thôi. Cậu nghĩ sao nào?”.

Hồ đáp, “Đồng ý ngay!”.

Xà nói, “Khoan đã. Chúng ta còn chưa biết trọn giá là sao nữa. Đừng suy nghĩ bằng cái bao tử của em chứ”.

Hồ cởi cái túi đựng tiền xu ở thắt lưng ra rồi đổ tiền lên bàn, “Chừng này có đủ không?”.

Cụ già mỉm cười, “Dư rồi mà”.

Xà nói, “Chúng tôi còn hai người nữa. Và tất cả chúng tôi cũng cần ngủ lại một đêm”.

Cụ già đáp, “Chúng tôi có nhiều phòng lắm. Chúng ta có thể bàn về giá phòng và bữa ăn sau khi bạn của mấy cậu đến. Tôi hứa cũng giảm giá cho họ luôn. Các cậu biết lúc nào họ đến không?”.

Hồ đáp, “Chúng tôi không biết chính xác”.

Đôi lông mày mỏng dính của bà già nhướn lên, “Ồ? Họ có biết để gặp các cậu ở đây không?”.

Hồ nhìn Xà, “Tôi chẳng hề nghĩ đến chuyện đó”.

Xà lắc mạnh đầu.

Cụ già nói, “Tôi nói như thế này nhé. Tôi sẽ bắc ghế ra ngồi trước nhà trong khi các cậu ăn. Cho tôi biết họ trông như thế nào và tôi sẽ gọi họ lại. Đồng ý không nào?”.

Hồ đáp, “Cảm ơn!”.

Mụ già mỉm cười, “Tôi sẽ làm thức ăn cho các cậu trước nhé. Hai tô hoành thánh đặc biệt có ngay!”.

Xà nói, “Tôi xin lỗi. Nếu bà không thấy phiền thì tôi thích một tô canh rau hay thứ gì tương tự như thế. Tôi không ăn thịt”.

“Tất nhiên, được thôi”. Mụ già nói. Bà ta biến mất sau tấm màn.

Hồ ngồi lại vào ghế và thở dài, “A, như thế này mới là sống chứ. Tôi thích chỗ này quá”.

Xà nói, “À, còn anh thì không thích. Anh cảm thấy có cái gì khác ở đằng sau”. Nó đứng dậy và bước đi khỏi cái bàn.

Hồ hỏi, “Anh đi đâu vậy? Chắc chắn đó chỉ là tay đầu bếp thôi”.

“Suýt! Nhỏ giọng lại thôi. Ta muốn nhìn quanh một cái”. Xà thận trọng bước tới bức màn đỏ thì mụ già đi vụt qua nó, tay bưng hai cái tô to bốc khói.

Mụ già mỉm cười hỏi Xà, “Cậu đi đâu thế?”.

“Tôi chỉ... đi đuổi chân cho đỡ mỏi thôi”.

Mụ già nói, “Nào, ngồi xuống đi. Canh của cậu ngon nhất khi đang nóng”. Bà ngó Hồ, “Hoành thánh của cậu cũng vậy, cưng à. Ăn đi! Lát nữa tôi sẽ quay lại giúp đón bạn của các cậu”. Bà ta lại biến mất sau bức màn.

Xà nói trong lúc ngồi xuống, “Thật là lạ. Thức ăn được mang ra nhanh quá”.

Hồ đáp, “Anh mới là lạ đó. Đừng phân tích mọi chuyện nữa và ăn đi”. Hồ lấy một đôi đũa và một cái thìa rồi thọc vào tô hoành thánh của mình.

Hồ nói, “Chao ôi! Đây là món hoành thánh ngon nhất mà tôi được nếm! Nước dùng cũng thật là ngon. Canh của anh có ngon không?”.

Xà nói, “Anh chưa hề đụng tới cái thìa nữa là”. Nó cầm thìa lên và khều quanh mấy miếng cải bắp và tỏi tây ngâm giấm trong tô. Bụng dưới của nó cuộn lên.

Hồ nói, “Anh không biết mình đang bỏ lỡ cái gì đâu. Món này thật là ngon...” Nó dừng lại nửa chừng và mặt nó nhăn lại. Hồ bỏ hai ngón tay vào miệng mò rồi moi ra một sợi tóc dài. Nó thả sợi tóc lên bàn rồi tiếp tục ăn.

Xà cau mày, “Sợi tóc đó ở bên trong miếng hoành thánh à?”.

Hồ gật đầu.

“Và em tiếp tục ăn à?”

Hồ ập úng trong miệng đầy thức ăn, “Ăn chứ. Chỉ là sợi tóc thôi mà”.

Xà lắc đầu và chăm chú nhìn sợi tóc. “Thú vị đây. Sợi tóc đó dài và màu đen, nhưng tóc của bà chủ quán là tóc bạc”.

Hồ nói, “Chắc nó là của tay đầu bếp mà anh cảm nhận được. Đừng có quá...” Nó đặt đôi đũa

xuống và cả hai tay nắm chặt lấy mép bàn.

Xà hỏi, “Chuyện gì vậy?”.

Hổ đáp, “Không dung tôi thấy... lạ... Tôi...” Mắt Hổ trợn ngược lên và đầu nó cúi tới trước.

Xà hỏi nhỏ, “Hổ à?”.

Hổ bất tỉnh ngay đơ ra.

Xà nghĩ, Mình đã biết là có điều gì đó không ổn mà. Hoành thánh bị đánh thuốc mê rồi. Mình biết chắc canh của mình cũng bị cho thuốc mê. Mụ già này muốn gì đây?

Xà quyết định giả vờ theo. Nó vội múc vài thìa canh bỏ vào tô của Hổ để có vẻ như nó đã ăn một ít. Rồi nó khép mắt lại hi hí, ngoẻo đầu qua một bên và thở chậm lại.

Một lát sau, Xà thấy mụ già từ sau bức màn đi ra với một lão già cũng gầy yếu như bà. Mụ già cầm một cây dao phay to dùng. Lão già một tay cầm một cái móc thịt to và hai cuộn dây thừng ở tay kia.

Lão già nhìn Hổ và huýt gió, “Lấy cái núi thịt này đi! Hôm nay trời độ cho mình rồi. Nó sẽ làm nhân hoành thánh đủ cho cả một đoàn quân ăn. Tuy nhiên, thằng kia thì không có thịt thà gì mấy”.

Mụ già nói, “Thịt *chùa* là thịt *chùa* . Tôi sẽ lấy bất cứ cái gì mà có thể lấy. Ít ra ông cũng có thể lấy được vài lóc thịt từ cái thằng ốm nhách đó”.

Lão già hỏi, “Còn bọn bạn của chúng thì sao đây?”.

“Chúng nói rằng bọn bạn của chúng còn không biết chúng ở đây nữa kìa. Nếu bọn kia cũng rách rưới bẩn thỉu như hai đứa này thì chẳng bao giờ chúng nghĩ tới chuyện ngó vào trong một cái nhà hàng sang trọng như nhà hàng của mình đâu. Và nếu chúng đến, thì mình sẽ thêm chúng vào thực đơn luôn thể”. Mụ già cười khàn khặc, “Thôi, bắt tay vào việc nào”.

Chương 23

Ưng đứng trước cổng cung điện mùa hè của hoàng đế, chuẩn bị những nghi thức nhận chức tước mà hẳn chúng là lý do đằng sau lời mời đặc biệt hẳn nhận được. Hẳn đã hủy diệt Ấn Chân và chiếm được sào huyệt của bọn cướp. Đây là lúc ăn mừng.

Xét cho cùng thì đây là nơi để xả hơi. Công việc triều chính là ở cung điện chính trong Tử Cấm Thành, cách hàng trăm dặm về hướng bắc. Ưng sẵn sàng cho bữa yến tiệc - trong niềm vinh dự của hẳn.

Cả hàng chục ngàn chuyện chạy qua tâm trí Ưng. Trước tiên là, *Điều gì làm tên lính gác chậm mở cửa như vậy?*

Rốt cuộc cánh cổng cũng mở ra, Ưng phóng nhanh vào, nôn nóng triều kiến hoàng đế. Tuy nhiên chỉ sau hai bước chân, thì hẳn đứng sững lại trên lối đi. Ưng thấy mình đang ở cuối của cái sân châu tráng lệ nhất ở Trung Quốc.

Những cây bách ngàn tuổi đứng dọc bên những đóa hoa thấp ngang cổ chân chỉ mới nở trong vài giờ. Những ngọn tháp được thiết kế công phu đứng liền nhau bao quanh những mô hình đá thiên nhiên được đẽ gọt như những hình nhân của Trung Quốc. Các con công tự do nhảy múa dọc theo những lối đi bộ và chim hót líu lo khắp các ngọn cây. Tuyệt phẩm ở trung tâm là một cái hồ nhân tạo thật rộng có hình dáng của một đóa sen.

Ưng nghe đồn rằng hoàng đế đã tiêu tốn vô số của cải để tạo ra nơi cư ngụ này cho mình và các cận thần và nó là chốn đẹp nhất trên trần gian. Cho đến giây phút đó, Ưng đã gạt đi những lời đồn đại. Tuy nhiên, giờ thì hẳn tin từng lời. Hẳn đang đứng ở rìa của nó và *hẳn* là khách được mời.

Ưng nhắm mắt lại rồi hít một hơi thật sâu, thấm đẫm vào từng tế bào. Tuy nhiên, thay vì cảm thấy bình an, thì hẳn lại cảm thấy có ai đó từ cái hồ đang chăm chú theo dõi hẳn. Ưng mở mắt ra và nheo mắt dưới ánh nắng trưa chói chang phản chiếu từ mặt hồ. Hẳn thấy dáng một người đàn ông gầy gầy trong chiếc áo bào màu cam.

“Mi còn chờ gì nữa? Ta không có nhiều thời gian đâu”. Người đàn ông bên hồ nói trong giọng khào khào.

Ưng cau mày. Đó là Sư tướng quân, tay cao thủ báo quyền và từng là nhà sư Thiếu Lâm, kẻ đã hủy diệt thành công chùa Thiếu Lâm - và suýt siết cổ Ưng chết.

“Mi làm gì ở đây vậy, cha nội?” Ưng hỏi trong lúc đi dọc theo lối đi cạnh hồ về phía Sư. Tà áo bào màu cam dành cho thầy chùa của Sư bay nhè nhẹ trong gió.

Sư nói, “Ta đề nghị mi xem lại cung cách khi xưng hô với ta. Ta là cấp trên của mi và cả hai chúng ta đều biết, ta là dũng sĩ võ công cao cường hơn. Thêm một lời ngạo mạn như vậy nữa thì ta sẽ lấy đầu mi”. Hắn quay người đi về một tòa nhà đồ sộ ở phía xa cái hồ. “Đi theo ta”.

Ưng cắn môi. Không ích lợi gì trong việc làm ồn chuyện trước mặt hoàng đế. Ít ra, Ưng nghĩ rằng hoàng đế ở đâu đó gần quanh đây. Hắn hỏi, “Mọi người đâu cả rồi?”

Sư đáp, “Có lính phòng ngự ở những khoảng đều dọc theo các bức tường của khuôn viên. Mi không thể thấy bọn lính hay các bức tường vì hoàng đế đã chi tốn rất nhiều để bảo đảm rằng mọi thứ được che khuất khỏi tầm mắt bằng tán lá trường xuân”.

Ưng nói, “Tôi muốn hỏi là, hoàng đế và những vị khách khác”.

Sư nhướng một bên lông mày rậm rì, “Chỉ có một vị khách thôi. Một vị quan tòa. Ông ấy và hoàng đế đang chờ mi bên trong cung điện. Có một cái phòng đặc biệt được thiết kế riêng cho những trường hợp như trường hợp của mi”.

Ưng cười khinh mạn. *Một cái phòng đặc biệt*, hắn nghĩ. *Và một vị quan tòa. Vụ này hắn là điều gì đó quan trọng đây.*

Họ đến cung điện và Ưng đi theo Sư xuyên qua một mê lộ đầy những khách sảnh trang trí thật công phu. Khi họ đến một cánh cửa ở cuối một dãy sảnh dài, Sư quay qua Ưng, “Giao vũ khí của mi cho ta”.

Ưng chần chừ.

“Nếu không thì mi sẽ không được phép vào bên trong”. Những cơ hàm của Sư gợn lên.

Ưng lắc cổ tay phải và sợi roi xích trượt ra khỏi một cái túi đặc biệt trong ống tay áo rộng. Hắn cau mày rồi miễn cưỡng giao nó. Những nếp nhăn trên mặt hắn sâu hơn.

“Theo lối này”. Sư nói, mở cánh cửa ra.

Ưng bước vào ngó quanh trong lúc Sư cài khóa cánh cửa sau lưng họ. Gian phòng rộng lớn. Nó có hai tầng, tầng cao hơn là một ban công.

Đó là nơi hoàng đế đứng, ông mặc chiếc hoàng bào bằng lụa sáng và cái mũ lụa rộng. Người thứ hai đứng ở trên mặt đất mặc một áo bào đen và chiếc mũ nhỏ của quan tòa cũng màu đen. Chung quanh chu vi của tầng một là gần một trăm tên lính, mỗi tên vũ trang một cây súng.

Sư vỗ tay một cái và tất cả các tên lính chĩa súng vào Ưng.

Ưng ngược nhìn hoàng đế, bối rối.

Hoàng đế nói, “Mi phải nói gì để bào chữa đây?”.

Ưng cố gắng hiểu ý của câu hỏi và điều hắn thấy quanh mình. “Cám ơn?”.

“Cám ơn!” Hoàng đế gầm lên. Ông quắc mắt nhìn xuống Ưng.

Ưng nói, “Cám ơn, *hoàng thượng?*”.

Hoàng đế nạt ngang, “Mi có biết vì sao mi lại có mặt ở đây không?”.

Ưng đáp, “Hạ thần tin là mình biết”. Đôi mắt hắn phóng tia nhìn quanh phòng.

Vị phán quan đằng hắng rồi mở một quyển sách khá to. “Ứng tướng quân, ông bị bắt vì tội sơ suất, thiếu trách nhiệm trong công việc”.

Ứng tròn xoe mắt, “Bị bắt? Tôi đã làm gì nên tội chứ?”.

Hoàng đế phán, “Mi thất bại trong việc bảo vệ cháu của ta, Du. Hấn là đô úy của mi”.

Ứng nói, “Khải bẩm hoàng thượng, hấn mất mạng trong lúc đánh chiếm sào huyệt của bọn cướp. Hấn hi sinh... như một chiến sĩ. Chúng ta chiến thắng”.

Hoàng đế phán, “Hãy cố mà nói như vậy với chị của ta. Riêng ta, ta không chịu nổi hấn, nhưng dường như chị ta lại yêu thương hấn lắm”.

Ứng nói, “Hạ thần... không hiểu”.

Hoàng đế nói, “Hấn dưới quyền của mi và hấn mất mạng. Mi chịu trách nhiệm chuyện đó. Cũng còn có vấn đề mi thất bại ở chùa Ấn Chân nữa”.

Ứng hỏi, “Thất bại ư? Tôi rất tiếc về chuyện năm tên dũng sư trẻ chạy thoát, thừa hoàng thượng, nhưng ngoài chuyện đó ra thì nhiệm vụ đã hoàn thành.

“Thế còn cái đầu của Đại Sư thì sao?”.

Ứng giật bắn người, “Tên Đường Lang, thủ hạ của tôi không giao nó cho hoàng thượng sao?”.

Hoàng đế đáp, “Không, cái đầu duy nhất mà hấn giao cho ta là đầu của Du”.

Ứng nhăn mặt và cố cưỡng lại ý muốn nhổ nước bọt xuống sàn nhà.

Hoàng đế hỏi, “Chuyện đó làm mi bức mình à? Thôi, như thế này nhé - Ta đã tưởng thưởng cho Đường Lang bằng cách trao cho hấn binh lính cũng như chức vị của mi. Mi chính thức bị tước quyền rồi đó”.

Đôi môi của Ứng cong lên và toàn thân hấn bắt đầu run rẩy. Hấn cố nói thành lời, “Đường Lang biết chuyện này khi nào?”.

“Trước khi hấn trao thư mời cho mi”.

Ứng gầm lên, “Vậy hạ thần sẽ như thế nào?”.

“Mi sẽ bị trừng phạt”.

“Như thế nào?”.

Hoàng đế đáp, “Từ từ. Mi sẽ ngồi tù đến rục xương”.

Chương 24

Xà nghĩ, *Không thể như thế này. Mấy miếng hoành thánh mà Hồ ăn...? Và sợi tóc đen dài đó...?* Bao tử của Xà cuộn lên và nó nuốt xuống. Hồ đã ăn bao nhiêu miếng hoành thánh rồi?

Điều duy nhất giữ cho Xà khỏi nôn ọe ra là những tiếng chân đang bước đến. Lão già và mù già đang tiến về phía nó. Nó nhắm nghiền mắt.

Mụ già nói, “Trời chúng lại mau. Ông biết cái nước dùng có pha thuốc ngủ đó hết công hiệu nhanh lắm mà”.

Xà cảm nhận mụ già bước ngang qua và nghe tiếng mụ khóa cánh cửa trước lại. Khi nó cảm thấy lão già đứng bên trên mình thì Xà ra tay. Nó mở mắt và vung cả hai tay ra, chộp vào cổ họng lão. Xà không chịu nằm yên để trở thành bữa ăn tối của kẻ khác.

Lão già buông mấy sợi thừng và cái móc thịt rồi chộp hai cánh tay của Xà, ngay dưới cùi chỏ. Lão già siết chặt lại và Xà thét lên. Lão già coi vậy chứ không yếu chút nào. Lão mạnh khủng khiếp và lão siết mạnh vào các huyết đạo trên hai cánh tay của Xà.

Lão già bật cười to, “Mi đừng nên đánh giá theo bề ngoài của người khác nhé, thằng nhóc”. Lão siết mạnh hơn và Xà gần ngất đi vì đau. Xà cố tập trung đủ để nhắc một đầu gối lên hông đập lão già ra.

“Áaaaa!” Đột nhiên lão già rú lên, rồi buông Xà ra. Lão bước ngang qua bên và nhắc một cánh tay lên. Xà thấy máu nhỏ rờn rờn từ một vết rạn cắn.

Xà thoáng thấy con rắn xinh xắn trườn trở vào dưới tay áo. Nó bước tới lão già nhưng cảm thấy bị tấn công từ sau lưng. Xà né vừa kịp. Mụ già vung con dao phay chém vào đầu nó từ phía sau. Mụ ta cũng không yếu ớt chút nào. Xà thấy ngay rằng nó phải tận dụng hết sức lực mới hông sống sót.

Đang trong tư thế co người, Xà trườn tới trước, dồn hết trọng lượng cho cú đâm tung vào đầu gối trái của lão già.

“Aaaaa!” Lão già thét lên đau đớn khi nó nghiêng người ngã xuống sàn nhà. Lão quờ quạng mò cái móc thịt, “Ta sẽ treo mi lên rồi xả mi thành...”.

Xà thét lớn, “Im đi, lão già!” Nó vươn dậy và tung một cú đâm vào hàm lão già, trúng ngay giữa lỗ tai và cằm của lão. Lão già ngã ỵch như một hòn đá, bất tỉnh ngay đơ trước khi chạm đất.

Xà lại cảm thấy có cái gì đó sau lưng và quay lại thấy mụ già vung dao phay chém vào giữa

lưng nó. Nó chuyển trọng lượng qua một chân và nhìn lưỡi dao sượt qua chiếc áo bào xám trước khi cắm sâu vào bức tường ngoài xa.

Mụ già ré lên the thé rồi phóng chạy về phía bức màn ở phía sau nhà hàng. Xà phải nhảy ba bước mới bắt kịp mụ. Một cú giạt mạnh phía sau cổ áo làm mụ đứng sựng lại và một cánh tay quấn vòng quanh cổ khiến mụ quỵ sụp xuống. Xà rít vào tai mụ, “Nếu có bao giờ mụ...”.

Đột nhiên cánh cửa trước bung khỏi bản lề. Sơn Hồ khệnh khạng đi vào phòng, “Ta nghe cậu la...” Ông dừng lời và chăm chú ngó mụ già. Vành môi trên của ông cong lên.

Ông truy hỏi, “Mụ đang làm gì ở đây vậy? Ta nghĩ quan tổng trấn đã nhốt mụ và lão chồng hàng thịt của mụ mấy tháng trước rồi chứ?”.

Xà buông mụ già ra. Mụ trừng mắt nhìn Sơn Hồ, “*Hoàng đế* vừa mới thay đổi quyết định đó rồi”.

Sơn Hồ chế giễu, “Vậy là hoàng đế đã hạ mình nhận hối lộ của bọn giết người và trộm cắp à?”.

Mụ già quát lại, “Chắc hẳn ta sẽ râu với ngài rằng mi đã nói như thế. Ngài đến đây mỗi khi ngài ở cung điện mùa hè”.

Sơn Hồ nói, “Ta biết hẳn đến. Xà, hãy trói mụ lại. Trói lão chồng của mụ luôn thể. Mình sẽ ở lại đây đêm nay”.

Xà gật đầu rồi nhìn quanh phòng, “Hầu đâu rồi?”.

Sơn Hồ đáp, “Đang canh cửa hậu”.

“Xà ời?” Một giọng trầm và chệnh choáng cất lên, “Chuyện... chuyện gì xảy ra vậy?”.

Xà nhìn qua thấy Hồ đang dụi mắt, “Em bị đánh thuốc mê, Mèo Ướt à. Ngủ tiếp đi”.

Hồ ngồi dậy rên lên, “Tôi nghĩ là tốt hơn thì quay lại để đi theo con khỉ trắng băng rừng. Ôiii. Chúng ta phải làm chuyện này bao nhiêu đêm nữa trước khi đến Khai Phong?”.

Xà đáp, “Năm đêm. Nhưng từ giờ trở đi, ta sẽ chọn quán trọ. Và không có món hoành thánh nữa nhé”.

Chương 25

Hầu hỏi, “Anh có ổn không Xà? Trông anh không khỏe lắm”.

Xà đáp, “Anh sẽ ổn thôi. Hãy lên đường nào”.

Xà đi ra khỏi quán trọ thứ năm mà chúng trú qua nhiều đêm. Nó nhắm mắt trong sương mù ban mai rồi hít một hơi chậm và dài. Bây giờ là đầu ngày thứ năm trên đường đến Khai Phong và càng đến gần thành phố thì nó cảm thấy càng tệ hơn. Ngay cả lúc này, hàng trăm người đang lũ lượt đi đằng trước nó, như đàn kiến đang kiếm mồi. Đầu nó bắt đầu mù mờ lảng đãng, nhưng nó cố chống lại.

Sơn Hồ khoác cánh tay lực lưỡng lên vai Xà, “Chỉ còn có vài giờ nữa là đến Khai Phong rồi”.

Xà gật đầu và đi theo trong lúc Sơn Hồ chen vào đám đông. Hồ và Hầu đi theo ngay sau lưng Xà. Xà kiểm tra lại quyển bí kíp rồng cất ở thắt lưng và con rắn trên cổ tay. Cả hai đều an toàn, tuy nhiên con rắn đang run rẩy. Những giác quan của nó cũng đang bị quá tải.

Xà chưa bao giờ trải nghiệm điều gì như thế này. Từ khi họ rời khỏi nhà hàng Hoành Thánh Tuyệt Cú Mèo, thì con đường tiếp tục rộng ra cho đến khi hai mươi người có thể dễ dàng dàn hàng ngang đi bên nhau. Người đi trên đường ở cả hai hướng xuôi ngược mang theo đủ mọi thứ trên đời: gà sống, ngũ cốc, giày dép, trà... đủ mọi thứ không thể kể xiết. Hàng hóa được chất trên lừa, ngựa, trên xe và được mang vác cả trên vai nữa.

Dường như cũng có đủ mọi hạng hành khách. Thương gia, thợ thuyền và nông dân đều chen chúc đi bên nhau, mặc áo vải thô xám, áo lụa lung linh và đủ mọi thứ từ sang đến hèn.

Khi họ đến những cánh cổng gỗ to kềnh của Khai Phong thì vào giờ ăn trưa. Cánh cổng cao bằng bốn người thường và được thiết kế để ngăn kẻ xâm nhập vào cái thành phố có tường bao quanh. Hôm nay nó mở toang ra. Một dòng sông người lũ lượt ra vào cổng. Người ta chen lấn Xà khắp mọi phía khi họ đi vào thành phố.

Nhưng điều tệ nhất là cái mùi hôi. Giữa những bức tường vô tận của các cửa hiệu dọc theo con đường chính của thành phố và những bức tường cao bao quanh, thì không có sự lưu chuyển không khí. Mùi hôi được hòa quện lại từ phân súc vật, hơi nước đến quầy hàng ăn nấu ngoài trời và mồ hôi người xộc vào mũi nó. Xà ho sặc sụa.

Sơn Hồ lấn lên tới bên Xà, “Thường thì không đông như vậy. Ngày mùng một Tết và ngày thứ năm của lễ hội Thuyền Rồng là tệ nhất”. Sau cùng Hồ và Hầu chen qua được đám đông và nhập bọn. Sơn Hồ chỉ dẫn, “Cùng nhau đi theo ta nhé”.

Sơn Hồ đi lên trước, tách đám đông ra, rồi dừng lại ở chân một tháp chuông khổng lồ vươn cao đầu trên khối đông chung quanh. Xà quá bận tâm với mọi vật ở dưới đất nên nó không để ý cái tháp chuông cho tới lúc này.

Sơn Hồ chỉ cái tháp, “Hãy nhớ cái tháp này. Các cậu có thể thấy nó từ bất cứ nơi nào ở Khai Phong. Hãy ghi nhớ rằng nó nằm trên con đường chính chạy từ nam qua bắc. Đi theo con đường về hướng nam thì các cậu sẽ trở lại lối đi mà mình mới vừa đến cổng thành chính. Đi về hướng bắc thì các cậu sẽ gặp một cây cầu lớn bắc qua sông Hoàng Hà. Giờ thì chúng ta đi về hướng tây”.

Họ chen xuống một con đường nhỏ. Họ đi càng xa thì trên đường càng vắng người dần. Họ đi qua từng dãy nhà hai tầng nằm rải rác với những cửa tiệm nhỏ bán đủ mọi thứ bạn cần hay muốn. Xà thấy những người bán hàng tạp phẩm, thợ làm bánh, thư ký ngân hàng và thợ rèn... Như dòng người du hành trên đường, bản danh sách hàng hóa cũng dài vô tận.

Sau mười lăm phút, Sơn Hồ dừng lại trước một cửa tiệm nhỏ. Nó trông y như những cửa tiệm nhỏ khác, chỉ trừ nó không có bảng hiệu. Thay vì vậy, nó có một con phượng hoàng nhỏ bằng kim loại ở ngay chính trung tâm của cánh cửa trước. Con phượng hoàng được sơn màu xanh.

Sơn Hồ gõ lên cánh cửa ba cái. Một lát sau, con phượng hoàng xoay lên và Xà thấy một con mắt nâu thật to nhìn ra từ một cái lỗ trên cánh cửa.

“Sơn Hồ!” Một người đàn bà đứng sau cánh cửa nói, “Mời vào! Mời vào!”

Cánh cửa mở vào trong và Sơn Hồ cúi chào. Ông nói, “Xin chào. Gặp bà thật là hay”. Ông ra hiệu tất cả vào bên trong.

Xà vào trước. Nó gật đầu chào người đàn bà đẩy đà đang giữ cánh cửa mở và quan sát quanh phòng. Nó thấy chín hay mười cái bàn cũ mòn có những cái ghế không đồng bộ bao quanh. Tất cả những cửa chớp đều kéo lại và cái phòng cỡ trung được vài cái đèn lồng thấp sáng. Xà nghĩ rằng ánh sáng yếu ớt che giấu bề ngoài của căn phòng tốt hơn là để nó trong bóng tối. Không có một vị khách nào và nó không ngạc nhiên vì điều đó.

Hồ vào kế đó, Hầu theo sau. Sơn Hồ vào sau cùng, quan sát con đường thật nhanh trước khi đóng cửa và khóa lại.

Người đàn bà nói, “Xin chào mọi người đến với Phượng Ngọc! Tên tôi là Yến. Hẳn các cậu là Xà, Hầu và Hồ. Mãng có nói với tôi là các cậu đang đến”.

Khóe miệng của Xà nở một nụ cười lách. Mãng vẫn còn sống.

Xà nói, “Xin chào bà”.

Hầu và Hồ đồng thanh, “Xin chào”.

Sơn Hồ mỉm cười, “Vậy là Mãng có mặt ở đây?”.

Yến đáp, “Vâng. Ông ấy thoát chết trong cuộc tấn công khủng khiếp vào sào huyệt, cảm ơn trời. Nhưng giờ thì ông ấy đang bận họp. Ông ấy nói nếu ông đến, thì ông ấy muốn ông cùng tham dự... nhưng các cậu bé phải chờ ở trong phòng ăn đây”.

Nụ cười của Xà tan biến. Làm sao Mãng biết rằng Sơn Hồ đi cùng với chúng chú?

Sơn Hồ nói, “Tôi hiểu. Bà có thể mang lên một ít thức ăn đãi các chàng trai này trong lúc họ chờ không? Xà và Hầu ăn chay, nhưng tôi biết Hồ sẽ thích thử một ít món gà hầm tương nổi tiếng của bà”.

Đôi mắt bà ta sáng lên, “Chắc chắn rồi! Ông cũng sẽ ăn luôn chứ?”

Sơn Hồ nói, “Lát nữa. Sau những hội hè này. Mấy chiếc thuyền rồng có được sắp xếp đua chiều nay không?”

Bà đáp, “Có. Chúng sẽ bắt đầu trong vài giờ nữa”.

Sơn Hồ nói, “Tuyệt”. Ông lần lượt nhìn Xà, Hầu và Hồ, “Hãy ngồi thư giãn đi. Quán này có thể trông không sang lắm, nhưng thức ăn thì ngon hết chỗ chê. Tin ta đi”. Ông gật đầu với người đàn bà, làm bà đỏ rần mặt. “Ta sẽ quay lại ngay”. Sơn Hồ đi thẳng đến bức màn dài và rách tả tơi ở đằng sau nhà hàng và người đàn bà đi theo.

Xà nhìn họ đi khuất sau bức màn. Nó thắc mắc vì sao Mãng lại muốn gặp riêng Sơn Hồ mà không có nó hay các em nó ở đó.

Hồ thả người xuống cái ghế gần nhất, “Tôi không biết hai cậu thì sao, chứ tôi thì đói meo rồi”.

Hầu nói, “Tôi cũng vậy”.

Xà không nói lời nào.

Hầu nhìn Xà, “Anh có thấy đỡ hơn không?”.

“Anh ổn. Anh vừa nghĩ ra vài điều”. Nó hạ giọng, “Anh muốn xem xét quanh đây. Nếu có ai hỏi anh thì nói là anh đi tìm nhà vệ sinh nhé”.

Hầu nói, “Đừng có nói với tôi là anh lo ngại nhân bánh bao của họ nhé?” Nó cười khúc khích.

Hồ đảo mắt.

Xà vẫn nghiêm nghị, “Em có bao che cho anh hay không thì bảo?”.

Hồ nói, “Tôi sẽ lo cho anh. Nhưng anh phải trả công bằng nửa bữa ăn đấy nhé”.

Hầu lại cười khúc khích.

Xà lắc đầu, “Đồng ý”. Và đi thẳng tới bức màn rách.

Chương 26

Xà thấy nó đứng trong một nhà bếp nhỏ ở đằng sau của Phượng Ngọc. Nó đứng một mình.

Xà thắc mắc, *Sơn Hồ và Yến đi đâu rồi nhỉ?* Nó nhìn quanh tìm cửa hậu. Không có cái nào cả. Nó chỉ thấy một cánh cửa sổ để mở. *Họ không leo ra cửa sổ đâu. Hẳn phải có một cái cửa bí mật đâu đó.*

Xà xem xét cái sàn gỗ. Sàn gỗ bị rỗ, lõm đốm vết bẩn và cong vênh nhiều chỗ, nhưng không có dấu vết của một cánh cửa ở đâu cả.

Rồi nó ngược nhìn lên.

Trần nhà, giống như sàn nhà, được làm bằng những thanh gỗ ráp so le với nhau. Nhiều năm bụi bặm và cáu bẩn đã tích tụ lại qua chiều dài của trần nhà, nhưng ở một góc, Xà thấy được một đường kẻ hình vuông mờ mờ, nơi đó bụi bị vạch ra thành bốn đường thẳng rõ nét. Cái hình vuông đủ lớn cho một người lớn chui qua.

Xà nghĩ, *Một cái gác mái. Mình thắc mắc là chuyện gì mà quan trọng tới nỗi Mãng và Sơn Hồ cần phải bàn luận lén lút như vậy chứ. Hừm.* Xà ngó cái cửa sổ để mở, tràn ánh nắng. *Có lẽ mình có thể lắng nghe một chút xem sao...*

Xà thò đầu ra cửa sổ và thấy một cái ống thoát nước bằng sành dày chạy lên hông của tòa nhà, trong tầm tay. Nó đu người trườn lên theo ống nước, dừng lại khi tới một cái huy hiệu Phượng Ngọc như nó đã thấy trên cánh cửa trước. Chỉ có điều cái này to bằng cái đầu của nó.

Mình thắc mắc..., Xà nghĩ trong lúc đẩy nhẹ lên một bên của cái huy hiệu. *Hay quá!* Cái huy hiệu quay lên một khoảng tí ti. Xà ghé mắt nhìn vào khoảng hở và có thể thấy bên trong một căn phòng sáng đèn thật là to. Nó cũng nghe rất rõ.

Mãng, Sơn Hồ, Hùng, Cầu và một người ăn mặc sang trọng mà Xà không nhận ra ngồi quanh một cái bàn tròn. Yến cúi xuống mở cánh cửa sập, rồi thả một cái thang dây qua cái lỗ. “Úi!” Bà ta thốt lên khi bắt đầu leo xuống. “Tôi đang trở nên già quá đối với cái trò này”. Hông bà hơi kẹt lại chút xíu, nhưng bà thoát đi lẹ làng.

“Cám ơn chiêu đãi nước trà ngon”. Sơn Hồ nói với theo.

Bà đáp, “Có gì đâu, bạn ơi. Có gì đâu”.

Người đàn ông ăn mặc sang trọng chồm qua và kéo cái thang lên, rồi lặng lẽ đóng cánh cửa sập lại. “Chúng ta nói đến đâu rồi?” Ông ta hỏi với giọng đầy quyền lực, “À, đúng rồi... vị tân hoàng đế. Giờ thì ông ta đang để cho mọi thứ lễ thói hạ lưu thâm nhập vào trong vùng của

chúng ta. Ta thật lo lắng”.

Sơn Hồ nói, “Tôi cũng rất lo. Ông có biết rằng Lão Hàng Thịt Người và vợ hắn hoạt động trở lại không?”.

Mãng hỏi, “Bọn ăn thịt người à?”

Sơn Hồ đáp, “Chính bọn chúng. Xà và Hồ rơi vào hang ổ của chúng trên đường đi đến đây”.

Người đàn ông ăn mặc sang trọng nói, “Thật vậy đấy. Hoàng đế hủy bỏ quyết định bỏ tù chúng của ta”.

Xà tròn xoe mắt, nó nghĩ, *Ông đó là quan tổng trấn! Chờ cho tới khi mình kể với Hồ!*

Sơn Hồ quay qua Mãng, “Xà một mình chăm sóc cả hai đứa chúng nó. Thật là đáng nể”.

Mãng mỉm cười. Xà thấy mình cũng cười.

Sơn Hồ nói, “Còn một chuyện nữa. Xà phát hiện ra quyển bí kíp rồng mà hắn giữ là một tấm bản đồ”.

Khịt. Khịt. Cậu hỏi, “Tấm bản đồ à? Bản đồ về cái gì vậy?”.

Sơn Hồ đáp, “Chúng tôi không biết”.

Mãng xoa cái đầu trọc to và nhọt nhọt, “Xà mang tới sào huyệt ba quyển bí kíp. Hai quyển kia sao rồi?”

Sơn Hồ đáp, “Nó giao lại cho Hồ Mang. Tôi ngạc nhiên là ông không biết chuyện này”.

Hùng gầm lên, “Hồ Mang! Bà ấy đang muốn làm gì đây?”.

Mãng nói, “Suyt. Chắc bà ấy lấy để giữ chúng cho an toàn”.

Hùng buột miệng, “An toàn, cái con...”.

Mãng cắt lời, “Thôi đủ rồi”. Ông quay sang Sơn Hồ, “Tôi chưa gặp lại Hồ Mang từ cái đêm chúng tấn công. Tôi không biết gì về mấy quyển bí kíp cả”.

Sơn Hồ hỏi, “Không phải bà ấy đang ở nơi ẩn náu của bà ấy à? Cái nơi mà bà ấy giữ con thú cưng khổng lồ ấy”.

Mãng đáp, “Không phải. Bà biến mất. Con rắn của bà cũng vậy”.

Xà nghĩ, *Hồ Mang có một con rắn cưng à? Thật là thú vị. Nó xem con rắn trên cổ tay mình chẳng khác một con thú cưng. Tốt, nếu con rắn của bà không còn ở đó, thì có lẽ bà mang nó đi giấu ở nơi nào khác. Điều đó là một dấu hiệu tốt.*

Sơn Hồ ngồi xuống ghế, “Đó là tin duy nhất mà tôi phải chia sẻ. Tôi báo cáo mọi chuyện với Ngô Công khi ông ấy lên vào ngôi làng một tuần trước”.

Xà cau mày, nó nghĩ, *Đó là lý do mà Mãng biết Sơn Hồ đi với bọn mình. Mình không thể tin nổi là Ngô Công lên vào làng mà lại không chịu chào bọn mình. Sơn Hồ lẽ ra cũng nên cho bọn mình thông tin mới nhất về bọn cướp.* Xà thấy tim nó bắt đầu đập nhanh hơn. Nó cúi lên. Nó hít một hơi chậm, trấn tĩnh.

Sơn Hồ ngó Mãng, “Ông có tin tức gì để cho tôi biết không?”.

Mãng đáp, “Thật ra thì có. Trong lúc chúng ta đang trò chuyện thì Ngô Công đang xem xét kỹ, nhưng chúng tôi nghe tin rằng Ưng đang ở tù và giờ đây Đường Lang cai quản binh sĩ của hắn...”.

Cái tin quá bất ngờ, Xà thấy nó nghẹn thở. Mãng im bật và nhìn chăm chăm vào cái huy hiệu.

Xà biết nó đã bị phát hiện. Bối rối, nó quay cái huy hiệu lên hết cỡ rồi thò đầu vào trong. Nó gật đầu chào.

Mọi người trong phòng cười phá lên.

Quan tổng trấn mỉm cười nói, “Chào Xà. Hắn cậu là con trai của Mãng. Ta là quan tổng trấn của vùng này”.

Xà nói, cúi đầu xuống, “Tôi nghĩ là vậy. Hân hạnh được gặp ngài”.

Quan tổng trấn nói, “Rất hân hạnh”.

Mãng nói, “Xà kìa, con đang đỏ mặt rồi đó”.

Xà ngẩng đầu lên, “Xin lỗi”.

Mãng cười khúc khích, “Không phải xin lỗi. Con giỏi lắm. Con tìm ra cái khuyết điểm của hệ thống bảo vệ của bọn ta. Cái chốt kim loại để bảo vệ cái huy hiệu đó hắn là bị rỉ sét lỏng ra rồi. Ta sẽ nhắc vụ này với Yển”.

Xà nhún vai.

Mãng hỏi, “Con ở trên đó bao lâu rồi?”.

Xà đáp, “Đủ lâu”.

Mãng nói, “Ta biết. Cha xin lỗi nếu con cảm thấy như là mình bị giữ trong bóng tối. Chúng ta đang bàn thảo một chuyện quan trọng hơn sự hủy diệt của Ấn Chân hay thậm chí sự hủy diệt của Thiếu Lâm nhiều. Nó là một vấn đề có thể mở rộng ra ngoài vùng này. Tân hoàng đế đang làm cho đời sống trở nên không thể sống được đối với mọi người, ngoại trừ một số ít người được chọn lọc và chúng ta quyết phải ra tay ngăn lại. Hoàng đế biết về ta, nhưng ông ta không biết gì về sự tham dự của quan tổng trấn. Ông ta cũng không biết chút gì về Phụng Ngọc, Sơn Hồ, hay con và các cậu bạn. Chúng ta thích giữ nó như vậy”.

Xà nói, “Con hiểu”.

Mãng nói, “Hay lắm. Cha e rằng các con không thể ở trên đó lâu hơn nữa. Cha không muốn mạo hiểm cho kẻ nào đó thấy các con. Cha hứa sẽ tìm việc thích hợp cho mấy đứa vào chiều hôm nay. Chúng ta có thể cần sự trợ giúp của các con”.

Đôi mắt hí của Xà mở to, “Mọi người có thể cần sự trợ giúp của *bọn con* à?”

“Đúng như vậy. Và chúng ta sẽ trả ơn. Sơn Hồ có nói với cha là các con muốn có những thông tin về Ưng và một kẻ nào đó có tên là Băng. Cha tin rằng mình có thể giúp con. Ưng đang bị nhốt trong tù, nhưng Băng thì đang tự do. Chắc chắn Băng là nguyên nhân của việc cha của Hầu

biến mất. Cha cũng có thể tìm hiểu thêm và tấm bản đồ trên quyển bí kíp rồng của con thông qua hệ thống của mình. Con nghĩ sao nào?”

Xà đáp, “Đồng ý”.

Mãng nói, “Tốt lắm. Chúng ta cần thêm một vài giờ. Có lẽ con thích lang thang quanh bến cảng cho tới khi chúng ta bàn xong việc”.

Xà nghĩ về những đám đông. Và cái mùi hôi thối, “Con không biết...”.

Mãng đề nghị, “Hãy thử đi. Có lẽ ở cây cầu... con có thể nhìn bao quát mọi nơi từ trên đó và thường có gió mát thổi trên con sông, mang lại không khí trong lành từ phía ngoài thành phố. Con có nghĩ là có thể tìm được nó không?”

Xà quyết định đi xem thử, nó đáp, “Con sẽ tìm thấy mà”.

Mãng nói, “Hay lắm. Đi ăn cái gì đi, rồi đưa Hổ và Hầu đến đó. Cha sẽ gặp con ngay khi xong việc. Có rất nhiều thứ để con đi xem cho tới khi cha đến, cha tin chắc vậy. Ngoài những chiếc thuyền rồng ra, cha đề nghị con đi xem những diễn viên nhào lộn. Họ giỏi lắm. Có một nhóm mặc đồ lụa màu ngà từ đầu đến chân mà con sẽ thấy rất thú vị”.

Chương 27

Hầu ré lên, “Ôi, thật là tuyệt quá!”.

Hổ nói, “Mi có thể nói lại như vậy lần nữa”.

“Ôi, thật là tuyệt quá!” Hầu lại ré lên, rồi cười khệt khệt thật to làm những người qua đường quay lại ngó nó.

Xà lắc đầu. Lần này thì Hầu không phản ứng quá đáng chút nào. Quả là một khung cảnh kỳ diệu. Từ cái chỗ chúng đứng trên cầu, chúng có thể nhìn thấy sinh hoạt trên cả hai bờ của sông Hoàng Hà. Một trăm đội thuyền rồng đang chuẩn bị cho cuộc đua. Khoảng phân nửa các chiếc thuyền lướt trên sông. Số còn lại neo thành những dãy tề chỉnh trên cả bờ bắc lẫn bờ nam.

Các chiếc thuyền đều rất dài và hẹp, lướt đi sát mặt nước. Mỗi chiếc có một cái đầu rồng bằng gỗ gắn đằng trước mũi và một cái đuôi rồng cũng bằng gỗ gắn phía sau. Mười người chèo ở mỗi bên, trong khi một người ở trước mũi gỗ trống giữ nhịp, để những tay chèo cùng chèo đồng loạt. Một người nữa đứng ở đằng sau lái thuyền.

Mỗi chiếc thuyền đều khác nhau, về hình thù từ đầu đến đuôi rồng, đến những hoa văn đầy màu sắc trên mạn thuyền và cả trang phục của các thuyền viên. Qua những mẩu trò chuyện mà nó nghe được trên cầu, thì Xà biết rằng các thuyền rồng đến đây từ những làng mạc xa gần, thượng và hạ nguồn của con sông.

Xà hiểu rằng rồng là loài sống dưới nước cũng như trên trời. Nó không thể không nghĩ đến Long và lòng tự hỏi Long có bình an không. Biết tin về Long, thì nó sẽ yên lòng.

Xà hít vào thật sâu. Làn gió ban trưa ấm áp tuôn vào phổi nó. Mãng nói đúng - chiếc cầu là nơi tuyệt nhất. Chúng nhìn được trọn cả bờ sông và ở đây không quá đông đúc. Nó đủ rộng để chứa hàng trăm người, nhưng lúc này chỉ có chừng năm mươi người trên đó. Nó ít huyên náo hơn cả hai bờ sông, nơi hàng trăm người đang bắt đầu đặt cược cho các cuộc đua. Họ đứng chen vai dưới những hàng cây liễu được trồng cách đều nhau.

Hầu hỏi, “Này, họ đang làm gì vậy?” Nó chỉ một nhóm người đang ném những gói đồ to cỡ nắm tay xuống con sông ở bên bờ nam.

Một ông mập đứng kế bên Hầu trả lời, “Những gói đó là đồ ăn để cúng”.

Tai của Hổ động lên, “Đồ ăn à?”.

Ông mập bật cười và Xà thấy cái bụng của ông lúc lắc bên dưới cái áo bào màu nâu. Ông ta to phệ. Có một nọng mỡ nằm dưới cằm ông bằng một trái dưa hấu nhỏ.

Ông nói với Hồ, “Cậu nhỏ cũng có tinh thần ăn uống như tôi ha. Thiệt là phí của trời, phải không? Bên trong những gói lá tre xinh xắn đó là bánh bao đặc biệt làm bằng gạo và thịt”.

Hồ tròn xoe mắt, “Họ cúng ai vậy?”.

Ông mập hỏi lại, “Cậu không *biết* à?”.

Hồ đáp, “Thưa không”.

Ông mập hỏi, “Cậu nghĩ cái lễ hội này là có ý nghĩa gì?”

Hầu đáp, “Thuyền Rồng. Đây là lễ hội Thuyền Rồng mà”.

Ông mập lắc cái đầu to bực sự.

Xà quyết định tham gia vào câu chuyện. Nó lo lắng về những điều mà Hầu và Hồ có thể tình cờ nói với người lạ. Xà nói với Hầu, “Thuyền là chỉ một phần thôi. Lễ hội này thật ra được gọi là tết Đoan Ngọ. Đoan Ngọ [\[1\]](#) là một ông quan và thi sĩ sống cách đây hơn một ngàn năm trăm năm trước. Trong một lần chống lại những nhà cầm quyền thối nát của thời đó, ông ta công khai nhảy xuống sông tự sát. Những chiếc thuyền rồng tượng trưng cho những người ngư phủ địa phương tranh nhau cứu người mà họ yêu quý, thức ăn và trống thuật lại việc người dân đánh trống và ném thức ăn xuống nước sau đó để ngăn cá rửa rớt ăn xác của ông”.

Hầu nói, “Hay ghê”.

Ông mập nói, “Ta nghĩ rằng đó là một câu chuyện không thực tế cho lắm”. Ông ta nhìn Xà, “Cậu hiểu biết lịch sử lắm. Có phải đây là lần đầu cậu đến nơi này không?”.

Xà không biết phải trả lời như thế nào. Trong khi nó đang suy nghĩ, nhiều hồi trống vang lên ở bờ nam. Chúng vang to hơn những cái trống trên thuyền rồng nhiều. Những giai điệu nhịp nhàng nhanh vang đầy không trung, rồi người ở cả trên bờ đó và trên cầu bắt đầu di chuyển về phía tiếng trống. Xà thấy thoải mái với sự gián đoạn này.

Hầu hỏi, “Chuyện gì vậy?”.

Ông mập đáp, “Múa sư tử. Các cậu có nghe về những người múa sư tử rồi phải không?”.

Hầu đáp, “Tất nhiên!”.

Ông mập nói, “Vậy thì các cậu nên xem. Cái nhóm diễn viên nhào lộn đóng trại bên kia biểu diễn những màn múa sư tử hay nhất mà tôi từng xem. Họ đều mặc đồ lụa màu ngà”.

Xà nhướng mày. Mãng cũng đã nói như vậy. Xà không nôn nóng nhập vào đám đông lắm, nhưng sự tò mò của nó đã bị khơi dậy.

Hầu nói, “Tôi thích múa lắm! Đi nào!” Nó bắt đầu vùng vằng, chen qua đám đông trên cầu.

Hồ đảo mắt ngó Xà. Xà gật đầu. “Nói chuyện với mấy cậu vui lắm”. Ông mập vừa nói vừa cười khi.

Xà đáp, “Chúng tôi cũng vậy”.

Hồ gù lên rồi bắt đầu chen qua đám đông để theo kịp Hầu. Xà đi theo sát gót Hồ.

Khi đám đông dày nghẹt, Xà phải chú tâm hơn đến quyển bí kíp ở thắt lưng và con rắn trên cánh tay. Nó không muốn bị mất một thứ nào cả.

Vào lúc chúng đến bờ nam thì đám đông đã hình thành một vòng tròn thật lớn. Hầu len lách và Hồ chen lấn cho tới khi ba đứa đến rìa trong của vòng tròn. Ngay chính giữa đó, Xà thấy hai con vật hóa trang tượng trưng cho các con sư tử được cách điệu mà trước đây nó đã từng nghe nói. Một người bên trong một con và hai người bên trong con kia. Những người múa sư tử khom mình bên trong bộ trang phục, chân của họ được bao bọc bằng chất vải mỏng với diềm tua viền của con sư tử hóa trang.

Khi Xà quan sát những diễn viên nhảy, ngã và lăn tròn theo điệu trống, thì bụng dưới của nó cuộn lên theo cái cách quen thuộc. Nó ngó quanh và chú ý đến một cô gái thanh mảnh mặc chiếc váy áo lụa màu ngà với một chiếc khăn xếp đồng bộ đội trên đầu. Trông cô ta rất quen.

Xà dõi mắt theo cô gái khi cô đi quanh trong vòng tròn với một cái bát trên tay nhận tiền thưởng. Cô bước đi thật duyên dáng, làn da nhợt nhạt và một cái cổ dài mảnh khảnh. Rõ ràng là cô vừa bị chấn thương gần đây bởi vì cánh tay kia của cô đặt trong một cái băng đeo và cô bước hơi bị khập khiễng. Phần lớn gương mặt của cô được một tấm mạng màu ngà phủ kín, nhưng Xà biết chắc cô là ai.

Hầu thét lên, “Hạc!”.

[\[1\]](#) Tác giả đã nhầm tên của tết Đoan Ngọ (Duan Wu) và tên của nhà thơ Khuất Nguyên (Qu Doan). Khuất Nguyên trầm mình tự vẫn ở sông Mịch La vào năm 278 trước Công nguyên. Ông là quan và nhà thơ của nhà Chu trong thời Chiến Quốc. Nhân dân tổ chức ăn tết Đoan Ngọ để kỷ niệm cái chết của ông - ND.

Chương 28

Hạc quay người và tập tễnh bước đi, làm lơ tiếng gọi của Hầu. Hầu nói, “Này! Tại sao Hạc... *mmmlldjj!* ”.

Xà chụp tay che miệng của Hầu lại và thì thầm vào tai nó, “Chắc là Hạc không muốn ai biết tung tích cô ấy. Bọn cướp nói với mình rằng người ta đồn đại là cô chịu trách nhiệm cho cuộc hủy diệt của Thiếu Lâm. Nhớ không nào?”.

Hầu gật đầu và Xà buông tay ra. Xà ngó chiếc khăn xếp của Hạc từ từ nhấp nhô vào trong đám đông khi cô khập khiễng bước đi. Cô đang rời cái vòng tròn.

Hổ chồm qua Xà, “Mình nên làm gì đây?”.

Xà thì thầm, “Đi theo cô ấy và cố đừng làm người ta chú ý đấy”.

Hổ bắt đầu rẽ lối qua đám đông. Xà và Hầu theo sát phía sau. Có vẻ như Hạc biết chúng đang đi theo mình bởi vì cô nhả nha len lối xuyên qua đám đông. Có lần cô đi ra bên ngoài của vòng tròn, cô thông thả đi về phía một đoàn xe thùng lớn cách dưới đám đông hàng trăm bước. Hạc dừng lại khi cô đến một cái bếp lửa của cái trại dựng tạm. Cô quay qua Xà, Hầu và Hổ, rồi mỉm cười.

Hầu hỏi, “Tôi có thể nói chuyện được chưa?”.

Xà gật đầu.

“Hu-huuu!” Hầu rú lên rồi nhảy tung lên không, “Chị còn sống mà, chị hai ơi!”

Hạc cúi xuống và giở mạng che mặt ra. Mặt cô sừng bầm thật tệ. “Chào mấy anh em”. Cô vuốt thẳng chiếc áo và nhìn Xà, “Tôi nghĩ là giờ thì mọi người đã biết bí mật của tôi rồi”.

Xà đáp, “Không phải ai cũng biết. Chỉ có hai đứa này thôi. Anh mừng là em bình an”.

Hạc ngó Xà không chớp mắt.

Hổ nói, “Xà đã không nói với tụi em chị là gái. Tụi em biết được qua ‘ông sư’ tên là Sư khi ba đứa em ở Thiếu Lâm. Em mừng vì chị thoát chết trong cuộc tấn công”.

Đôi lông mày mỏng của Hạc nhướng lên, “Các cậu đi Thiếu Lâm à?”

Xà nói, “Đúng vậy. Sao mà rốt cục *em* lại đến đó?”

Hạc đáp, “Tôi sẽ trả lời anh vào dịp khác. Bây giờ thì tôi muốn giới thiệu các cậu với một người”. Cô hắng giọng rồi hét lên một tiếng lạnh lạnh, như một con sếu.

Một lát sau, một người đàn bà đẹp, cao nhẹ nhàng lướt về phía chúng từ trong vòng tròn người ở trên kia.

Bà ta phục sức giống y như Hạc và bà nhìn Xà, Hầu và Hồ không chớp mắt trước khi dừng lại bên Hạc. “Gì thế?” bà nói với giọng nhỏ nhẹ, dịu dàng.

“Mẹ à, con muốn mẹ gặp những anh em của con”. Hạc nói rồi chỉ, “Đây là Xà, đây là Hầu và đây là Hồ. Các anh em, chào mẹ của tôi đi”.

Xà chớp mắt. Bà này quả giống Hạc thật, nhất là khi cả hai đều đội khăn xếp đồng bộ với y phục.

Xà cúi chào.

Hầu hỏi, “Mẹ của chị à? Ô hô! Chào bác!”

Hồ nói, “Vâng, chào bác”.

Mẹ của Hạc đáp, “Rất hân hạnh”.

Một giọng nói trẻ trung cất lên, “Này! Mấy *cậu nhóc* kia làm gì ở đây vậy?”.

Xà quay lại nhìn ngoài rìa của vòng tròn. Một con bé chừng năm tuổi chạy về phía chúng. Chạy bên cạnh cô là người đã múa sư tử một mình, vẫn còn mặc nguyên bộ đồ hóa trang.

Con bé chạy đến bên mẹ của Hạc, trong khi người múa sư tử dừng lại bên Hạc. Người múa sư tử đặt cánh tay - trông giống như một cái chân trước của con sư tử - ôm quanh hông của Hạc. Xà thấy mặt của nó đột nhiên đỏ bừng lên. Tay múa sư tử này nghĩ hẳn đang làm gì vậy?

Con bé giậm chân thành thịch, “Không ai trả lời câu hỏi của tôi cả sao?”

Mẹ của Hạc nói, “Lẽ độ chút nào”. Bà đặt tay lên đầu con bé và Xà nhận thấy rằng tóc con bé màu nâu. Nó chưa từng thấy người nào có tóc nâu. Và mặc dù đôi mắt của con bé mang đậm nét của người Trung Quốc, màu của chúng là nâu nhạt thay vì nâu sậm hay đen như mắt mọi người khác.

“Những cậu này là bạn của chị con”. Mẹ Hạc nói với con bé.

Hầu hỏi, “Chị cũng có một cô em gái à? Thật là tuyệt!”

Hạc gật đầu, mỉm cười.

Xà chỉ người múa sư tử, “Có phải đây là anh của cô không?”.

“Hầu như không phải”, người múa sư tử đáp. Ít ra, đó là điều mà Xà nghĩ rằng hẳn đã nói. Thật khó mà nhận biết được vì người múa sư tử này nói bằng giọng rất nặng mà Xà không nhận ra. Người múa sư tử cởi cái đầu sư tử ra và Xà giả vờ kinh ngạc.

Đó là một cậu con trai có làn da rất nhợt nhạt, thậm chí còn nhợt nhạt hơn cả của Hạc. Hắn có những chấm đỏ xen với những vết bầm ngang qua mũi, má và tóc của hắn thì gần như trắng, trắng như gạo vậy. Lạ hơn vẫn là đôi mắt của hắn, chúng gần như tròn xoe, như mặt trăng rằm. Và chúng màu xanh biếc. Như bầu trời. Hắn thật là quá... xấu xí.

Hầu nói bằng tiếng Quảng Đông, “Cậu là một *guai lo* !”.

Tên con trai không đáp.

“Cậu là một *chàng ma*”. Xà nói bằng tiếng Quan Thoại và đôi mắt của tên con trai nheo lại. Hắc bước một bước đến phía Xà. Hắc đặt tay lên vai của chàng ma. Cô nói, “Đây là Chờ Râu”.

Hổ hỏi, “Chờ Râu nghĩa là gì?”.

“ *Chờ Râu* là tên của cậu ấy. Cậu là bạn của tôi, vì vậy hãy dễ thương với cậu ấy”.

Chờ Râu ngó Hổ chăm chăm. Hổ gầm gừ.

Bụng dưới của Xà lại cuộn lên và con rắn trên cánh tay nó run rẩy. Xà tập trung vào Chờ Râu, nhưng nó không cảm nhận được gì cả. Có điều gì khác không ổn rồi. Có một sự rung động phía sau chúng.

Các cậu trai quay về phía dòng sông và Xà thấy năm chiếc trong các đội thuyền rồng đua tài đã lên cạn trên bờ nam, cách trại của Hắc khoảng hai trăm bước chân. Các thành viên của đội vội vã lên bờ, rồi họ sắp hàng theo cấp bậc, như lính vậy. Người trong đám đông bắt đầu nhìn ngấm và chỉ chỗ.

Một chiếc thuyền rồng đơn độc vẫn còn dưới nước phía sau những người trong đội hình. Người lái thuyền đứng dậy và trịnh trọng giở cái mũ lụa của hắc ra. Một cái bím tóc dài và dày xoắn ra, nảy bật trên ngực hắc. Hắc cười với Xà và la lớn qua khoảng cách giữa hai người, “Có nhớ ta không?”

Hổ nói, “Đường Lang!”.

Đường Lang la lớn, “Tốt lắm, Mèo Ướt. Giờ thì tới phiên của con rắn biết nói này. Mi giữ một thứ mà ta muốn. Hãy giao nó cho ta rồi đường ai nấy đi. Từ chối ta thì...”.

Đường Lang búng tay. Hai mươi người hóa trang trên thuyền của hắc đều nâng súng lên chĩa vào Xà.

Chương 29

Toàn bộ khu vực bờ nam trở nên hỗn loạn. Đám đông tan tác ra ngàn hướng như một chùm pháo hoa. Phụ nữ và trẻ con la khóc còn đàn ông thì gào lên khi họ trượt ngã rồi bị hàng trăm bàn chân đang tháo chạy giẫm đạp lên. Những tiếng la đủ mọi âm độ, âm sắc cầu khẩn trời đất che chở cho họ khỏi bị trúng đạn.

Xà nhìn lướt qua tình hình xung quanh. Ở kề bên nó là Hổ, Hạc, mẹ của Hạc, em gái của Hạc và Chờ Râu. Hầu đã lẫn đi đâu mất.

Xà nhìn ra xa. Hầu hết mọi người đang bỏ chạy khỏi con sông vào con đường chính, núp vào những con đường rẽ cắt ngang nó. Cùng lúc đó, một nhóm năm người đang tiến tới từ hướng ngược lại, tiến thẳng đến nó. Xà quay lại nhìn họ. Đó là Mãng, Sơn Hổ, Hùng, Cầu và Ngô Công.

“Đừng giao quyền bí kíp đó!” Mãng la to với Xà, giọng ông trầm và vang lớn át những tiếng la hét của đám đông đang hoảng loạn.

Xà nheo mắt lại, rồi nó quay lại đối diện với Đường Lang. Mặc dù chúng bị số đông áp đảo, Xà cảm thấy được sự có mặt của nhóm cướp làm cho nó vững lòng hơn. Nó hét trả, “Tôi không giao cho hãn đâu”.

Đường Lang nhét bím tóc dài của hãn vào trong thắt lưng. Hãn hét lớn, “Ta biết là mi sẽ nói như thế”. Hãn giơ cao một cánh tay lên, rồi hạ nhanh xuống, “BẮN!”.

Hai mươi khẩu súng đồng loạt nổ từ chiếc thuyền rồng của Đường Lang và những kẻ qua đường đang chen chúc nhau rú lên đau đớn vì trúng đạn. Xà chớp mắt nhiều lần và ngó quanh. Không một người quen nào của nó bị trúng đạn, tuy nhiên nó không biết Hầu ra sao. Người qua đường la khóc thảm thiết và con rắn run rẩy trườn lên cánh tay của Xà. Con rắn siết chặt lại trong lúc đoàn lính từ bờ sông tràn lên và toán lính trong thuyền của Đường Lang bắt đầu nạp đạn.

“*Hạc Bảo Vệ Tổ!*” Mãng hét to và trước khi Xà kịp hiểu, thì nhóm cướp đã hình thành một vòng tròn bao quanh nó, Hổ, Hạc, em gái của Hạc và Chờ Râu. Xà tròn mắt ngó khi nó nhận thấy mẹ của Hạc đã nhập vào nhóm cướp thành một đội hình vòng tròn.

Em gái Hạc la lên, “Mẹ ơi. Không!”.

Hạc nói với em, “Suyt, mẹ bình an mà”.

Mẹ của Hạc không đáp. Xà quan sát bà đứng vai kề vai với nhóm cướp khi toán lính đầu tiên xông vào họ. Mẹ của Hạc ra đòn với sự chính xác khủng khiếp và sự trôi chảy mượt mà của một

cao thủ hạc quyền. Bà tung ra những cú đánh bằng cùi chỏ và những cú mổ bằng thế mỏ hạc liên hoàn không dứt vào bọn lính, hạ gục chúng, máu me đầm đìa và đổ gục dưới chân bà. Chẳng mấy chốc cái đồng xác trước mặt bà trở nên lớn hơn, nhóm cướp phải xoay chuyển để cho bà thêm rộng chỗ.

Những tay cướp khác cũng không tề chút nào. Hùng vùng đôi búa chiến to lớn trong lúc Sơn Hồ vùng hai nắm tay hổ trảo khổng lồ. Cầu vừa sửa vừa đá, Ngô Công trêu chọc những kẻ tấn công ông bằng cách thách chúng đâm vào bụng ông trước khi đáp trả bằng những cú đâm, xoay người dữ dội. Mãng chỉ chờ cho kẻ địch bước vào tầm tay mình, rồi bóp hấn chết ngắt.

Hồ gầm lên, “Để tôi đánh với!”.

Sơn Hồ nói, “KHÔNG!”.

Xà quay lại thấy Hồ cố lao ra khỏi vòng tròn của nhóm cướp, giữa Hùng và Sơn Hồ. Đôi mắt của Hồ dán chặt vào Sơn Hồ và có vẻ như Hồ không hề thấy cái cùi chỏ lông lá, khổng lồ của Hùng vùng đến. Cùi chỏ nện trúng vào màng tang của Hồ và Hồ ngã ụch xuống đất, bất tỉnh. Xà rúm người lại. Ngón đòn không nhẹ chút nào.

Trong lúc nhóm cướp đánh bật hết đợt lính này đến đợt lính khác, thì Xà bắt đầu lo lắng. Chẳng mấy chốc nữa bọn lính có súng sẽ nạp xong đạn. Và vẫn không có tăm hơi gì của Hầu cả. Xà quay sang Hạc, “Ta cần biết chuyện gì đang xảy ra. *Rắn Trườn Lên Cây!*”.

Hạc lắc nhẹ đầu một cái rồi hạ người thấp xuống thành tấn mã bộ. Xà bước lên trên một chân của cô rồi nhún lên cái lưng mảnh cho tới khi hai đầu gối của nó nằm trên hai vai cô. Hạc đứng thẳng chân và dùng các đầu ngón chân làm điểm tựa.

Chờ Râu nói, “Này! Cậu sẽ làm cho cô ấy đau đấy!”.

Xà nói, “Không sao đâu”. Nó cảm thấy Hạc đang dò dẫm sờ soạng cái gì đó và ngó xuống. Các khăn xếp của Hạc bị xổ ra. Cô kéo nguyên cái khăn ra khỏi đầu và Xà suýt nữa ngã xuống khỏi vai cô. Tóc của Hạc màu nâu! Giống y như tóc của em gái cô!

Xà cảm thấy bụng dưới của nó bắt đầu cuộn lên và nó ngó qua chiếc thuyền của Đường Lang. Mắt nó trợn lên. Nó thét to, “Hầu! Coi chừng!”.

Thét cũng vô ích. Hầu đang trên chiếc thuyền có Đường Lang và bọn lính, nhảy cẫng như khùng, ném những khẩu súng xuống nước và vùng cây đoản côn của nó. Mũi trên của Hầu cong lên. Nó không còn bình tĩnh nữa. Xà bắt lực ngó trong lúc một cánh tay nâu vươn lên khỏi mặt nước kể bên Hầu.

Chỉ có điều cánh tay không hề chạm vào Hầu. Thay vì vậy, nó quấn quanh cổ của tên lính đứng kế bên Hầu và giật hấn qua một bên.

Xà nghĩ, *Hai chị em song sinh nhà lơ!*

Nhưng niềm hào hứng của nó không kéo dài. Hầu nhảy tới phía trước chiếc thuyền, nơi mà tay đánh trống thường ngồi, rồi đứng khựng lại khi nhìn vào mắt một kẻ đang ngồi trên đó, một trong những chỗ trước mũi thuyền. Đó là ông mập trên cây cầu.

Lưng của Hầu quay lại với ngay đằng trước chiếc thuyền và Xà thấy một người bé tí đội mũ

trùm đầu từ từ trời lên từ bên dưới chỗ ngồi của tay đánh trống phía sau lưng Hầu.

Xà la to, “HẦU!” và lần này Hầu nghe nó gọi. Hầu nhìn lên bờ và bị cú đấm xà đầu nhanh nhất mà Xà từng thấy trúng vào sau gáy.

Hầu rũ người xuống.

Rồi chiếc thuyền từ từ di chuyển.

Trái tim của Xà nhảy tung lên cổ họng, nó la to, “Mẹ tôi! Bà ấy đi với Đường Lang! Họ bắt được Hầu và...”.

Đường Lang đưa tay lên cao rồi phất xuống, “BẮN!”.

Cắc bùm! Tiếng súng nổ, rồi tiếp theo đó là tiếng la hét của nhóm cướp.

Hùng ngã ngựa ra sau, ôm chặt lấy vai. Máu tuôn ra giữa những ngón tay lông lá của hắn.

Sơn Hổ gầm lên, một tay ôm má.

Mãng hét, “RÚT LUI!”.

Hạc nghiêng đầu xuống và khom đôi vai, làm Xà trượt tới trước khỏi chiếc áo lụa trơn bóng của cô. Xà rút mạnh xuống trên hai đầu gối.

Hạc chộp lấy cô em gái, còn Sơn Hổ bỗng Hổ lên.

Mãng rít lên, “ĐI NÀO!” Ông chụp sau cổ áo của Xà và kéo nó tới trước. Xà ngã chúi xuống, nhưng có ai đó nắm lấy cánh tay nó và giữ nó lại cho tới khi nó lấy lại thăng bằng. Lòng biết ơn, Xà ngó qua thấy đó là mẹ của Hạc.

“Chạy đi”. Bà nói với giọng khoan hòa kỳ lạ, “Cháu phải chạy đi”.

“Cháu biết”. Xà nói trong lúc dấn bước, “Nhưng chúng bắt Hầu...”.

Mẹ Hạc gật đầu.

Xà biết mẹ Hạc đúng. Giờ đây họ không thể làm được gì nữa. Xà nghĩ về mẹ của mình và nghiêng rặng lại. Nó chỉnh lại quyển bí kíp ở lưng và cảm thấy con rắn trên cánh tay siết lại.

“Cám ơn cô”. Xà nói với mẹ Hạc, “Cháu nói chân thành đấy. Anh em cháu có quá nhiều kẻ thù, thật là khó mà biết tin vào ai. Cám ơn... aaa... Cháu còn chưa biết tên cô nữa kìa”.

Trong lúc họ chạy, mẹ của Hạc chấp tay lại như một nhà sư Ấn Chân. Bà nói, giọng bình thản lạnh giá.

“Ta tên là Băng”.

**Hãy giờ xem trước một đoạn
của cuốn sách thứ tư trong loạt truyện NĂM VỊ TỔ SƯ... HẠC!**

Hạc, cô bé mười-hai-tuổi, ngồi vắt vẻo trên một cành cây cao trong trạng thái mơ màng. Chung quanh cô, Ấn Chân đang bùng bùng cháy. Khói đen dày đặc tỏa tràn lên người cô trong những luồng không khí được hình thành do hơi nóng dữ dội bên dưới. Các anh em cô, Hồ, Hầu, Xà và Long, đã bỏ đi cả rồi. Cô cũng phải đi thôi. Đại Sư đã bảo chúng phân tán theo gió khắp bốn phương trời, vì thế cô sẽ bay theo gió.

Hạc dang rộng hai cánh tay để luồng không khí ấm nóng nhắc cô bay vào bầu trời đêm. Cô chào đón cái cảm giác quen thuộc và chẳng mấy chốc thấy mình bay là đà trong bóng tối, vẫn vù càng lúc càng cao. Tuy nhiên cho dù cô bay cao tới đâu đi nữa, thì cũng không thể thoát khỏi đám khói. Khói làm cay mắt và cản tầm nhìn của cô. Cô không có chọn lựa nào khác ngoài việc đáp xuống thêm lần nữa. Có lẽ, một cách nào đó, cô có thể bay quanh tránh sự khó khăn này.

Bên dưới cô, khuôn viên chùa Ấn Chân lại hiện ra. Qua làn khói mù, Hạc thấy thấp thoáng cảnh một trăm nhà sư bị chết. Giờ thì cô bất lực không giúp gì được họ, giống như trong suốt cuộc tấn công vậy. Cô nhắm mắt, rồi bay tiếp.

Hạc hướng về những cánh cổng chính của Ấn Chân và thấy Ưng, người từng là anh của cô, đứng ở bên ngoài cổng, gương mặt rỗng rớt sọ của hắn nhăn nhó thành một vẻ cau có giận dữ. Đại Sư đứng đó với Ưng, cậu em Hồ của cô cũng có mặt. Hạc nhìn Ưng quất sợi dây xích rạch má của Hồ, rồi chĩa súng bắn thủng một lỗ to trên ngực của Đại Sư.

Hạc rùng mình và chớp mắt, rồi Ưng biến mất như lời người ta đồn đại về những con rồng thần thoại đã biến mất. Hồ bỏ chạy, còn Đại Sư ngã quỵ xuống đất.

Hạc nghe tiếng cậu em út Hầu cười khúc khích sau lưng cô. Cô ngoái lại nhìn nhưng không thấy nó đâu cả. Thay vào đó, cô thoáng thấy một con ma quỷ đang nhảy múa trên mái nhà cháy rùng rục.

Hạc tự hỏi, “Chuyện gì đây nhỉ?” Trước đây cô từng có những giấc mơ kỳ dị và sống động, nhưng chưa hề có giấc mơ nào giống như thế này. Mọi chuyện quá rõ ràng và quá... tàn bạo.

Những hình ảnh trở nên bi thảm hơn.

Hạc thấy Đại Sư đột nhiên đứng lên, những làn khói phì phò tuôn ra khỏi cái lỗ đầm đìa máu me trên ngực ông. Ông ngó lên thấy Hầu đang bay sà trên đầu, rồi cái đầu trọc nhăn nhúm của ông rơi khỏi cổ.

Hạc lại rùng mình. Đã quá sức chịu đựng của cô rồi. Cô muốn thức giấc. Cô véo mình một cái và cảm thấy đau, nhưng không có gì thay đổi. Cô vẫn đang bay lượn trong luồng không khí ngột ngạt. Cô cảm giác như mình đang nửa tỉnh nửa mê.

Trạng thái này có lẽ là do khói chướng. Nếu cô thoát ra khỏi đám khói đó thì có lẽ cô sẽ tìm được cách nào đó để bừng thức giấc. Hạc lượn ra ngoài hàng cây, bay là đà trên những ngọn cây. Cô cố

bay càng thấp càng tốt, hi vọng rằng làn khói đang tỏa sẽ thoát bên trên mình.

Cô chưa vào rừng xa lắm thì bay ngang qua một cái bông cây thật to và thoáng thấy chính mình đang chôn cái xác không đầu của Đại Sư vào trong đó. Tò mò, Hạc đáp xuống trên một cành cây gần bên và nhìn chính mình kết thúc việc chôn cất, rồi trôi vào giấc ngủ bên trong bông cây.

Khi Hạc ngó qua bóng tối mù khói, cô thấy một tên lính có cái đầu của con bọ ngựa lén vào trong bông cây và rắc một thứ gì đó lên gương mặt say ngủ của cô.

Cô đã bị đánh thuốc mê. Đó là lý do vì sao cô không thức dậy nổi. Đến cùng sự nhận biết này là một cảm giác chóng mặt. Hạc nhớ lại những bài học của Đại Sư về những loại bào tử nấm và loại thực vật khác có tính chất đó, nếu hít vào, thì có thể đưa một người vào một tình trạng mê đi trong nhiều ngày liền. Hạc biết ngay rằng giờ đây cô chỉ nửa tỉnh nửa mê. Cô cố kéo mình vào thế giới tỉnh táo, rồi đám khói bao quanh cô bắt đầu tan dần đi.

Cùng lúc đó, Hạc nhìn cái đầu của loài côn trùng giả tạo của tên lính trong giấc mơ của cô. Nó biến đổi từ cái đầu của một con bọ ngựa thành đầu của một gã đàn ông và cô nhận ra hắn. Hắn tên là Đường Lang. Hắn là tay đầu lĩnh số một của Ưng. Hạc nhìn Đường Lang nhắc cái thân thể bất tỉnh của cô lên rồi bồng ra khỏi bông cây.

Hạc dang hai tay ra trong giấc mơ và nhảy lên không trung, đi theo Đường Lang. Cô nhìn xuống thấy lúc này hai tên lính đang khiêng thân thể bất tỉnh của cô đi dọc theo một con đường mòn. Cô bị trói và treo lủng lẳng trên một cây sào như một con thú bị người ta săn được.

Hạc chớp mắt và khung cảnh bên dưới thay đổi. Giờ thì cô được cởi trói, đang ở trong rừng, trò chuyện với Hồ, Hầu và một... con cọp con?

Hạc lại chớp mắt và một ngọn gió mạnh dấy lên từ chốn mơ hồ nào đó. Nó thổi bay mất đám khói còn lại và những hình ảnh biến mất theo nó.

Khi cơn gió ngừng, Hạc thấy mình bắt đầu rơi từ trên trời xuống. Cô lại véo mình cái nữa.

Lần này thì cô mở mắt ra.

Hạc thấy mình nằm sấp mặt trên bờ sinh lầy của một con suối hẹp. Đất mát lạnh và ẩm, còn mặt trời giữa trưa trên đầu sưởi ấm đôi chân trần và cái gáy đau như của cô. Cô giờ những ngón tay dài gầy guộc lên đỉnh đầu đang giần giật của mình và cảm nhận một thứ mà cô chưa cảm nhận trong nhiều năm: mái tóc. Nó khá lởm chởm và vấy bùn, nhưng nó thực sự có đó.

Hạc thắc mắc, “Mình đã ngủ thiếp đi bao lâu rồi? Mình đang ở đâu đây?”

Cô ngẩng đầu lên và từ từ có lại thị giác. Những giác quan khác cũng trở lại với cô.

Hạc giật phắt người. Cô không ở đây một mình.

Một giọng nói vang lên đều đặn trên đầu, “Cô bị đánh thuốc mê. Để tôi giúp cô nhé”.

Hạc nhìn vào cái cây gần bên và cô tròn xoe mắt. Một gã đầu trọc láng mặt áo nhà sư màu cam đang nằm ườn trên một cành cây to. Gã nhướng đôi lông mày rậm rì rồi nhảy xuống đất với vẻ uyển chuyển và nhanh nhẹn của một con báo. Gã tiến tới Hạc bằng những bước chân nhẹ êm và tự tin.

Gã nói, “Bụi Mơ, ta đoán vậy. Nếu vậy thì thi thoảng cô sẽ cảm thấy những tác động trong nhiều ngày. Nó là loại mạnh. Nó làm nhòa đi cái ranh giới giữa giấc mơ và thực tại”.

Hạc ngó gã không chớp mắt. Nếu cô nhớ chính xác những điều đã học, thì Bụi Mơ được lấy từ vỏ kén của hoa anh túc. Quả là thứ thuốc rất mạnh.

Gã tự giới thiệu, “Ta tên là Sư. Trong tiếng Quảng Đông nó có nghĩa là ‘ông sư’. Một cái tên đơn giản cho một người đơn giản. Ta chính gốc là từ chùa Thiếu Lâm, nhưng giờ thì ta sống bên ngoài chùa, giữa đám dân thường. Do đó, tên ta là vậy”.

Hạc tiếp tục ngó chăm chăm.

Sư hỏi, “Cô ít lời nhỉ?” Gã dừng lại cách cô một vài bước, lễ phép đứng ra xa. “Thế cũng được. Ta sẽ kể với cô những gì ta biết. Ta theo dõi những kẻ bắt cô, Ưng tướng quân và Đường Lang, đã khá lâu rồi. Ta có thói quen để ý mọi chuyện xảy ra trong vùng này. Ta có cảm giác cô có điều gì đặc biệt, ngay cả trước khi ta nhận ra cô từ Ấn Chân. Và khi ta nghe lén chúng bàn với nhau về chuyện cô là con gái, chà, nói như thế này nhé, ta có ấn tượng gấp bội. Bởi vì các cao thủ như Ưng và Đường Lang mà phải mất quá nhiều công sức để đánh thuốc mê và bắt một cô gái nhỏ, điều đó thật là không bình thường”.

Hạc nhìn cổ tay và cổ chân mình. Chúng trầy trụa và bầm đầy máu khô, nhưng cô không có cảm giác đau đớn gì cả. Hẳn là Bụi Mơ đang làm cho sự đau đớn mất đi.

Sư gật đầu với cô, “Trang phục cô đang mặc trông thật ngộ. Nó có vẻ như đủ rộng cho một người lớn mặc”.

Hạc nhìn chiếc áo rộng quá khổ và cái quần màu cam chằng vừa vặn gì. Cô luôn luôn mặc áo quần thật rộng để mong muốn áo quần rộng sẽ giúp giấu được giới tính của cô tốt hơn. Có vẻ như điều đó không còn quan trọng nữa rồi. Cô nhún vai. Cô không biết phải nói gì.

Sư hỏi, “Cô thấy không khỏe lắm phải không nào?”.

Hạc lắc mạnh đầu. Cử động mạnh làm cô chóng mặt và thị giác bắt đầu kém đi.

Sư nói, “Ta đưa cô đến Thiếu Lâm. Ta có một con ngựa gần đây và chúng ta sẽ đến đó ngay thôi. Ta sẽ chăm sóc cô”. Gã hả họng cười toe toét và Hạc cảm nhận được có điều gì ẩn khuất sau cái bề mặt đó. Một điều gì nham hiểm. Gã tiến một bước tới gần cô.

Hạc uốn tay phải thành một nắm tay mở hạc, chụm bốn đầu ngón tay lại với nhau và ấn chúng thật chặt vào đầu của ngón tay cái.

Nụ cười trên mặt của Sư tức thì tan biến. “Cô là một hạc quyền thủ ư?” Gã hỏi, “Lẽ ra ta nên đoán trước”.

Hạc không nói năng gì.

“Người ta nói rằng Bụi Mơ giúp người dùng nó thấy được tâm can của kẻ khác. Cô có nghĩ vậy không?”.

Hạc không đáp. Thế giới quanh cô đang trở nên mơ hồ nhòa nhạt, như thể khói vương vào mắt. Cô cảm thấy nắm tay mở hạc lỏng dần ra, các ngón tay cô thả lỏng thành một bàn tay mở ra mềm mại.

“Thú vị lắm”. Giọng Sư mơ hồ xa xăm, nụ cười nham hiểm lại nở trên môi gã. “Vì có vẻ như cô lại sắp phê nữa rồi, ta sẽ cho cô biết một bí mật nhỏ nhé. Các huynh đệ ở Thiếu Lâm cũng không còn tin tưởng ta nữa. Thật ra, họ không cho ta vào chùa trong mấy năm nay. Tuy nhiên, điều đó sắp thay đổi rồi. Cô sẽ là chiếc vé để ta đi vào. Chiếc vé dành cho ta và một vài người bè bạn thân thiết của ta nữa”.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>